



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

### Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

### About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>



296

BL-1-501



6/10 (148)

**BABPIOY MYΘIAMBOI.**

---

**BABRII FABVLAE IAMBICAE.**

PARISHS.—EXCUEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES,  
INSTITUTI REGI FRANCIE TYPOGRAPHI, VIA JACOB, 56.

BABPIOY MYΘIAMBOI.

†  
BABRII

FABVLAE IAMBICAE CXXIII

IVSSV

SVMMI EDVCATIONIS PVBLICAE ADMINISTRATORIS

**ABELI VILLEMAIN**

VIRI EXCELL.

NVNC PRIMVM EDITAE

†  
IOH. FR. BOISSONADE LITT. GR. PR.

RECENSVIT LATINE CONVERTIT ANNOTAVIT



« Πολλὰ ἐν αὐτοῖς ἐσπούδασται ».  
*Julian. Cæs.*



PARISIIS,

APVD FIRMIN DIDOT FRATRES,

VIA JACOB, 56.

—  
MDCCCXLIV.







**ABELO VILLEMMAIN V. EXCELL.**

**PARI FRANCIAE**

**SVMMO EDVCATIONIS PVBLICAE ADMINISTRATORI**

**QVAS MIHI COMMISIT EDENDAS**

**BABRII FABVLAS**

**VT POTVI DILIGENTISSIME PRO TEMPORIS ANGVSTIIS**

**ET DOCTRINAE TENVTATE RECENSITAS ET EDITAS**

**REDDO DO DEDICO**

**FVTVRAS**

**OBSERVANTIAE SVMMAE**

**ATQVE**

**PROMPTISSIMI OBSEQVII**

**TESTIMONIVM.**





## EDITORIS PRÆMONITIO.

De Babrii Fabulis in monasterio Montis Atho repertis multus est ab anno et amplius sermo inter Europæ cives eruditos.

Quis illas invenerit, et ubi, brevissime narrabitur.

Eruditionis antiquæ promovendæ causa, Summus Educationis Publicæ Administrator, *Ab. Villemain*, V. Excell., in Græciam ante annos quatuor K. Μινωτῆδην Μηνᾶν misit, codices manuscriptos investigaturum antiquitate insignes et integritate, ineditos præsertim quos nomen auctoris commendaret, aut ætas, aut argumentum. In primis est Μηνᾶς tali par negotio, homo et Græcus et doctus. Namque fuit olim Serris in schola patria philosophiæ professor ac rhetoricæ; et ex quo, relicta Macedonia, Parisiis habitat, libris ostendit non paucis quantum in literis valeat.

Codices Μηνᾶς, dum literariæ legationis officium obiret, plurimos inspexit, excerptis, descripsit, quorum recensum ab ipso institutum legere<sup>(1)</sup> pretium erit ope-

(1) Reperitur in Conspectu Bibliographico Milleri et Aubenatis vv. dd. t. 5, p. 80. Unam obiter de uno codice animadversionem addere lubet obiter. Tertius codex huiusce designatur verbis : « Quelques maximes d'Esopé inédites et inconnues jusqu'à ce jour. Manuscrit sur parchemin qui date du X<sup>e</sup> siècle, et se compose de 40 pages in-4°. Ces maximes sont en petit nombre; quelques-unes ont conservé la mesure lyrique; dans les autres la mesure a été rompue par les copistes : mais on peut encore y distinguer le rythme poétique. Le même man. contient quelques autres maximes dont plusieurs inédites, d'Hippocrate, d'Hermippus, d'Evagrius, de Démocrite, de Sextus, d'Isocrate et des Pères de l'Eglise ». In illo codice quem mecum communicavit humanissime vir d., nihil est lyrici, quod moneo ne fragmentorum eruditissimi collectores thesaurum reperisse se putent, atque disjecta Alcæi, Sapphonis, Ibyci, Stesichori membra ibi latere arte sua concinnanda. Codex ille,

ræ, quamvis careat (fabor enim libere quod sentio) ea narrandi diligentia et accurata auctorum ac librorum notitia, quæ relationum id genus fidem augent et utilitatem. Sed Græci homines diffusam illam occidentalium eruditionem nondum æmulantur, quibus nihil negligitur, ne ea quidem quæ minima sunt aut esse videntur. Ceteros inter codices eminet maxime Babrianus, quem Μηνᾶς in Bibliotheca Sanctæ Lauræ Montis Atho (1) reperit, imo detexit, atque de latebra pædore plena ac sordibus marcentem extraxit fœdumque. Qua de re mihi benignissime utendam permisit et describendam diarii particulam, eamque in imo margine appono (2) ipsis ejus

qui paginis constat 48, continet Georgidæ, nec prorsus evanido monachi nomine, Gnomologium, quod ante annos hosce quindecim primo Anecdotorum Græcorum inserui volumini. Libro Parisiensi multum præstat quo ad editionem meam sum usus; sed est magna sui parte mutilus, quippe qui desinat, media litera *my*, in verbis ὀλιγοχρόνιος θάνατος mihi p. 59. Nonnusquam in commentario Babriano codicem Georgidæ novum ad partes vocavi.

(1) De Montis Atho monasteriis, et peculiariter de S. Laura, prodiit nuper in Conspectu Bibliographico Milleri v. d. t. 4 et 5, narratio a Braconnerio Loyolita Patre scripta a. 1706, monachicis quidem ineptiis scatens, sed ex qua tamen plurima tollere possis. Videtur non nitidissima vel sua vel librarii manu usum fuisse; unde irrepererunt menda nonnulla non mediocria, hocce, verbi causa, t. 4, p. 949: Apostolorum hospitium « qu'on nomme dans le pays *quierasia*, à cause de la « grande quantité de couriers qui sont en cet endroit ». Corrigendum suspicor, « *querastia* » (κερασία), et « cerisiers ». Quod firmatur Jo. Comneni Descriptione Montis Atho p. 458: κατὰ δὲ τὸν δρόμον, ὅπου ὑπάγει ἀπὸ τὴν ἁγίαν Ἀνναν πρὸς τὸ μοναστήριον τῆς ἱερᾶς Λαύρας τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου εὐρίσκονται. . . ἡ κερασία ὅπου καὶ παρακλήσιον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Rursus t. 5, p. 60: Monasterium τῆς Μεταμορφώσεως « est situé au milieu des montagnes à une bonne portée de mousquet du « bourg ». Legendum videtur « portée de mousquet ».

(2) « L'histoire du manuscrit, qui contient les Fables d'Ésope versifiées par Babelébrias [vid. p. 2], est celle-ci. Dans le couvent de *Laura*, à Mont-Athos, il y a deux bibliothèques, une petite et une grande. La première contient des manuscrits tout à fait abandonnés et jetés pêle-mêle, la plupart pourris par l'humidité et les ordures des animaux, au point que les Vies des hommes illustres par Plutarque, ouvrage manuscrit dont l'Allemand Zacharias parle dans le traité de son voyage qu'il fit il y a huit ans au Mont-Athos, manuscrit alors complet, je l'ai trouvé tout à fait abîmé; il n'avait plus que dix cahiers; en grande partie les feuilles étaient collées et pourries. Tous les autres manuscrits étaient dans un état pitoyable. Je travaillai dans cette bibliothèque quinze jours, accompagné d'un diacre, nommé Gabriel, en

verbis, quæ maluit adhibere gallica ; equidem græca maluissem. Est enim Μηνᾶς orationis græcæ artifex eximius. Quod quam vere dixerim monstrat Προθεωρία præmissa Galeni libello de Dialectica, quem nuper edidit typis Didotianis, dialecticus ipse valentissimus.

Dolendum est Babrianum librum tam feliciter inventum non exportatum fuisse Parisios. Sed οἱ ἀγορεύται pretium poscebant immane, et describere Μηνᾶς necesse habuit quem non potuit emere. In novam vero legationem profectus, vel mox profecturus, sibi illum comparare πάση μηχανῇ, τούτέστι πάση τιμῇ, conabitur.

Interim apographo usus, Babrium eo mihi videor modo recensuisse, ut pauci supersint loci in quibus lector hæreat, græce doctus, et satis literatus. Atque magnam ingenii et elegantiae famam, quam Babriano nomini fragmenta brevia et numero exigua conciliaverant, augebunt multum (id enim fiducia habeo) maxi-

feuilletant tous les manuscrits, que j'ai nettoyés autant qu'il m'était possible ; et j'ai mis des étiquettes et des numéros à ceux qui m'ont paru de quelque intérêt. Il y avait un plancher, qui occupait la moitié du parterre de la bibliothèque, en forme d'un sofa. Les planches d'au-dessus étaient mouvantes, et le devant du plancher ouvert ; l'au-dessous était plein de poussière et des ordures d'animaux. Ayant examiné tous les manuscrits, je me suis fourré sous le plancher, malgré la résistance des moines, qui s'y trouvaient. Ils me disaient qu'il n'y avait rien, et que je me salirais inutilement. Cependant j'en ai extrait quinze manuscrits : un Denys d'Aréopage, grand in-8°, *membr.*, avec des notes abrégées sur les marges ; un autre, Histoire des animaux, par Elien, incomplet et pourri vers la fin, *chartaceus* ; et autres treize encore, parmi lesquels se trouvait le manuscrit en question, abîmé vers le commencement et vers la fin. La dernière feuille était un lambeau, qui contenait les six derniers vers ; le verso était embloqué d'un papier collé et pourri. La première partie de ce manuscrit contenait les Histoires fabuleuses dont saint Grégoire de Nazianze fait mention dans quelques-uns de ses discours. La partie suivante contenait [les Fables] en quatre-vingt pages in-8°, de la même grandeur que la copie que j'eus l'honneur d'envoyer à M. le Ministre [altitudo apographi est cm. 18 ; latitudo cm. 13] ; plusieurs de ses feuilles étaient réécrites. L'écriture m'a paru être du X<sup>e</sup> siècle. Le *τ* n'y était pas souscrit sous les voyelles *α η ω*, mais placé du côté droit : par exemple, *α η ω*, pour *α η ω*. Toutes les affabulations étaient en lettres majuscules. Il y avait plusieurs mots, dont quelques lettres étaient effacées, que j'ai déchiffrées et transcrites avec beaucoup de peine ».

namque facient fabulæ novæ numero centum et viginti tres; grande opus, unde ars poetæ et orationis scitus lepos recte queunt æstimari. Neque illi poterunt nocere rari versus, de quorum scriptura dubitabit lector criticus, quos sanabit forsā felix divinatio, vel codex alius.

Exspectandum enim trium saltem codicum auxilium.

Emetur codex Sanctæ Lauræ, vel poterit diligenter, data occasione, cum editione conferri.

Exstitit in bibliotheca Sanctæ Mariæ Grottæ Ferraræ, haud procul Tusculo, codex sæculo undecimo ineunte exaratus, in quo P. Romolinus inter varia opuscula mythica vidit triginta fabulas Æsopias « versibus iambicis vel potius scazontibus » ligatas. Romolini verba dissertissima reperire est in Noribergensibus Murrii Ephemeridibus, ann. 1789, unde fuerunt exscripta ab Harlesio in Bibl. Græca, t. 1, p. 635, qui Babrii versus esse nullus dubitat; ex Bibliotheca Gr. illa repetunt Schwabius Notitia de Phædro, p. 60, Knochius Editione Babrii, p. 25. Rogatus a me *Ab. Villemain*, vir excell., inquiri curavit de eo codice; et responsum tulit fuisse circa finem sæculi superioris a bibliotheca Mariana Grottæ Ferratæ ablatum. De loco in quem sit translatus nunc fit investigatio.

Tertius exstat in Hispania codex, b. Knustio inspectus, quemque se *forsan* descripturum esse dicebat literis ad Pertzium virum eruditiss. Matrito datis d. 24 febr. a. 1841, paucis ante mortem mensibus; nam Parisiis diem supremum obiit vir desid. d. 9 m. octobris ejusdem anni. Certior autem factus sum, Babrii causa, etiam mei, quæ est viri d. humanitas magna, Pertzium Knustianas schedas sedulo esse pervolutaturum; et, si quæ reperientur ad Babrium pertinentes, mecum communicatum iri.

Non deerunt igitur auxilia critica. Quod si menda remanserint nullo pacto emendabilia (verbi causa, spondæi τε ζῶν τὸ ζῆν male inlati quartæ sedi), poetæ ipsi vertentur vitio; quidni? peccant poetæ vel optimi; peccaverit græce scribens homo latinus. Nam poetam cui nomen Babrio, Valerio Babrio, natione et lingua latinum esse opinor.

Quæ si me non fefellit opinio, jam fit manifestum non vixisse Babrium eadem qua Bion et Moschus ætate; qua ætate homines latini græcos versus non faciebant. Censuerunt alii Babrium circa Augusti ævum floruisse, quos argumentis usos fuisse speciosioribus quam validioribus ostendit Knochius vir doct., quem non exscribo. Exscribam in transcurso hominis literati verba, in quæ nuper incidebam: « Babrias, auctor græcus, Augusti ætate « vixisse videtur..... Videtur ejus fabularum usus apud « Romanos fuisse frequentissimus. Suadebat Seneca « amico suo Polybio, Consol. 27, illas latine converteret; « et Quintilianus, Instit. I, 9, pueros jubebat inter legendum versus solverent. » Quæ si reapse dixerunt Seneca et Quintilianus, tantæ testes auctoritatis, nullum jam potest esse dubitationi locus. Sed est de Babrio altum Quintiliani ac Senecæ silentium; quique talia tam secure ac fidenter effudit, tota pronuntiandum est erravisse via.

Suam ipse Babrius indicavit ætatem Procæmio altero ante literam my, libellum donans novum filio βασιλέως Ἀλεξάνδρου, regis, immo imperatoris, Alexandri; quem filium Fab. 74, et Procæmio priore Branchum nominavit. Ad hunc locum monui, sed dubitanter, posse Alexandrum Severum intelligi. Atque quod narratur, Fab. 57, de Arabibus, quos mortalium mendacissimos expertus sit, in hominem non male cadit qui cum Brancho, filio Alexandri Syri, Syriam habitaverit. Qui nove-



rit istis meliora atque impertietur, ex facili me docilem et sequacem habebit.

Addidi ex Knochiano Syntagmate fragmenta choliambica Babriana, ex plurimis paucula: ea videlicet quibus in novis fabulis sedes non data fuit; versibus omnino neglectis, quos ex prosa fabulorum oratione excitavit ars criticorum, quamvis non raro sint probabilissimi: carent enim auctoritate. Apprime noverunt qui hæc nostra studia tractant, quam sæpe restitutiones quas vocant locorum et emendationes, ipso commentatorum periculo intrepida mente prolatae, fuerint codicis novi lectionibus apertissime confutatae.

Parisiis, a. d. X cal. oct. XLIV.



**ΒΑΒΡΙΟΥ**

**ΜΥΘΙΑΜΒΟΙ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ.**

---

**BABRII**

**FABULÆ ÆSOPIÆ METRO IAMBICO.**



---

# ΒΑΒΡΙΟΥ

## ΜΥΘΙΑΜΒΟΪ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΣΤΙΧΟΙ ΧΩΛΙΑΜΒΙΚΟΙ.

---

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Γενεὴ δικαίων ἦν τὸ πρῶτον ἀνθρώπων,  
ὦ Βράγγε τέκνον, ἦν καλοῦσι χρυσεΐην.

Consuetudini parens edidi Βαβρίου. Sed apographum a Μινωτῇ Μηνῇ scriptum, quod deinceps brevitatis causa litera A designabitur, exhibet Βαλεβρίου. Correcta magis scriptura codicis Harleyani apud Tyrwhittum Dissertatione Babriana p. 69, Βαλερίου, superscripto Βαβρίου. Suidæ quidem, a quo sæpe fuit ad partes vocatus, passim dictus est Βάβριος, simul et semel Βαβρίας, loco quem describere est operæ pretium: Βαβρίας ἢ Βάβριος· μύθους ἢ τοι μυθιάμβους· εἰσὶ γὰρ διὰ χωλιάμβων ἐν βιβλίοις· οὗτος ἐκ τῶν Αἰσωπείων μύθων μετέβλεν ἀπὸ τῆς αὐτῶν λογοποιίας εἰς ἑμμετρα, ἤγουν τοὺς χωλιάμβους. Nulla codicum Suidæ memorata fuit circa id nomen varietas. Et Βάβριος vocatur ab Etymologici M. auctore in ὁμοῖς et πε-

πρωμένον· a Tzetza Chil. VIII, 505, XIII, 257, Βαβρίας, et incerto nominativo XIII, 592: Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου τε καὶ στίχοις τοῦ Βαβρίου. Zonarae, sub Ἦτα, scriptura Βάμβριος in Βάβριος reformanda est ex Anecdotis Parisiensibus Crameri t. 4, p. 139, 26. Et Avianus etiam præfatione Babrium laudavit. Quum sit Babrius nomen latinum, ex inscriptionibus notum, quas, post Canegieterum, collegit Knochius editione Bahrii p. 12, fere crediderim, quæ est X. Bergeri opinio, quam et Hasio viro doct. probari intellexi, fabulatori nomen fuisse Valerio Babrio. Quod si ut nomine et gente latinus fuerit, potuit græca oratione uti, quæ et probabilis esset, elegantissima quoque. Similia non desunt hominum exempla utrius-

---

# BABRII

## FABULÆ ÆSOPIÆ METRO IAMBICO,

SECUNDUM LITERARUM ORDINEM.

### VERSUS CHOLIAMBICI.

---

#### PROOEMIUM.

Principio progenies justorum fuit hominum, o Branche fili, quam vocitant auream ..... Tertia post illas quædam ex-

que linguæ doctorum.— In A quidem est μῦθοι, sed me monuit Μηνᾶς serius vidisse se codicem obscure quidem, sed certissime μυθίαμβοι nomen tenere. Quod statim recepi, quum id nominis et loco Suidæ, quem modo allegavi, plane confirmetur, et alio Tzetzaë Chil. XIII, 257: ὥσπερ Βαθρίας γράφει Ἐν μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς λάμβοις λέγω. Vide Knoch. Babr. p. 15, 17.

1. De aurea ætate Hesiodus E. 109: Χρῶσεν μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων Ἀθάνατοι ποίησαν. Ovidius: « Aurea prima sæta est ætas. »

2. Βράγχε τέκνον) quem nominat et Fab. 74, 15; non nominatum compellat vocativo παῖ Fab. 18, 15; 72, 28. An ad suum ipsius filium orationem direxerit iis locis poeta dubito ob pri-

um versum fabulæ 108, seu proemii potius literæ M : ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Quærenti quis sit ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, remoto illo Macedone rege, succurrit imperator Alexander Severus. Ipsi enim esse potuit filius nothus, qui vocatus fuerit Branchus; idque convenientissime, scilicet natus forsan in Syria, forsan matre syra, certe syro patre, qui ante imperium gesserat Solis sacerdotium, et filium, nomine tali dato, quasi tutelæ Apollinis Branchii commendare sibi videbatur. Quæ conjectura hactenus non displicet Hasio viro eruditissimo. Jam erit τέκνον, παῖς, appellatio caritatis, qua usus fuerit magister in discipulum, affectu cum tenero. Libanius t. 3, p. 444 : εἰσὶ μοι παῖδες· οὕτω γὰρ καλὸν ὀνομάσαι τοὺς τῆς συνου-

- Τρίτη δ' ἀπ' αὐτῶν τις ἐγενήθη χαλκείη,  
 μεθ' ἣν γενέσθαι φασὶ θεῖαν Ἡρώων·
- 5 πέμπτη, σιδηρᾷ ρίζᾳ καὶ γένος χεῖρον.  
 Ἐπὶ τῆς δὲ χρυσῆς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ζῶων  
 φωνὴν ἐναρθρον εἶχε καὶ λόγους ἤδει·  
 ἀγοραὶ δὲ τούτων ἦσαν ἐν μέσαις ὕλαις.  
 Ἐλάλει δὲ πέτρα καὶ τὰ φύλλα τῆς πεύκης·
- 10 ἐλάλει δὲ δελφίς, Βράγχε, νηῖ καὶ ναύτῃ·  
 στρουθοὶ δὲ συνετὰ πρὸς γεωργοὺς ὠμίλουν·  
 ἐφύετ' ἐκ γῆς πάντα, μηδὲν αἰτούσης·  
 θνητῶν δ' ὑπῆρχε καὶ θεῶν ἐταιρείη.  
 Μάθοις δ' ἂν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα καὶ γοίης
- 15 ἐκ τοῦ σοφοῦ γέροντος ἡμῶν Αἰσώπου,  
 μύθους φράσαντος, τῆς ἐλευθέρας μούσης.

σία; ἀπολελαυκότας. Joannes Hieros. Vita Joannis Damasceni p. 240 : οἱ φιλοσοφίαν ἐκμελετήσαντες τέκνα τεκεῖν διὰ φιλοσοφίας τε καὶ μυήσεως ποθοῦσιν. Barnabas, qui fertur, initio Epistolæ Catholicæ : « avete, filii et filiae ». Ac discipuli magistrum patris nomine compellabant. Vide Menard. ad Barnabam p. 81; Elsner. ad Matthæum 11, 19; Wolf. ad Libau. Epist. 285, 8; Fabric. ad Marin. p. 127; Wyttenb. ad Eunap. p. 261. Addam in Aviani præfatione codices duo pro « Babrius » exhibere « Brachius », quod mendum, etsi esse fortuitum videatur, fuit tamen memorandum.

3. Α, τῆς. Scribendum mihi fuit τις. — Fit saltus a prima ætate aurea ad tertiam, secunda omissa, librario, puto, negligentius properante. Est ἀπ' αὐτῶν, τῶν γενεῶν scilicet, intelligendum, non ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων. Ovidius : « Tertia post illas successit abenea proles »; qui non neglexit secundam :

« subiit argentea proles, Auro deterior ». Hesiodus "E. 126 : Δεύτερον αὐτὲ γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν Ἀργύρεον ποίησαν tum v. 142 : Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων Χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργύρεον οὐδὲν ὁμοῖον.

4. Α, γενέσθαι φασι) Post tertiam ætatem fuit Heroum quarta, de qua siluit Ovidius, Hesiodo memorata "E. 156 : Αὐθι; ἐτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιοῦτερον καὶ ἀρειον, Ἀνδρῶν ἡρώων θεῶν γένος, οἳ καλεῶνται Ἡμίθεοι.

5. Α, μεμπτή. Correxi πέμπτη, quod postulat sententiarum nexus. Hesiodus πέμπτον γένος describit "E. 172 : Μηκέτ' ἐπειτ' ὤσειλον πέμπτοισι μετεῖναι Ἀνδράσιν. . . Nūn γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον. Ovidius : « De duro est ultima ferro »; quæ ipsi est quarta. Auctorem fere puto scripsisse σιδηρῇ ipsum. Sed reliqui quod reperi in Α. Quum variabitur, ionismum eligam.

titit ænea, quam excepisse narrant divinam aliam, Heroum.  
Quinta, ferrea radix fuit pejusque genus.

Aurea in ætate,..... et animalia cetera vocem habebant articulatam sermonibusque utebantur; et illorum erant fora silvis in mediis. Loquebantur et lapis abietisque folia; loquebatur delphinus, Branche, navi ac nautæ; colloquebantur passeret intelligentes cum agricolis. Ex tellure nascebantur cuncta, nihil ipsa poscente; mortalesque inter ac deos vigeat sodalitas.

Hæc autem discas sic habere se ac cognosces ex sapientis senis nostri Æsopi fabulas enarrantis libera musa.

6. A, ἐπὶ τῆς δε σῆς, deleta syllaba. Quo in loco quum valde trepidaremus ego et homo aliquis doctus, statim vidit Dübnerus vir in hac arte critica consummatissimus legendum esse χρυσῆς, quod adeo verum est ut nihil sit verius; et ita scripsi, posito in δε accentu. Jam, ni mutantur verba τὰ λοιπὰ, patet periisse versus hujus finem, cum initio sequentis, cujus erit clausula, καὶ τὰ λοιπὰ τ. ζ. Cogitabam de corrigendo, καὶ τὰ φύλα, καὶ τὰ πολλὰ, vel τὰ πλεῖστα τ. ζ., sed est nimia literarum in utroque nomine differentia.—A, ζῶων. Scripsi ζῶων, quod fere semper A exhibeat φ, ut et in σῶος, σῶζω. Quæ scriptura, quamvis eam plurimi editores negligant, est optima, fuisseque reprehensione dignus, si a codice recessissem. Vide Knochium ad Babrium pag. 57.

9. Τὰ φύλλα τῆς πεύκης.) Loquitur abies Fab. 38, fagus Fab. 36. Phædrus Prologo primo: « Quod arbores loquan-

tur, non tantum feræ. » Loquuntur in Aviani Fabula abies et dumus. Vide Rigalt. ad Phædr. l. l.

10. A, ἐλάει δὲ πόντιος ἰχθύς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ. Proponit vir d. versum legere, deleto nomine Βράγχε. Sed pes quartus ita esset læsus, ut non posset incedere. Nulla est causa cur scripsisset nomen Βράγχε librarius non repertum; potuit imprudens male repetere verbum ἐλάει. Forsan inde legendum: Καὶ πόντιος ἰχθύς, Βράγχε, νηὶ καὶ ναύτῃ. Verbo iterato sententia non indiget. Vel latet piscis nomen cujusdam proprium, cujus glossa πόντιος ἰχθύς e margine sibi viam fecerit et sedem non suam occupaverit. Hocque mihi visum est illo probabilius, scripsitque δελφίς, de ipso tamen vocabulo multum incertus, quum fabulam non meminerim, in qua delphinus et navis nautæque fuerint inter se loquuti.

12. Ovidius Metamorphos. primo in descriptione ætatis aureæ: « Mox etiam

Ὡς νῦν ἕκαστον ἂν θείης ἐν τῇ μνήμῃ,  
 μελισταγές σοι νῶ τὸ κηρίον βῆσω,  
 πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλα θηλάσσαι.

fruges tellus inarata ferebat, Nec renovatus ager gravidis canebat aristis ».

15. Γέροντος ἡμῶν) Phædrus 5, 7, 32: « homo meus se in pulpito Totum prosternit. » Ibi Schwab. Et Phædro non semel Æsopus dictus fuit senex; 2, Prol. 8: « morem servabo senis ». Vide Schwab. ad 3, 19, 11. Idque non tam ratione ætatis, quam propter doctrinam ac magisterium. Sic « Callimachus senex » in Statiano Stellæ Epithalamio. Sic passim Hippocrates vocatur senex.

17. Α, ὦν νῦν ἕκαστον ἂν θείης ἐμῇ μνήμῃ. Μηνᾶς proponit τῇ μνήμῃ, maluit ἐν τῇ. Et ὦν in ὡς mutavi. Sic connectitur probabiliter sententia sequentis versus. Theodorus Prodromus Rhodante simili sæpius utitur syntaxi: Ὡς ἂν λάθοι Δρύαντος ἡ παροιμία, p. 62; ὡς ἂν Βρυάξης ὁ κρατήσας θεσπίσσι, p. 313; ὡς ἂν Δοσικλῆς τῶν τεθέντων ἐκράτοι, p. 354. Babrius F. 59, 12: ὡς ἂν βλέποιτο. De quantitate syllabæ primæ vocabuli θείης sit lector securus. Est τοιοῦτον amphibrachys F. 28, 7, et sic ποιητὸν F. 1, 8; προσποιηθεὶς epitritus secundus F. 97, 2; προσποιητὰ ditrochæus F. 103, 5. Cf. F. 24, 3. Et Reisigium memini contra metricos eosque principes, Porsonum et Hermannum, iambum πλείων defendere. Potuit servari ὦν scripto ἐνθείης. Sed votum tam disertum de retam tenui valde displicebat.

18. Μελισταγές τὸ κηρίον) Christodorus Descriptione statuarum de Homero 343: Πιερικὴ δὲ μελίσσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο Κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές.

19. Α, θηλάσαι. Suidas verbum habet θηλάσαι, sed sine exemplo, cum acuto tono. Et Hesychio sic scriptum est θηλάσαι sub Θῆσαι. Circumflexum est θη-

λάσαι, ab eo qui syllabæ cavebat. Putavi, quum θηλάσαι metro noceat, scribendum θηλάσσαι. Sic duplicavit sibi-lum poeta in ἀμέσσω Fsb. 107, 7; in ποσσίν F. 45, 11; et c. Major est sententiæ quam scripturæ difficultas. Mellifluum favum vocari puto narrationes ipsas, quæ dulci et amena novitate amarus condient iam-bos et asperos. Sed miror Babrium fabulatorem, amarus dicentem suos iam-bos, alterum velut Archilochum. Atqui si sunt amari, certe non erunt puero. Nam hanc esse Branchi ætatem ex verbi θηλάζω metaphora conjicio ac memoriter discendi præcepto. Amari ut maxime lectoribus videbuntur gravioris ætatis, qui « suspicione errantes sua ad se rapient quod fuerit omnium commune ». Ac prologo altero Fab. 108, rursus τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας ἡγεί, quod est probabilius dictum. Addam inesse videri in πικρῶν ἰάμβων et μελισταγές κηρίον recordationem quamdam sententiæ veteris, τῆς παιδείας τὴν μὲν ῥίζαν εἶναι πικρὰν, τὸν δὲ καρπὸν γλυκύν, quam Isocrati tribuunt Hermogenes Prog. c. 3, p. 22, Libanius in Chria t. 4, p. 867, reperiunda et in Theonis antiquis editionibus, Camerariana v. c. p. 129; Demostheni Arsenius Viol. p. 190, Antonius Monachus S. 50 ed. lat. p. 180; Aristoteli Diogenes Laert. 5, 18; Democrito Gnomologus ap. Menag. ad Diog. l. 1; Catoni Diomedes ibid.; Tullio Jul. Rufinianus, ubi Ruhnk. p. 211. Demosthenem auctorem nominat et anonymus in codice 1168: Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ τὴν μὲν ῥίζαν τῆς παιδείας ἔφη εἶναι πικρὰν, τοὺς δὲ καρποὺς γλυκαῖς. Respectu ad illud nobile dictum Gregorius Nyss. t. 3, p. 315 B: Οὐ γὰρ εἰσιν αἱ ῥίζαι τῆς

Ut nunc unumquodque mandes memoriæ, mellifluum  
tuæ menti favum apponam, qui amarorum queas iamborum  
aspera cola sugere.

παιδείας γλυκεῖται, ἀλλὰ πικραὶ, καρπὸν δὲ  
εἰς ὕστερον βλαστώνουσι κηρίων ἡδύτερον.  
Hieronymus Rustico Epistol. Sel. I. 2,  
p. 313: « gratias ago Domino quod de  
amaro semine li'erarum dulces fructus  
carpo ». Lupus Ferrar. Epist. 1, extr.:  
« meque rimantem amaras literarum ra-  
dices earum jam jucundissimis replete  
fructibus ». Vide et not. ad Herodiani  
Epimerismos p. 53, 293. Vulgatio  
etiam est mellis mentio in oppositione  
amari saporis. Photius Epist. 1, § 91:  
Οὐτε γὰρ τὰ δριμύτερά τῶν φαρμάκων  
ἀνευ μέλιτος τοῖς κάμνουσι προσάγειν  
ἐγνώκασιν οἱ ἱατροί. Cf. Gregorius Naz.  
Or. 37, p. 607 D; Synesius De regno  
p. 2 B. Locos veterum plurimos apposui  
ad Zachariam Mityl. p. 396. Inter simi-  
les recentiorum locos eminent suavis-  
simi Tassi versus initio Gerus.: « Così  
all'egro fanciul »..... Quos notissimos  
transcribere supersedeo. Absurdissi-  
ma est Chesterfieldii de eis sententia  
Epist. 217: « The image, with which he  
adorns the introduction of his epic  
poem, is low and disgusting; it is that  
of a froward, sick, puking child, who  
is deceived into a dose of necessary  
physic by *du bonbon* ». Quis credat  
tam tenera vocabula « *egro fanciul* »  
barbaris istis et absonis reddi potuisse

nominibus, et pro « *succhi amari* » ap-  
poni « a necessary physic » oratione  
moreque doctoris Purgonis, ac ridicu-  
lissime *du bonbon* pro pulcra poetica-  
que locutione « soave licor »? Voltarius,  
qui, Periculo de epica poesi cap. 1, ait,  
nec sine errore, opinor, talem imaginem  
in gallica epopœia non posse omnino re-  
cipi, illam merito laudat a poeta italo  
scriptam: « on approuve avec raison  
en Italie ces vers imités de Lucrèce  
[1, 936] dans la troisième stance du  
premier chant de la Jérusalem: « Così  
all'egro fanciul »... Ludebat, Tassi sui  
memor, Guadagnolius, poeta jocosior:  
« Ma perchè non vi spiaccia o desti or-  
rore, L'orpellerò di lusinghier concento.  
Così Frank, astutissimo dottore, Rico-  
pria le sue pillole d'argento, E il fan-  
ciullin, che non sapea di più, Vedeale  
belle, e le tirava giù ».

In loco valde impedito et obscuro,  
ac sine codicis ope fere insanabili, mihi  
proposuit Dübnerus, lector diligentissi-  
mus et eruditissimus, emendationem,  
qua sententia evadit optima, sed fit  
etiam codicis scripturæ vis nimia quam  
ut recipi queat: ὦν νῦν ἑκαστον ἵνα τι-  
θῆς ἐν τῇ μνήμῃ, μελισσταγές σοι, λῶστέ,  
κηρίον θήσω, πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλ'  
ἀπηδύνας.



## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

## Α'.

## ΤΟΞΟΤΗΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

- Ἄνθρωπος ἦλθεν εἰς ὄρος κυνηγήσων,  
 τόξου βολῆς ἔμπειρος· ἦν δὲ τῶν ζῴων  
 φυγή τε πάντων καὶ φόβου δρόμος πλήρης.  
 Λέων δὲ τοῦτον προεκαλεῖτο θαρσῆσαι  
 5 αὐτῷ μάχεσθαι. « Μεῖνον », εἶπε· « μὴ σπεῦδε ».  
 Ἄνθρωπος αὐτῷ· « Μὴ δ' ἐπελπίσης νίκη·  
 « τῷ δ' ἀγγέλω μοῦ πρῶτον ἐντυχὼν, γνώση  
 « τί σοι ποιητόν ἐστιν. » Εἶτα τοξεύει,  
 μικρὸν διαστάς. Χὼ μὲν οἷστος ἐκρύφθη  
 10 λέοντος ὑγραῖς χολάσιν· ὁ δὲ λέων δεῖσας  
 ὥρμησε φεύγειν ἐς νάπας ἐρημαίας.  
 Τούτου δ' ἀλώπηξ οὐκ ἄπωθεν εἰστήκει.  
 Ταύτης δὲ θαρσεῖν καὶ μένειν κλειουούσης,  
 « Οὐ με πλανήσεις, » φησὶν, « οὐδ' ἐνεδρεύσεις·  
 15 « ὅπου γὰρ οὕτω φοβερόν ἄγγελον πέμπει,  
 « πῶς αὐτὸς ἤδη πικρὸς ἐστὶ γιγνώσκω ».

Ὅτι δεῖ ἐκ τῶν προσφερομένων γινώσκειν τὴν ἐκάστου διάθεσιν· καὶ ὅτι ἡ σοφία τῆς δυνάμεως διαφέρει.

Similis argumenti conferatur Corayani syntagmatis Fabula 279, p. 182, 397; Aviani Fabula 17. — Lemma addidi huic Fabulae, ut et reliquis.

3. Α, φυγῆς. Scripsi φυγή.

4. Α, θαρσῆσαι. Forsan, θαρσήσας. Fabula collata: λέων δὲ μόνος προεκαλεῖτο αὐτὸν εἰς μάχην. Avianus: « Tum pavi-

dis audax cupiens succurrere tigris. » Sed videtur Leo dixisse, θάρσει καὶ μεῖνον. Conf. v. 13.

5. Α, αὐτῷ. Malui αὐτῷ.

10. Suidas: χολάδες, τὰ έντερα.

11. Suid.: νάπη, ὁρεινὸς ὑλώδης τόπος.

12. Ignatii fabulam tetrasticham apponam, quam emendem obiter: Μέχην

## I.

## SAGITTARIUS ET LEO.

Homo quidam ivit in montem venaturus, sagittandi peritus artis. Tunc animalium fuga cunctorum exstitit cursusque plenus formidine.

Ast hominem leo provocavit, ut audax secum dimicaret. « Restita », inquit; « ne properes. » Cui homo : « Nec speres tu victoriam. Sed primum nuntio meo occurrens obvio, « cognosces quid sit faciendum tibi ». Dein arcu emittit sagittam, parvo distans intervallo. Et latuit ferrum mollibus leonis in visceribus conditum; qui percussus metu conjecit se fuga in deserta saltuum.

Ab ipso vulpes non procul stabat.

Quæ quum bono esse animo manereque in loco juberet, « Non me decipies », ait, « nec strues insidias mihi. Quando- « quidem enim terribilem adeo mittit nuntium, quo sit ipse « modo acerbus jam intelligo. »

Quod oporteat ex prolatis in medium cognoscere quæ sit cuique animi affectio; et quod sapientia prævaleat potentia.

λέων συνήπτεν ἀνδρὶ τοξότῃ, βέλει τυπεί-  
δῃ, θηρσὶν εἶπε τοιάδε· Εἰ δὲ προπομπούς  
εὐπορεῖ τοίους ὄγε, τίς αὐτὸς εἰη συστάδην  
ᾠρημένος; Protulit vir d. secundi ver-  
sus e codice varietatem, βέλει νυγεί; δὲ  
θηρ συνείπε τοιάδε, quam edita lectione  
multo meliorem esse ait, postulans quid  
plurale nomen θηρσὶν significat. Mihi

dissentire liceat. Verbum συνείπε pror-  
sus absonum est, et θηρσὶν intelligen-  
dum de feris qui vulnerato adsunt leoni.  
Pronomini ὄγε substituendum ἔδε, quod  
reperi in codice 2991 A.

Inaffabulatione suadet Μηνᾶς mutare  
προσπερομένων in προπερομένων. Non  
esse scripta a Babrio hæc epimythia

## Β'.

## ΓΕΩΡΓΟΣ ΔΙΚΕΛΛΑΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

- Ἄνῃρ γεωργὸς ἀμπελῶνα ταφρεύων,  
 καὶ τὴν δίκηλλαν ἀπολέσας, ἐπεζήτει  
 μὴ τῶν παρόντων τήνδ' ἔκλεψεν ἀγροίκων.  
 Ἥρνεϊθ' ἕκαστος. Οὐκ ἔχων δ' ὁ ποιήσει,  
 5 εἰς τὴν πόλιν κατῆγε πάντα ὀρκώσων·  
 τῶν γὰρ θεῶν δοκοῦσι τοὺς μὲν εὐήθει  
 ἀγροὺς κατοικεῖν, τοὺς δ' ἐσωτέρω τείχους  
 εἶναί τ' ἀληθεῖς καὶ τὰ πάντ' ἐποπτεύειν.  
 Ὡς δ', εἰσιόντες τὰς πύλας, ἐπὶ κρήνης  
 10 τοὺς πόδας ἐνίζον, κάπνευοντο τὰς πῆρας,  
 κῆρυξ ἐφώνει χιλίας ἀριθμήσειν  
 μῆνυτρα σύλων, ὧν ὁ θεὸς ἐσυλήθη.  
 Ὁ δὲ τοῦτ' ἀκούσας, εἶπεν· « Ὡς μάτην ἤκω!  
 « κλέπτας γὰρ ἄλλους πῶς θεός γ' ἂν εἰδείη,  
 15 « ὅς τοὺς ἑαυτοῦ φῶρας οὐχὶ γιγνώσκει,  
 « ζητεῖ δὲ μισθοῦ μὴ τις οἶδεν ἀνθρώπων »;

Ὅτι χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς ὑπισχνουμένοις ὧν οὐκ εἰσεῖδες πιστά.

et alia prosa nec usque bona oratione scripta vix opus est lectorem moneri. Duorum quæ huic fabulæ fuerunt apposita alterum comparari potest dubio et ipsi epimythio Phædri 1, 13: « Virtute semper prævalet sapientia »; et Theognideæ sententiæ 1076: Κρεῖσσόν τοι

σοφίῃ καὶ μεγάλης ἀρετῆς· scilicet δυνάμεως. Quum merito in loco Phædri displiceat « virtute », quæ sit corvi dolosis verbis a vulpe decepti, potest intelligi de sapientia quæ sua ipsius prævaleat virtute.

1. Suidas: ταφρεύσαι, περισκάψαι.

## II.

## AGRICOLA QUI BIDENTEM AMISERAT.

Agricola fodiens vineam, quum bidentem amisisset, quærebat num quis præsentium furatus eum esset rusticorum.

Negabat quisque.

Tum incertus homo quid faceret, in urbem deduxit omnes, jusjurandum delaturus.

Deorum enim eos opinantur vulgo qui sunt ingenio tardiores ruri habitare; qui autem muris intus degunt, veros esse deos et cuncta inspicere.

Quum vero, ingressi portam, ad fontem pedes lavarent, manticis depositis, præco proclamabat mille se drachmas numeraturum, furtorum præmium indicandorum quæ ex dei æde fuerant ablata.

His auditis agricola « Quam vanum » ait « iter feci! fures « enim alios quo deus deprendet modo, qui sui spoliatores « templi non cognoscit, quæritque mercede oblata illos num « quis noverit mortalium? »

Quod oporteat promissis non credere, quorum non videris data pignora.

2. A, ἐλγῆται. Scripsi ἐπελγῆται, ut esset legitima versui mensura. Eadem verbi ζητεῖν syntaxis cum μὴ γ. 16. Nec omitendum esse ἐπελγῆται sic in clausula Fab. 28, 3; 95, 92; et pariter periisse præpositionem ἀπὸ F. 6, 8.

3. Forsan, μή τις παρόντων.

6. Suidas : εὐήθης· βλάξ, ἀνόητος, ἢ ἀχρηστος τὸ ἥθος.

11. A, κῆρυξ. Sic F. 72, 1.

In affabulatione videtur A habere εἰσίδες. Scripsi εἰσεῖδες. Esset εἰσίδες scripto vocabulo propius; sed hæc verbi forma hic loci vix placet.

## Γ'.

## ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΞ.

- Αἶγας ποτ' εἰς ἔπαυλιν αἰπόλος χρήζων  
 ἐπὶ σῆκόν ᾄγειν θ', ὡς αἱ μὲν ἦλθον, αἱ δ' οὐπω,  
 μιᾶς ἀπειθοῦς ἐν φάραγγι τρωγούσης  
 κόμην γλυκεῖαν αἰγίλου τε καὶ σχίνου,  
 5 τὸ κέρας κατέαξε μακρόθεν λίθῳ πλήξας.  
 Τὴν δ' ἰκέτευε· « Μὴ, χίμαιρα συνδούλη,  
 « πρὸς τοῦ σὲ Πανὸς, ὃς νάπας ἐποπτέωει,  
 « τῷ δεσπότη, χίμαιρα, μή με μηνύσης·  
 « ἄκων γὰρ ἠύστόχησα, τὸν λίθον ῥίψας ».  
 10 Ἡ δ' εἶπε· « Καὶ πῶς ἔργον ἐκφανὲς κρύψω;  
 « τὸ κέρας κέκραγε, καὶ ἐγὼ σιωπήσω ».

Ὅτι τὰ δημοσία ἀμαρτηθέντα κατ' οὐδένα τρόπον χρὴ κρύπτειν.

Conf. Coray. Fabula p. 91, 346; et Milleriana in Notit. mann. t. 14, p. 240; Phædrus 6, 23.

1. Α, αἰγά ποτ'. Scribendum fuit αἰγας ποτ'. — Suidas : χρήζω, ... θέλω.

2. Suidas : σῆκοι, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις. Non caret vitio nomen ἔπαυλιν, σῆκόν, fere synonymorum jun-

ctura. Nec numeri placent, ἐπὶ σῆκόν ᾄγειν θ', qui tamen tertio inde versu redeunt. Imo ob id ipsum displicent magis. Forsan scripserat auctor : ... χρήζων Ἄγειν, ἐκαλεῖθ' ὡς δ' αἱ μ... Est verbum ἀνεκαλεῖτο in collatis fabulis : αἰγοβοσκὸς τὰς αἰγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς μάνδραν.

## III.

## CAPRARIUS ET CAPRA.

Capras quondam ad stabulum cupiens <sup>et</sup> præsepe caprarius agere, quum adessent aliæ, aliæ abessent adhuc, unius, quæ contumacior in convalle dulcem carpebat comam ægili schinique, cornu confregit, feriens eminus lapide.

Et illam rogabat supplex : « Ne, capella conserva, per ego  
 • te Panem, qui saltus inspectat, ne domino, capella, ne me  
 • prodideris; quippe qui invitus dexterius sum jaculatus,  
 • misso lapide.

Quæ contra « Ac qui rem », inquit, « celabo manifestam?  
 • Clamat cornu, quantumvis ipsa siluerim ».

Quod quæ fuerunt palam peccata nullo oporteat modo occultare.

4. Suidas : αἰγίλλος, εἶδος βοτάνης. Junxit poeta ægilum et schinum memor forsitan Theocriti 5, 128 : Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλλον αἶγες ἔδοντι, Καὶ σχῖνον πατέοντι. Ibi scholium : κύτισος, αἰγίλος καὶ σχῖνος θάμνοι εἰσὶν οὓς ἐπινέμονται αἱ αἶγες. Interpres botanicus

Theocriti ait σχῖνον esse lentiscum. Sed quis capras vidit pistaciam lentiscum tondentes? Est in idyllio ac fabula herba vel frutex; ni fallor tamen.

7. A, Πρὸς τοῦ σε II. Visum est ob majorem obstestationis vim acuere pronomen.

Δ'.

## ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΣ.

- Ἀλιεύς σαγήνην, ἣν νεωστὶ βεβλήκει,  
 ἀνεῖλετ'· ὄψου δ' ἔτυχε ποικίλου πλήρης.  
 Τῶν δ' ἰχθύων ὁ λεπτὸς εἰς βυθὸν φεύγων,  
 ὑπεξέδυνε δικτύου πολυτρήτου·  
 5 ὁ μέγας δ' ἀγρευθεὶς εἰς τὸ πλοῖον ἠπλώθη.  
 Σωτηρία πως ἐστὶ καὶ κακῶν ἔξω  
 τὸ μικρὸν εἶναι· τὸν μέγαν δὲ τῇ δόξῃ  
 σπανίως ἴδοις ἂν ἐκφυγόντα κίνδυνον.

Ε'.

## ΑΛΕΚΤΟΡΙΣΚΟΙ.

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,  
 οἷς θυμὸν εἶναί φασιν οἷον ἀνθρώποις.  
 Τούτων ὁ λειψθεὶς, τραυμάτων γὰρ ἦν πλήρης,  
 ἐκρύπτετ' οἴκου γωνίην ὑπ' αἰσχύνης.

Fab. IV. Conf. Coray. F. 154. — Affabulatio Corayanæ : τοὺς δὲ μεγάλους ὄντας τῇ δόξῃ σπανίως ἴδοις ἐκφεύγειν τὴν δίκην. Sic scripsit pro ἰδης quod repererat, tunc oblitus recentiores sic aoristo subiectivi passim uti loco futuri; quod serius meminit p. vδ'. Sed fere puto, quum oratio reliqua sit probe græca, ἰδης esse mendum calami, rescribendumque ἴδοις, iotacismo favente, addito

etiam ἂν, quod fuerit omissum casu.

Fab. V. Conf. Coray. F. 145, p. 87, 343; Knochii Frag. 39.

1. Versus duo primi exstant in Suidæ Lexico V. Ταναγραῖοι ἀλεκτορίσκοι· οἱ μαχηταὶ καὶ θυμικοὶ ὡς ἄνθρωποι. Βάβριος.

2. Suidas alio ordine : Οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὥσπερ ἀνθρώποις. Firmat vocabulum οἷον fabula secunda Corayi : ἀλέ-

## IV.

## PISCATOR ET PISCIS.

Piscator sagenam, quam recens jecerat, extraxit. Obsonii autem erat varii referta.

Ast piscium minutus quisque effugit in altum, e rete clam elapsus multiforo, dum captivus quicumque magnus in navicula jacuit extensus.

Salus fit quodammodo et malorum effugium parvitas; qui autem magnus est opinione vulgi, eum raro videbis periculum effugere.

## V.

## PULLI GALLINACEI.

Pullorum gallinaceorum certamen erat Tanagræorum, quibus animum esse dicunt qualem hominibus.

Illorum qui victus fuit, vulneribus quippe coopertus, præ pudore angulum in domo quæsivit ubi deliteret.

πτορες δύο δι' ὀρνεις ἐμάχοντο, οὗς λέγουσι θυμὸν ἔχειν ὅλον ἀνθρώπων. Plinius H. N. 10, 24, 2, de gallinaceis: « Ex his quidam ad bella tantum et prælia assidua nascuntur, quibus etiam patrias nobilitarunt, Rhodum aut Tanagram ». Ibi Harduinus.

3. Verbo λειψθεῖς pro scholio sint synonyma ἡττηθεῖς, νικηθεῖς, Corayanarum. Cf. F. 69, 3.

4. Collatio fabularum Corayanarum eo ducit ut γωνίη scriptum esse putes, ni obstaret hiatus. Accusativus intelligendus cum ellipsi præpositionis, propter motum, non latentis pulli, sed avolantis ut in angulo se recipiat. Ælianus H. A. 4, 29, de gallinaceo victo: καταδύεται ὑπὸ τῆς αἰδοῦς. Ibi Jacobsius καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης excitat ex Xenophonte.



- 5 Ὁ δ' ἄλλος εὐθύς εἰς τὸ δῶμα πηδήσας,  
ἐπικροτῶν τε τοῖς πτεροῖς ἐκεκράγει.  
Καὶ τὸν μὲν αἰτός τις ἐκ στέγους ἄρας,  
ἀπῆλθ'· ὁ δ' ἄλλος ἀμφίβαινε θηλείαις,  
ἀμείνονα σχῶν τάπιχαιρα τῆς ἥττης.
- 10 Ἄνθρωπε, καὶ σὺ μὴ ποτ' ἴσθι καυχήμενον,  
ἄλλου πλέον σε τῆς τύχης ἐπαιρούσης·  
πολλοὺς ἔσωσε καὶ τὸ μὴ καλῶς πράττειν.

Γ'.

## ΑΛΙΕΥΣ ΚΑΙ ΙΧΘΥΔΙΟΝ.

- Ἀλιεύς θαλάσσης πᾶσαν ἡόνα ξύων,  
λεπτῷ τε καλάμῳ τὸν γλυκὺν βίον ζῶων,  
μικρόν ποτ' ἰχθὺν ὀρμιῆς ἀφ' ἱππείης  
ῥήγρευσεν ἐκ τῶν εἰς τάγηνον ὠραίων.
- 5 Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἰκέτευεν ἀσπαίρων·  
« Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ πόσου με πωλήσεις;  
« οὐκ εἰμὶ γὰρ τέλειος· ἀλλὰ με πρῶην  
« πρὸς τῇδε πέτρῃ φυκίς ἀπέκυσεν μήτηρ.

5. Est δῶμα tectum; cf. v. 7. Fabula Corayana tertia : ἐπὶ στέγους ἀρθείς. In alia Fabula Cor. 139, p. 141, 337 : ἔριφος ἐπὶ τινος δώματος ἐστώς. Vide Alberti Observ. ad Matth. 24, 18.

6 Plinius l. 1. : « Quod si palma contingit, statim in victoria cahunnt, seque ipsi principes testantur; victus occultatur silens ». Ibi Harduinus.

8. Poetaster politicus fabulae Corayanae p. 344 : Ὁ δὲ ἕτερος, ἐλευθερίως ζήσας, ἤγετο οὕτως ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων.

Proponit Corayus pro ἤγετο legendum ἥλλετο. Propono, ἤδετο.

9. Suidas V. Τάπιχαιρα· τὸν μισθὸν, τὰς ἀμοιβὰς· Ἀμείνονα ἔχων..., et fontem indicat, ἐν μυθικοῖς. Qui praeclare divinaverat ad fabulam de gallis hunc versum pertinere, Tyrwhittus metro consulebat legens p. 64, Ἀμείνον' ἀπέχων, non ἀνέχων, quod refert Knochius. Ipse melius correxit : Ἐχων ἀμείνονα... Sed Apographi lectio secat rem. Reperitur id vocabulum et in alia fabula apud

Alter contra in tectum statim facto saltu, alisque complois, cucurriebat. Quem aquila rapiens e tecto, abiit.

Ast ille fœminas circumibat, meliorem sortitus cladis mercedem.

Homo, et tu nunquam sis verbis jactantior, si quando fortuna alio te sustulerit altius. Multis saluti fuit adversis quoque rebus exerceri.

## VI.

## PISCATOR ET PISCICULUS.

Piscator maris passim litus radens, ac tenui calamo dulcem sustentans vitam, parvum quondam piscem seta cepit equina, eorum qui sunt in sartaginem idonei.

Piscis autem illum sic precabatur palpitans : « Quid inde « lucri tibi? aut quanti me vendes? Statura enim mihi nondum « est perfecta, quippe quem nuper ad hancce rupem phycis

Corayum p. 23, 4 : εἰ γὰρ αὐθις ἐνταῦθα εἰσελθὼς, ἐγὼ σοι τὰ τῆς ἀρπαγῆς ἐπιδείξω ἐπίχειρα. — « Meliorem sortitus cladis mercedem », quam rivalis sortitus erat victoriae.

11. A, ἄλλου σε πλέον. Transposui propter metrum.

F. VI. Conf. Coray. Fab. 124, p. 67, 326; Avianus Fab. 20.

1. A, ἡϊόνα. Rescribendum fuit ἡίονα, metro jubente. Suidas : Ἡϊών, ὁ αἰγιαλός· ἡϊόνα, αἰγιαλόν, ἔχθην.

2. A, λεπτῷ καλᾶμῳ. Inserui τε, fulciendo versui. Suidas : ζῶων, ζῶν. Epi-

thetum γλυκὺν non expectabam quidem, καχὸν potius ex Moscho 5, 9.

3. Est ὀρμὴν, ὀρμῆσι producto iota in Oppiani Hal. 3, 75, 78, ubi forsán scribendum ὀρμειν, ὀρμειῖσι. Scriptum est ὀρμειαὶ in Theocriti Id. 21, 11, idque sine varietate, ut videtur.

4. A, ὥραιον, quod mutavi.

5. A, ὁ δ' αὐτὸς οὗτος. Visum est rescribere, ὁ δ' αὐτὸν οὕτως. Fabulae collatae : σμικρὰ δὲ οὖσα (scilicet capta σμαρίς) ἰκέτευεν αὐτόν.

8 A, φυκὶς ἔκυσσε. Scripsi metri causa, φυκὶς ἀπέκυσεν. Vide F. 2, n. 2.

- « Νῦν οὖν ἄφες με· μὴ μάτην ἀποκτείνης.  
 10 « Ἐπὴν δὲ, πλησθεῖς φυκίων θαλασσείων,  
 « μέγας γένωμαι, πλουσίοις πρέπων δείπνοις,  
 « τότε' ἐνθάδ' ἐλθὼν ὕστερόν με συλλήψῃ. »  
 Τοιαῦτα μύζων ἰκέτευε καὶ σπαίρων·  
 ἀλλ' οὐκ ἔμελλε τὸν γέροντα θωπεύσειν.  
 15 Ἐφη δὲ πείρων αὐτὸν ὀξεῖή σχοίνῳ·  
 « Ὅ μὴ τὰ μικρὰ, πλὴν βέβαια, τηρήσας,  
 « μάταιός ἐστιν, ἅν γ' ἄδηλα θηρεύῃ.

## Ζ'.

## ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

- Ἄνθρωπος ἵππον εἶχε. Τοῦτον εἰώθει  
 κενὸν παρέλκειν· ἐπετίθει δὲ τὸν φόρτον  
 ὄνῳ γέροντι. Πολλὰ τοιγαροῦν κάμνων,  
 ἐκεῖνος ἐλθὼν πρὸς τὸν ἵππον ὠμίλει·  
 5 « Ἄν μοι θελήσης συλλαβεῖν τι τοῦ φόρτου,  
 « τάχ' ἂν γενοίμην σῶος· εἰ δὲ μὴ, θνήσκω. »  
 Ὁ δ' « Οὐ προὔξεις »; εἶπε· « μὴ δ' ἐνοχλήσης ».  
 Εἶρπεν σιωπῶν· τῷ κόπῳ δ' ἀπαυδήσας  
 πεσὼν ἔκειτο νεκρὸς, ὥς προειρήκει.  
 10 Τὸν ἵππον οὖν παρ' αὐτὸν εὐθέως στήσας  
 ὁ δεσπότης, καὶ πάντα τὸν γόμον λύων,

10. Suidas : Φυκία, ... βρύα. A, θαλασ-  
 σίων. Iotacismus ducebat ad correctio-  
 nem quam feci. Malim fere θαλασσαιών.

13. Suidas : ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆχται τὸ

μύζειν... μύζειν δὲ ἐστὶ τὸ τοῖς μυκτῆρσιν  
 ποιὸν ἤχον ἀποτελεῖν. Quum sint muti  
 pisces, non satur Babrii piscis, sed μύ-  
 ζει, sed mugit. Fontainius V, F. 3 : « Le

« genuit mater. Nunc igitur me sinas abire, neque occidas in-  
 « cassum. Ast, quum, marina fartus alga, factus ero grandior,  
 « beatisque jam cœnis idoneus, tunc huc veniens serius me  
 « capies ».

Talia mussitans rogabat saliensque. Sed non erat senecio-  
 nem blanditiis decepturus, qui, acuto illum junco trajiciens,  
 sic est fatus : « Qui parva quidem, at certa, non servavit,  
 « stolidus est, incerta si venetur ».

## VII.

## EQUUS ET ASINUS.

Homo quidam equum habebat, quem vacuum protrahere  
 solitus, vetulo sarcinam imponebat asino.

Hic igitur, valide exercitus labore, ad illum accessit, dixitque :  
 « Si mihi voles aliquam oneris partem assumere, forsán evase-  
 « rim salvus ; quod si noles, morior ».

Ast equus « Nonne procedes » ? ait. « Nec sis molestus  
 « mihi ». Et procedebat asinus silens ; tum lassitudine confe-  
 ctus cecidit, jacuitque mortuus, ut prædixerat.

Ergo propter asinum ocyus equum dominus collocans, to-

pauvre carpillon lui dit *en sa manière* ».

14. Suidas : θωπεύει, αἰτιατικῇ ἁπατῇ.

Fab. VII. Conf. Coray. F. 125, p. 68,

327 ; Knoch. Fragm. 31 ; Plutarch. Præc. Sanit. c. 25.

7. A, προάξεις εἶπε μὴδ' ἐνοχλήσης ;

8. A, εἶπε. Feci spondæum.

ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,  
καὶ τὴν ὄνειρην προσεπέθηκεν ἐκδείρας.

Ὁ δ' ἵππος « Οἷμοι τῆς κακῆς » ἔφη, « γνώμης!

- 15 « Οὐ γὰρ μετασχεῖν μικρὸν οὐκ ἤβουλήθην,  
« τοῦτ' αὐτό μοι πᾶν ἐπιτίθεικεν ἡ χρεία. »

## Η'.

### ΑΡΑΨ ΚΑΙ ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ἄραψ κάμηλον ἀχθίσας ἐπηρώτα,  
πότερ' ἀναβαίνειν μᾶλλον, ἢ κάτω βαίνειν  
αἰροῖτο. Χὼ κάμηλος, οὐκ ἄτερ μούσης,  
εἶφ'· « Ἡ γὰρ ὀρθὴ τῶν ὁδῶν ἀπεκλείσθη »;

Ὁ λόγος εὐθετος πρὸς ἄνδρας διεστραμμένους τῆς εὐθείας ὁδοῦ  
ἐκκλίνοντας.

12. Suidas : σάγη, τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα· « ἐπ' αὐτὸν ἐτίθει τὸν γόμον, τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους. » Idem : « Ὀνειρία, ἡ τοῦ ὄνου δορά· » τὴν σαγὴν τε τοῦ κτήνους καὶ τὴν ὄνειρην προσεπέθηκεν τοῦ κτήνους ». Βάβριός φησιν. Tyrwhittus,

Corayus, Huschkius in Miscellaneis Matthiae p. 11, et Knochius, quem vide p. 176, ὄνειραν admiserunt, neque potuerunt aliter. A, ὄνειρην, ionice, quod praestat.

16. A, οὐ.

tamque solvens sarcinam, huic eam imposuit, clitellasque etiam jumentis; cujus et pellem superaddidit a se detractam cadaveri.

Tunc equus « Hei mihi »! inquit; « Ah perversam sententiam meam! cujus etenim levem nolui partem subire, onus illud ipsum mihi totum imposuit necessitas ».

## VIII.

## ARABS ET CAMELUS.

Arabs imposita camelum sarcina interrogabat, utrum ascendere potius, an descendere mallet.

Cui camelus, non sine sapientia, « Numnam recta », inquit, « occlusa est via »?

Hominibus est conveniens narratio perversis et a recta declinantibus via.

Fab. VIII. 1. Comparanda forma ἀχθήσας, apud Hesychium, cum interpretatione γομώσας, ἡγουν πληρώσας. Verbum ἀχθίζω nondum innotuisse videtur.

3. Οὐκ ἄτερ μούσης, non sine iudicio, non sine prudentia, non sine acumine.

Suidas : μούσα, γνώσις. Atque Hesychius : μούσα, τέχνη.

4. A sine interrogatione, quam apposui.

In affabulatione forsitan καὶ τῆς scribendum.

Θ'.

## ΑΛΙΕΥΣ ΑΥΛΩΝ.

- Ἀλιεύς τις αὐλοὺς εἶχε, καὶ σοφῶς ἠῦλει.  
 Καὶ δή ποτ' ὄψον ἐλπίσας ἀμοχθήτως  
 πολὺ πρὸς αὐλῶν ἠδυφωνεῖην ᾗξειν,  
 τὸ δίκτυον θεὶς ἐτερέτιζεν εὐμούσως.  
 5 Ἐπεὶ δὲ φουσῶν ἔκαμνε καὶ μάττην ἠῦλει,  
 βαλὼν σαγήνην, ἔλαβεν ἰχθύας πλείστους.  
 Ἐπὶ γῆς δ' ἰδὼν σπαίροντάς ἄλλον ἀλλοίως,  
 τοσαῦτ' ἐκερτόμησε, τὸν βάλαν πλύνων.  
 « Ἀναυλα νῦν ὀρχεῖσθε· κρεῖττον ἦν ὑμᾶς  
 10 « πάλαι χορεύειν, ἥνικ' εἰς χοροὺς ἠῦλουν ».
- Οὐκ ἔστιν ἀπόνως οὐδ' ἀλύοντα κερδαίνειν·  
 ὅταν βαλὼν δὲ τοῦθ' ἔλῃς ὅπερ βούλει,  
 τοῦ κερτομεῖν σοὶ καιρὸς ἐστὶ καὶ παίζειν.

Ὁ μῦθος λέλεκται πρὸς τοὺς ματαίως παρὰ τὸ δέον τι ἐργαζομένους.

Conf. Fab. Coray. 130, p. 72, 331; Milleriana p. 253.

3. Fabula collata : τὸ μὲν πρῶτον ἦδετο, νομίζων πρὸς τὴν ἠδυφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεύσεσθαι. Mutatum fuit ἦδετο in ᾗδετο. Sed media vox ᾗδομαι in tali oratione valde insolens est. Servari bene ᾗδετο potuit, sibi scilicet placebat, arte

musica utens; vel perit participium : ᾗδετο αὐλῶν, ᾗδετο φουσῶν.

4. A ἡτέριζεν. Correxī secure, ἐτερέτιζεν. Etymologicum M. : τερετίζω, τὸ μουσικῶς φωνῶ. In eamdem correctionem incidit Μηνᾶς vir doct., qui id verbum in Platone se legisse putat.

7. A, δὲ ἰδὼν ἀσπαίροντας, quod mu-

## IX.

## PISCATOR TIBICEN.

Piscator quidam tibiae habebat quibus docte canebat. Atque ideo obsonium sperans amplum, suo sine labore, suavi tibi-  
 arum adfore excitum sono, rete deposito, modulate cantil-  
 labat.

At quum sufflando buccas delassaretur et frustra tibicinaret,  
 jacta sagena, pisces cepit quam plurimos; humi quos cernens  
 alium alio palpitantes modo, sic est cavillatus, jactum dum  
 lavat retis: « Saltatis nunc sine tibia. Satius fuit vos saltare  
 « pridem, quando choris praeibam tibia. »

Non est ut sine labore et otiose vagans lucrum facias. At  
 quum ictu certo praeda potiere cupita, tunc dicere dicteria  
 tempus erit ac ludere.

In eos narrata fabula fuit, qui incassum aliquid agunt et  
 secus quam oportet.

tavi metri causa. Est usus verbo σπαί-  
 ρω Fab. 6, 13; ἀσπαίρω, F. 6, 5.

9. A, ὀρχεῖσθαι. Quam feci mutatio-  
 nem jubebat lex metrica. Similis sonus  
 vocalium αἰ et εἰ id mendum pepererat.

12. A, τοῦτο θέλης. Descriptor vir

doct. proposuit τοῦτο λάλης. Puto me  
 correctionem fecisse faciliorem.

13. A, τὸ κροτομεῖν. Scripsi τοῦ κ.

In affabulatione prosa malim adesse  
 καὶ ante παρὰ, idque representavi in la-  
 tinis.



## Ι'.

## ΔΟΥΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

- Αἰσχρᾶς τις ἦρα καὶ κακοῤῥύπου δούλης  
 ἰδίας ἑαυτοῦ, καὶ παρεῖχεν αἰτούσης  
 ἅπανθ' ἐτοίμως. Ἡ δὲ, χρυσίου πλήρης,  
 σύρουσα λεπτὴν πορφύραν ἐπὶ κνήμας,  
 5 πάσῃ μάχην συνῆπτεν οἰκοδεσποίνῃ.  
 Τὴν δ' Ἀφροδίτην, ὥσπερ αἰτίνην τούτων,  
 λύχοις ἐτίμα, καὶ καθ' ἡμέραν πᾶσαν  
 ἔθυσεν, ἡϋχεθ', ἰκέτευεν, ἡρώτα·  
 ἕως πότε αὐτῶν ἡ θεὸς καθευδόντων,  
 10 ἦλθεν καθ' ὕπνου, καὶ φανεῖσα τῇ δούλῃ,  
 « Μὴ μοι χάριν σχῆς ὥς καλὴν σε ποιούσῃ·  
 « τοῦτ' ἐκχόλωμαι » φησὶν, « ὦ καλὴ φαίνῃ ».  
 Ἄσας ὁ τοῖς αἰσχροῖσιν ὥς καλοῖς χαίρων,  
 θεοβλαβὴς τίς ἐστι καὶ φρένας πηρός.

Conf. Fabula Ignatii apud Corayum p. 228; Knochii Fragm. 22.

1. Suidas : ἦρα· ἐπεθύμει, ἐγλίχετο, ἐρωτικῶς εἶχεν· « Αἰσχρᾶς τις ἦρα καὶ κακοτρόπου δούλης ». Multum præstat lectio κακοῤῥύπου. Amare puto difficilior esse κακοῤῥύπον quam κακότροπον δούλην.— Est in libris Suidæ pro αἰσχρᾶς varietas σαπρᾶς, quam « non spernebat » Tyrwhitt. p. 59. Vide Knoch.

2. Α, ἰδίας αὐτοῦ. Scripsi propter neutrum, ἰδ. ἑαυτοῦ. Ac forsan legendum αἰτούσῃ. Nasci potuit σης ex male formata syllaba σῃ.

5. Videtur esse πάσῃ intelligendum cum ellipsi nominis τέχνη, μηχανῇ. Suidas : πάσῃ μηχανῇ, ἀντὶ τοῦ κατὰ παντὸς τρόπου· πάσῃ τέχνῃ, ἐκ παντὸς τρόπου. Vel subaudiri potest προφάσει. Nota formula ἐπὶ πάσῃ προφάσει : vide notas ad

## X.

## ANCILLA ET VENUS.

Turpem quidam ac male sordidam ancillam ardebat suam, et poscenti præbebat cuncta paratissime; quæ abundans auro, tenuemque filo trahens circa suras purpuram, quavis occasione pugnam dominæ familias conserebat.

Venerem autem utpote felicitatis auctorem incensis lychnis honorabat, et, nulla non die sacrificans, precabatur, supplicabat, rogabat, donec tandem ambobus una dormientibus adstitit per somnos dea; et, ancillæ visa ante oculos, « Ne mihi gratiam referas quasi te pulcram fecerim : isti » inquit, « succenseo cui pulcra videris ».

Quicumque turpibus gaudet ut pulcris, est divinitus mente percussus nec integer animi.

Aristænetum p. 482. Fronto Epist. p. 59: ἔπειτα δὲ καὶ ὑμῶν ἐμεμνήμην καὶ ὠνόμαζον ὑμᾶς ἐν τῷ συγγράμματι, ὥσπερ οἱ ἔρασαν τοὺς φιλότατους ἐπὶ πάσῃ. Addidit vir eximius τιμὴ pro voce quæ in codice nunc non potuit legi. Quam correctionem Heindorfius merito improbens, proposuit ipse σελίδι, nec illam bonam. Malim ἐπὶ πάσῃ προφάσει. Cum σελίδι, præpositio ἐν, non ἐπὶ, fuerit

scribenda, vel propter symmetriam : ἐν συγγράμματι..... ἐν πάσῃ σελίδι.

9. Malit Μηνᾶς : Ἔως ποτ' αὐτῆς ἡ θεὸς καθευδούσης : probabilius, ni fallor, quam verius. Quum dea τούτῳ κεχόλωμαι dicit ὅ καλὴ φαίνη, videtur et servam pellicem et herum simul reperisse jacentes.

10. A, ἤλθε. Spondæum feci.

13. A, αἰσχροῖς. Antibacchium feci.

## ΙΑ'.

## ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

- Αλώπεκ' ἐχθρὰν ἀμπέλων τε καὶ κήπων  
 ξένη θελήσας περιβαλεῖν τις αἰτίη,  
 τὴν κέρκον ἄψας, καὶ λίνον τι προσδήσας,  
 ἀφῆκε φεύγειν. Τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων  
 5 ἐς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ὠδήγει  
 τὸ πῦρ φέρουσιν. Ἦν δὲ ληΐων ὥρη  
 καὶ καλλίπαις ἄμητος ἐλπίδων πλήρης.  
 Ὁ δ' ἠκολούθει τὸν πολὺν κόπον κλαίων·  
 οὐδ' εἶδεν αὐτοῦ τὴν ἄλωνα Δημήτηρ.  
 10 Χρὴ πρᾶον εἶναι μῦθ' ἄμετρα θυμοῦσθαι.  
 Ἔστιν τις ὀργῆς Νέμεσις, ἣν φυλαττοίμην,  
 αὐτοῖς βλάβην φέρουσα τοῖς δυσοργήτοις.

Conf. Corayanae Fab. 163, p. 99, 352.

1. Compara γεράνους σποραίων πολεμίας, Fab. 13, 1.

2. Est hic αἰτίη pro βλάβῃ, significatione non valde frequente.

4. Πῦτο ἐπίσκοπον δαίμονα Δίκην esse vel Νέμεσιν. Babrius Fab. 43, 6 : Παρῆν δὲ Νέμεσις ἣ τὰ γαῦρ' ἐποπτεύει, vel ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει, ut est in varietate. Conf. infra v. 11.

## XI.

## HOMO ET VULPES.

Vulpem vinearum hostem et hortorum inaudita quidam cupiens involvere calamitate, incensam ad caudam fasce alligato lineo, dimisit in fugam.

At quod res hominum inspicit numen in agros illam illius direxit qui miserat, flammam secum ferentem.

Aderat autem segetum tempestas, speque plena pulcrarum aestas mater spicarum.

Et homo sequebatur magnum deflens laborem; neque benignis ejus aream oculis respexit Ceres.

Oportet esse mansuetum nec immodice irasci. Est quædam iræ Nemesis (a qua utinam caveam!), illos afficiens malo qui gravius irascuntur.

6. A, φεύγουσαν. Quod, quum metro adversaretur, mutavi in φέρουσαν.

7. A, ἀμητός. Suidas: ἀμητός, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα, ὀξυτόνως, ὅλον ὁ σταχύς· προπαροξυτόνως δὲ ἀμητός, ὁ καιρὸς τοῦ θεράους, ἐν ᾧ δεῖ ἀμᾶν. Hinc scribendum

videbatur ἀμητός, quod fuerit synonymon τῆς λήϊων ὥρας, quum non messis, sed ipsa aestas messi matura possit dici καλλίπαις. Cf. F. 19, 5.

8. A, ὁδ'. Malui ὁ δ'. Fabula Corayana: ὁ δ' ἠκολούθει θρηνηῶν.

## ΙΒ'.

## ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΧΕΛΙΔΩΝ.

- Ἄγροῦ χελιδὼν ἐξεπωτήθη μακράν.  
 Εὔρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις  
 ἀπδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει  
 τὸν Ἴτυλον ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.  
 5 Ἐκ τοῦ μέλους δ' ἔγνωσαν αἱ δύο' ἀλλήλας·  
 καὶ δὴ προσέπτυσάν τε καὶ προσωμίλουν.  
 Ἡ μὲν χελιδὼν εἶπε· « Φιλτάτη, ζῶοις.  
 « Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θράκην.  
 « Ἀεὶ τις ἡμᾶς πικρὸς ἔσχισεν δαίμων·  
 10 « καὶ παρθένοι γὰρ χωρὶς ἤμεν ἀλλήλων.

Conf. Coray. Fab. 149, p. 87, 90, 346; Knochii Fab. prima p. 52.

1. Α, μακράν ἐξεπωτήθη. Nec alio ordine editiones. Non offendebat Tyrwhittus ad spondæum quartæ sedis, nec Corayus. Sed ille fuit metricæ peritissimus, hic passim ostendit se talia vix intelligere, politicos versus, nec omnes bonos, pro bonis choliambicis lectoribus proponens. Knochius verba transposuit, et eum sui sequutus. Posset quidem scribi μακρὸν ἐξεπωτήθη, et memini in versu Ajacis 1039, Μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψει τάφῳ, repertam fuisse varietatem μακρὸν. Sed ἀγροῦ μακρὸν minus haberet proprietatis. Lectionem Aldinam ἐξεποτήθη mutandam viderat Tyrwhittus Dissert. p. 49, in ἐξεπωτήθη, quod jam exhibebat Frobeniana anni 1530, p. 250.

2. Suidas: ἐγκάθηνται, ἐγκεκρυμμένοι εἰσίν.

4, Olim, τὸν Ἴτυν. Quod nomen habet Gregorius Naz. in ejus fabulæ elegantiori enarratione Epist. 1: Τὴν ἐκτομὴν τῆς γλώττης, τὰ γράμματα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν Ἴτυν· male omisissis verbis τῆς γλώττης in codice 2991 A. Non fuit causa cur lectionem novam repudiarem. Est Ἴτυλος Homericum pueri nomen. Nec numerorum successio omnino displicet. Ferme malim non lusisset circa parilia vocabula ἄωρον ὥρης. Corayus tamen pessimo consilio recepit Tyrwhitti conjecturam ζωῆς. Est ὥρης pro νεότητος, ἥθης.

5, 6, nondum noti erant.

7, Edit. χῆ μὲν, χ. φησί. Α, ἡ μ. χ. εἶπε, φ. Α, ζῶοις. Olim, ζῶοις. Quod mutavit Tyrwhittus in χαίροις temere, recepitque temere Corayus. Non crediderunt viri doct. posse ζῶοις pro verbo salutandi haberi. Memorat Knochius Westonis conjecturam σώοις, qui fir-

## XII.

## LUSCINIA ET HIRUNDO.

Procul ab agro evolavit Hirundo. Reperit autem desertis insidentem silvis argutam Lusciniam, quæ deflebat Itylum ante tempus excidentem dulcissimo tempore vitæ.

Ex cantibus altera agnovit alteram; ideoque simul advolantes una confabulabantur. « Vivas, dilectissima », dixit Hirundo. « Hodie primum video te post Thraciam. Nos semper dira quædam disjunxit fortuna. Virgines si quidem fuimus sepa-

mari eam putavit loco Nonni, σώζω, πέ-  
τη. Sed hoc sensu proba vox passiva,  
non activa. Nonnus alio loco Dion. 4,  
186 : Σώζω, παρθενίη. Knochius scripsit  
nulla mutatione literarum, sed senten-  
tiæ maxima, φιλάτη ζῶις « gratis-  
sima animalibus »; idque omnino male.  
Est ζῶις salutatō. Sæpius reperitur for-  
mula orationis orientalis, ζῆθι, de qua  
vide n. ad Anecdota mea Græca t. 3,  
pp. 24, 245. Posset et ζῶης scribit, indi-  
cium faciente iotacismo, qua de optativi  
forma vide Anecdota mea Nova t. 1,  
p. 12.

8, Μετὰ Θράκην, ut et v. 21, μετὰ  
τὰς Ἀθήνας. Rochefortus in Notit. mann.  
t. 2, p. 698, notat modeste a sensu voca-  
bolorum μετὰ Θράκην aberravisse Tyr-  
whittum, et scite comparat aptissimam  
conversionem Fontainii, « depuis le  
temps de Thrace ». Tyrwhittum etiam  
confutavit addito nostri fabulatoris præ-  
conio Thurotus Mercurio Franciæ a. 1811  
aprili p. 15. Himerius Orat. 22, 4 : Θερ-

σίτης δὲ ἄρα μῶμος (melius μῶκος codex,  
et velim ὁ μῶκος) Ὁμήρω οὐ τέτρωται·  
οὐ γὰρ εἶχεν οὐδὲν δι' οὐ λυπήσῃ (codex  
σ

λυπή· lego λυπήσει) τὸν φθόνον· ἀλλὰ  
« τέτλαθι δὴ κραδίη », σοφὸς ἀνὴρ μετὰ  
Κύκλωπας καὶ Λαιστρυγόνας καὶ θάλασ-  
σαν « post pericula Cycloperum ac Læstry-  
gonum atque maris ». Nec semel tali  
brevitate usus est Himerius nolante  
Wernsdorfio p. 41. Libanius t. 4, p. 1014  
de Achille : καὶ μετὰ Πηλέως ὁ θάλαμος,  
καὶ μετὰ Ἰππικῆν ἱστουργία παρθένων.  
Conjecit optime Reiskius μετὰ Πήλιον,  
quod exhibet codex parisinus. Idem p.  
119 : ἐπανήρχου δὲ μετὰ Τροίαν. Adde  
Jacobs. ad Philostr. Icon. p. 243, ad  
Ælian. p. 223, ad Anthol. Pal. 10, 71;  
Peerlkamp. ad Anacr. p. 162; Iahn.  
Symb. 30; ac mea, si sit tanti, ad Phi-  
lostr. Her. p. 42, ad Plan. Metamorph.  
p. 544.

9, 10, absunt ab editis. A, ἐσχισε.  
Creticum feci.

- « Ἄλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων ·  
 « σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις.  
 « Ὑπαιθρον ὕλην λείπε καὶ παρ' ἀνθρώποις  
 « ὁμώροφόν μοι δῶμα καὶ στέγην οἶκει.  
 15 « Τί σε δροσίζει νυκτὸς ἐννυχὸς στίβη,  
 « καὶ καῦμα θάλλει, πάντα δ' ἀγρῶτιν τήκει;  
 « Ἄγε δὴ σεαυτὴν, σοφὰ λαλοῦσα, μήνυσον ».·  
 Ἐὖν δ' αὖτ' ἀηδὼν ὀξύφωνος ἡμείφθη ·  
 « Ἐὰν με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτους ·  
 20 « καὶ μὴ μ' ὀρεινῆς ὀργάδος σὺ χωρίσσης.  
 « Μετὰ τὰς Ἀθήνας ἄνδρα καὶ πόλιν φεύγω ·  
 « οἶκος δέ μοι πᾶς χηπίμιξις ἀνθρώπων  
 « λύπην παλαιῶν συμφορῶν ἀναξαίνει. »  
 Παραμυθία τίς ἐστι τῆς κακῆς μοίρης  
 25 λόγος σοφός, καὶ μοῦσα, καὶ φυγὴ πλῆθους ·  
 λύπη δ', ὅταν πάλαι τις εὐσθενῶν ὀφθῇ  
 τούτοις ταπεινὸς αὔθις οἷς συνοικήσῃ.

Ὅτι συμφέρει τῷ ἡδικημένῳ πόρρω γενέσθαι τῶν εἰς ἀνά-  
 μνησιν αὐτὸν φερόντων κακῶν.

11. Post hanc versum editiones alium addunt quo caret A : "Ὁπου γεωργοῖς κοῦ-  
 χι θηρίοις ἔσεις. Quem non in ordinem recepi, quod edita Fabula ad aliam Babriani opusculi recensionem pertinere videatur. Ceterum in Babrio non me fuisset morata forma futuri ἔσεις, quam Knochius exemplis firmat quidem, sed non omnino idoneis. Nam quid Theognidi, Theocrito et Babrio cum atticismo tragico? Nuper Rhesium Euripideam ex recensione Bothiana quum legerem, mirabar valde v. 929, Βαίὼν δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ Ἄσω · et inspecta viri d. notula miratus sum magis factam fuisse tam inutilem ac perversam editi verbi οἶσω mutationem, quum sit πένθος φέ-

rein formula valde usitata et huic loco aptissima. Dicit Musa se Thetidis marinæ luctum esse laturam, sed eum levem quidem nec graviolem. Displicet etiam sumi βαίὼν adverbialiter, quod vir d. suadet. Nullus fuit olim spectator, qui non jungeret mente βαίὼν πένθος, nullus nunc lector, qui ea vocabula non statim connectat. Si voluisset adverbium poeta, scripsisset βαίῳς, vel βαίου, quæ fuit opinatio Reiskii, ne cum βαίὼν sententia fieret obscurior, ita ut eam nemo auditam vel lectam intelligat protinus.

13, 14, 15, 16, 17, non sunt in libris editis.

13. Suidas : Ὑπαιθριον, ὑπὸ τὸν ἀέρα· καὶ Ὑπαιθρον ὁμοίως.

« ratæ seorsum. Sed agrum deveni hominumque domicilium,  
 « ubi contubernalis nobis et amica commoraberis. Subdilem  
 « relinque vitam, et apud homines sub eodem tecto tegulisque  
 « habita sub eisdem. Quid te nocturna irrorat noctu pruina,  
 « et urit æstus, cunctaque silvestrem macerant? Eia age, te  
 « ipsam prudente sermone qualis sis ostende ».

Cui vicissim arguta Luscinia respondit : « In rupibus sine  
 « remaneam desertis, neque me montanis abducas saltibus.  
 « Post Athenas, hominem fugio, fugio et urbem. Mihi do-  
 « mus omnis mortaliumque commercium dolorem pristinarum  
 « redulcerat calamitatum ».

Solamen quoddam est adversi fati sermo sapiens, ac Musa  
 turbæque fuga; mœstitia vero, si aliquis, olim fortuna florens,  
 humilis rursus coram illis appareat quibuscum est habita-  
 turus.

Quod illi prosit injuriam qui passus est procul a rebus  
 abesse quæ memoriam refricant malorum.

15. A, στείθη. Scripsi ex usu στίθη. Suidas : στίθη, πηγυλὶς ἢ πάχνη. Non placet νυκτὸς ἐννυχος. Malim, σε ... ἐννυχον.

16. A, ἀγρώτην. Est ἀγρότης Fab. 13, 1; 34, 1; 37, 5; ἀγρώστης Fab. 116, 2. Ut me expedire e sententia non nitida, scripsi ἀγρώτην. Malim etiam ἀγρώστιν. Forsan et πάντα τ'. Vel, θάλλει; πάντα δ' (aut σ') ἀγρώστιν τήκει.

20, 21, absunt ab editis. A, ὀρχάδος. Rescripsi ὀργάδος. Est ὀρχάδος alienum. Suidas : ὀργάς, τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτως καλεῖται. Stalim A χωρίσσης. Scripsi χωρίσσης. Maluissim reperire χωρίζε. Est ἀμέσσω Fab. 107, 7; ποσσὶν 19, 4; 45, 11.

22. A, καὶ ἐπίμειξίς. Rescripsi melius

puto, χηπίμειξίς. Editi, ἡ τε μίξις. Brunckius, qui hunc apologum inseruit Analectorum Emendationibus p. 311, edidit nescio unde, ἡ 'πίμειξίς τ' ἀνθρώπων ex sua forsā, et tacita, ut solet, conjectura.

23. Pro ἀναξάνει, editi ἀναφλέξει. Manasses De Aristandro et Callithea 5, 13 : Οἶδε καὶ γὰρ ἀχροάσις θλίψων ἀλλοτρίων Συγγέειν τοὺς ἀκούοντας καὶ συγκινεῖν εἰς πένθος, Τὸ μὲν ὑπαναξάνουσα τὰς ἐν ἐκείνοις πάθας...

24, 25, 26, 27, absunt ab editis.

26. A, λύπη δὲ ὅτ' ἂν τις εὐσθενῶν ὀφθῇ. Scripsi δ' ὅταν, addito πάλαι, implendæ versus mensuræ.

27. A, ὦν. Scripsi οἷς.

In affabulatione velim scribi φερόντων τῶν κακῶν.



## ΙΓ'.

## ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ.

- Αὐλαξί λεπτάς παγίδας ἀγρότης πήξας,  
 γεράνους σπυραίων πολεμίας συνειλήφει.  
 Τοῦτον πελαργὸς ἰκέτευε χωλεύων·  
 ὁμοῦ γὰρ αὐταῖς καὶ πελαργὸς ἡλώκει·  
 3 « Οὐκ εἰμὶ γέρανός· οὐ σπόρον καταφθεῖρω.  
 « Πελαργός εἰμι (χὴ χροὴ με σημαίνει),  
 « πτηνῶν πελαργὸς εὐσεβέστατον ζῶων·  
 « τὸν ἐμὸν τιθηνῶ πατέρα καὶ νοσηλεύω ».  
 Κάκεινος « ὦ πελαργέ, τίني βίῳ χαίρεις  
 10 « οὐκ οἶδα », φησὶν· « ἀλλὰ τοῦτο γινώσκω·  
 « ἔλαβόν σε σὺν ταῖς τάργα τάμ' ἀπορθούσας.  
 « Ἀπολῇ μετ' αὐτῶν τοιγαροῦν, μεθ' ὧν ἦλως ».

Conf. Coray. Fab. 172, p. 105, 358.

2. A, συνειλήφει. Quam formam non retinui, quod iotacismus eam peperisse videbatur. Babrius, qui saepissime plusquam perfecto utitur, desinentiam in ei adhibet. Sic v. 4, ἡλώκει. Et Fabb. 58, 70, 87, κατειλήφει· 106, εἰλήφει· 33, ἡτήκει· 34, κατεστρώκει· 36, ἐπεπτώκει· 46, γετηράκει· 50, ἐκεκμήκει· 52, ἐτετρίγει. Adde sis 1, 4, 5, 7, 68, 72, 74, 76, 77, 79, 84, 85, 87, 90, 95, 102, 103, 104, 105, 107, 112, 123. In Ignatii Corayani Fabula 351, περύκει legitur: Πᾶσιν περύκει θηροὶ καὶ πτηνοὶς μάχη· "Ἠλὼ λίθυσσα στρουθὸς ἡ τοῦσδ' ἐπλάνα· Εἶναι μὲν ὄντι, ἐκ μέρους δὲ θηρίον, Πτηνοὺς χάραν δεικνύσα, τοῖς θηροῖν πόδας. Reperi in codice πέφυκε, postponendum edito tem-

pori, sed et editis forsitan meliora: ἐκ μέρους καὶ θηρίον, πτ. κ. δεικνύσα, θηρίοις πόδας. Adde not. ad Fab. 58, 7.

3. χωλεύων, quod explicat fabula apud Corayum p. 358, quam pessimis versibus astrictam ab editore, prosa oratione repetam ex Furiae exemplari: καὶ πελαργὸς ἐλήφθη, ὅστις καὶ ἐθλάσθη τὸν ποῦν αὐτοῦ τὸν ἕνα.

6. A, χροὴ με. An χροὴ με?

8. Est enim ciconia « pietatculatrix. » Ad cuius rei illustrationem plurima congesti in Notitiis manuscr. t. 11, part. 2, p. 40, 152. Inde factum nomen ἀντιπελάργωσις, teste Moschopulo II. σχ. p. 135, ἐπὶ τῶν ἐπισταμένων χάριν, ὅφ' ὧν εὖ ἔπαθον καὶ ἀντιδιδόντων, διὰ τὴν ὧν πελαργῶν πρὸς τοὺς ἐαυτῶν πατέρας, όταν

## XIII.

## AGRICOLA ET CICONIA.

Depanctis per sulcos tenuibus laqueis, rusticus grues ceperat satorum hostes. Quem ciconia orabat claudicans (una enim illis et ciconia capta fuerat): « Grus non sum ego; sata « non deprædor. Sum ciconia, — estque meus indicio color — « avium ciconia cunctarum piissima. Meum alo patrem, et « ægrotanti inservio sedula ».

At ille « O ciconia, qua gaudeas vitæ ratione, non novi », ait; « sed istud novi: te scilicet simul illis apprehendi quæ « culta depopulantur mea; simul igitur illis peribis quibuscum « capta fuisti ».

γηράσκωσι, κηδεμονίαν καὶ ἀντίδωσιν τῆς γεννήσεως ἑαυτῶν. Corrigendum ἀντίδοσιν. Mendosum nomen servavit editor Viennensis, homo Græcus. Theodorus Hyrtac. Ep. 38: δρώσι δ' οὐδὲν ἤττον ταῦτά καὶ πελαργῶν νεοττοὶ, ὥς φησιν ὁ περὶ ζώων ιδιωμάτων Αἰλιανὸς συγγραφέας (L. 3, c. 23), καὶ τοῦτ' εἶναι τὴν τῇ παροιμίᾳ θρυλλουμένην ἀντιπελάργωσιν. Rursus Epist. 60: εἴτα πελαργοὶ μὲν θρῆνθε, ἄλλοι προνοοῦσι τῶν πατέρων γεγηρακότων καὶ τροφῆς δεομένων· ἡ πρόνοια δὲ ταῖς γεραίαις πτέρυξιν ὑφέντες ἑαυτοὺς, ἐπαίρουσι πῶς ἀνακουφίζοντες (imo ἀνακουφίζοντες, quod exhibet codex), καὶ παρὰ χωρίον θῆρ (imo θήρας, ut codex) ἐξάγουσιν, ἵνα δὴ διαθρέψαιεν.... Idem Ep. 68 extrema: παιδὸς γὰρ εὐδαιμονοῦντος

καὶ τὸν πάτερα δεῖ συνευδαιμονεῖν, κατὰ τὴν ὑμνουμένην ἀντιπελάργωσιν. Codex, compendio solito, πρα. Legendum πατέρα. Mirum est quam sæpe circa ejus compendii accuratam lectionem peccaverit Theodori editor: vide notam ad Anecd. Gr. t. 1, p. 252. Villosionus in Choriciana Mariæ Marciani matris Laudatione edidit non semel μητέρι, cum habeat codex vel μηρ, vel μητρὶ quoque. Menda illa levia et alia paulo graviora a viro doct. admissa corriguntur in nova quam prælo fere paratam habeo Choricii editione, ineditis aucta orationibus duabus quas mecum humanissime communicavit a se e codice Matritensi descripsit vir doctiss. Ed. Millerus.

11. A, τὰ ἔργα. Crasis facienda fuit

Κακοῖς ὁμιλῶν, ὡς ἐκεῖνοι μισήσῃ,  
κἄν μηδὲν αὐτὸς τοὺς πέλας καταβάψῃς.

Ὁ λόγος διδάσκει φεύγειν ἡμᾶς τὰς τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων  
κοινωνίας, ἵνα μὴ τῇ αὐτῶν κακία συναπολώμεθα.

## ΙΔ'.

## ΑΡΚΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Ἄρκτος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἤσχει·  
νεκρὸν γὰρ αὐτοῦ σῶμ' ἔφασκεν μὴ σύρειν.  
Πρὸς ἣν Ἀλώπηξ εἶπε· « Μᾶλλον ἡρούμην,  
« εἰ νεκρὸν εἴλχες, τοῦ δὲ ζῶντος οὐχ ἤπτου. »  
5 Ὁ ζῶντα βλάπτων μὴ νεκρὸν με θρηνεῖτω.

Ἔργα sunt culta, sata. Vide Heyn. ad II. M, 283. Est ἔργα eodem sensu in Callimachi Lavacro 54 : Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα. Nomen ἔργον mihi reponendum videtur in ejusdem hymni v. 138 : ἄλλα δέγεσθε Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τῶργος ὅσαις μέλεται. Non licuit virginibus omnibus, « quis Argos curæ est », deam excipere, sed iis tantum quæ sacerdotio Minervæ fungebantur, quas poeta vocat λωτροχόους. Conjiçio τοῦργον, ac dorice τῶργον. Irrepsit forsitan τῶργος ex v. 54 :

Τῶργος ἐσοφείται τοῦτο πανυστάτιον. 13. A, ὡς ἐκεῖνοις μισηθήσῃ. Mutavi recte, opinor, ac facile pravam lectionem. Tempus illud mediæ vocis passivum passim sensum nanciscitur. Euripides Troad. 680 : τόνδε δ' αὖ Στυγοῦς, ἐμαντῆς δεσπόταις μισήσομαι.

Fab. XIV. Cf. Coray. F. 165, p. 100, 354 ; Knochi Fragmentum 4.

1. A, ἄρκτος. Suidas recitat bis hunc versum sine auctoris nomine, V. Ἄρκτου· « Ἄρκτος... », et V. Ἐκτόπως· « Ἄρκτος... ».

Improbiorum si fueris socius, haud secus atque illi odiosus fies, ipse tu quamvis nil proximos læseris.

Nos docet fabula de vitando malorum hominum commercio, ne propter illorum malitiam cum illis pereamus.

## XIV.

## URSUS ET VULPES.

Ursus eximie se hominem diligere jactabat; hominis enim cadaver ajebat se non discerpere.

Cui vulpes « Potius cadaver » inquit, « tibi lacerari mave-  
« lim, dum vivum non tangas corpus ».

Qui me lædit vivum, mortuum ne lugeat.

Sed et hic est varietas ἀρκός. Quæ scriptura placuit Knochio. Secure apographum representavi. — Suidas: ἐκτόπως· μεγάλως, ἀπρεπῶς, παρηλλαγμένως, ἀφορήτως... ὑπερβαλλόντως. Auctores fabularum Coray., μεγάλως ἐκαυχᾶτο, quod videntur reperisse ἐκτόπως ἡῦχει junctas. Ego malo jungi φιλεῖν ἐκτόπως. Aristænetus 1, 13: ἐκτόπως ἐρᾷ ibi similia apposuerunt interpretes p. 425.

2. In fabula Viatorum et Ursi, apud Corayum F. 249: φασὶ γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ ζῶον. Sed ἀρκτον πάμπαγον

esse docet Aristoteles Histor. Animal. 8, 5.

4. Est δὲ ζῶντος spondæus in quarta sede, et sic τὸ ζῆν F. 31, 23. Facere se putavit iambum. Meminerat, opinor, Homeri, ζ efferentis ut σ. Sed prosodia Homerica non est metri istius nec istius ætatis. Atque licentia illa sumta fuerit prudentius, puto, ante nomen proprium, quam ante ζῆν et ζῶντος.

5. A, θρηνήτω. Imo θρηνεῖτω. Sed librarium fallebat literarum vocalium sonus similis.

## ΙΕ'.

## ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΘΗΒΑΙΟΣ.

- Ἄνῃρ Ἀθηναῖός τις ἀνδρὶ Θηβαίῳ  
 κοινῶς ὀδεύων, ὥσπερ εἰκὸς, ὠμίλει.  
 Ῥέων δ' ὁ μῦθος ἦλθε μέχρῃς Ἡρώων·  
 μακρὴ μὲν ἄλλως ῥήσις, οὐδ' ἀναγκαίη.  
 5 Τέλος δ' ὁ μὲν Θηβαῖος υἱὸν Ἀλκμήνης  
 μέγιστον ἀνδρῶν, νῦν δὲ καὶ θεῶν ὕμνει·  
 ὁ δ' ἐξ Ἀθηνῶν ἔλεγεν ὥς πολὺ κρείσσων  
 Θεσεὺς γένοιτο, καὶ τύχης ὁ μὲν θεΐης  
 ὄντως λείλογγεν, Ἡρακλῆς δὲ δουλείης.  
 10 Λέγων δ' ἐνίκα· στωμύλος γὰρ ἦν ῥήτωρ·  
 ὁ δ' ἄλλος, ὥς Βοιωτὸς, οὐκ ἔχων ἴσῃν  
 λόγοις ἄμιλλαν, εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ·  
 « Πέπαυσο· νικᾷς. Τοιγαροῦν χολωθείη  
 « Θεσεὺς μὲν ἡμῖν, Ἡρακλῆς δ' Ἀθηναίους. »

Ὅτι οὐ δεῖ τοὺς μεγιστᾶνας κινεῖν εἰς ὀργὴν κατὰ τῶν ὑπε-  
 ξουσίων εἰς ματαιολογίας καὶ ἔριδας.

11. Etenim Bacoti « in crasso aere  
 nati » magis firmitati corporis inservie-  
 bant quam ingenii acuminī, teste Cor-  
 nelio Nepote. Idcirco, ut est in Arsenii  
 Violeto, p. 103, 146, quum Antagoræ  
 Thebaidem recitanti non plauderent,

volumen plicavit iratusque abiit dicens:  
 καλεῖσθε Βοιωτοί· βοῶν γὰρ ὥτα ἔχετε.  
 Scholiastes Hesiodi Th. 1 : οἱ Βοιωτοὶ  
 ἔσθ' ὅτε ὥς ἰδιῶται διεβάλλοντο. Ibi Gais-  
 fordus. Adde Schott. ad Diogenian. 3,  
 46; Willet. ad Galen. Protrep. p. 94;

## XV.

## ATHENIENSIS ET THEBANUS.

Civis Atheniensis cum Thebano cive viam carpebat communiter, et, ut fit, confabulabatur; sermoque quum flueret, ad Heroas usque delapsus est: prolixum quidem cetero argumentum, nec necessarium.

Tandem Thebanus natum Alcmena hominum maximum, et nunc Deorum quoque esse prædicabat. Qui autem Athenis oriundus multo præstantiorem Theseum fuisse reponebat, quum sortem vere divinam esset sortitus, servilem Hercules.

Et ita loquutus vincebat; disertus enim fuit rhetor. Alter vero, non æqua, quippe Bæotus, oratoriæ concertationis arte pollens, rudi musa dixit: « Desine. Vincis. Igitur nobis The-  
« seus irascatur, Atheniensibus Hercules ».

Quod non oporteat optimates viros ad iram in subditos irritare. Adversus disputationes vanas et contentiones.

Coray. ad Plut. t. 3, p. 66; Larcher. Hist. Acad. Inscript. t. 47, p. 145; Barthelem. Anach. ch. 34, p. 314. Insignem errorem Gibbonis de Christodoro Thebano (Egyptio scilicet) confutavit Jacobsius ad Anal. t. 13, p. 872.

Affabulationem exhibui ex apographi scriptura. In latina interpretatione sententias feci duas ex una, quarum prior fabulæ non convenit, altera paulo brevior est. Codex melior est expectandus. Duplex est et fabulæ XVI affabulatio.

## ΙΓ΄.

## ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΥΣ.

- Ἄγροικος ἠπειλῆσε νηπίῳ τίτῳ  
 κλαίοντι· « Παῦσαι· μὴ σε τῷ λύκῳ ῥίψω ».  
 ὁ Λύκος δ' ἀκούσας, τήν τε γραῦν ἀληθεύειν  
 νομίσας, ἔμεινεν, ὡς ἔτοιμα δειπνήσων,  
 5 ἕως ὁ παῖς μὲν ἐσπέρης ἐκοιμήθη·  
 αὐτὸς δὲ πεινῶν, καὶ λύκος χανῶν ὄντως,  
 ἀπῆλθε νωθραῖς ἐλπίσιν παρεδρεύσας.  
 Λύκαινα δ' αὐτὸν ἡ σύννοικος ἠρώτα·  
 « Πῶς οὐδὲν ἄρας ἦλθες, ὥσπερ εἰώθεις »;  
 10 Ὁ δ' εἶπε· « Πῶς γὰρ, ὅς γυναικὶ πιστεύω »;

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι οὐ χρὴ πᾶσι πιστεύειν, γυναικὶ δὲ μάλιστα, μεγάλα καὶ πάμπολλα ἐπαγγελλομένη. — Πρὸς τὸν κεναιῶν ἀπάταις ἐξαπατηθέντα.

Conf. Coray. Fab. 138, p. 80, 337; Avianus Fab. 1.

4. Fabula Corayana tertia : Αἰτοῦντι τροφὴν νηπίῳ καὶ κλαίοντι ἠπειλῆσε γραῦς, εἰ μὴ ἡσυχάσαι, τῷ λύκῳ ῥίψαι· ὁ δὲ λύκος ἀληθεύειν νομίσας, ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν, μὴδὲν λαβὼν. In quibus, quum verba ἐκαρτέρησε ... πεινῶν optimum efficiant choliambicum versum, reperisse se credidit fragmentum Babrii Tyrwhittus p. 22. Manifestum quidem est Babrium ante oculos prosario illi fabulatori fuisse, sed et aliam simul re-ensionem, quum versus ille huic qua-

utor non queat inseri. Addendum etiam potuisse id genus versiculi fortuito excidere homini qui versus non facit nec scit facere.

6. Additum ὄντως, quod sæpissime verba λύκος χανῶν proverbii virem gerunt. Muliercula in Aristæneti Epistola 2, 20, Lyconem amatorem habens ludibrio : λύκος οὖν χανῶν, ὦ Λύκων, ἀπιθι διακενῆς. Ibi interpretes p. 730. Theodorus Hyrtacenus in meis Anecdotis Græcis t. 2, p. 444 : ἐσφάλῃ καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, λύκος κεχηνῶς· εἰς μάτην ἐλήλεγχο. Ibi si-

## XVI.

## LUPUS ET ANUS.

Rustica nutrix puerulo comminabatur vagienti : « Desine, ne te projiciam lupo ». Qui audierat lupo, anum vera loquutam esse ratus, usque restitit, paratam scilicet cœnam cœnaturus, dum infans primo vespere obdormiverit. Ipse autem esuriens, et re vera *lupus incassum hians*, abiit, postquam diu spei assedisset inani.

At lupa conjux reducem interrogans, « Quo » aiebat « modo » nil raptum ferens venisti, ut solebas »? Cui lupo : « Quo » etenim modo, qui fœminæ male credidi »?

Docet nos fabula non oportere cuilibet credere, ac fœminæ imprimis magna et plurima pollicenti. — In eum qui vanis deceptus fuit fallaciis.

nilia apposui. Arsenius Viol. p. 338 : λύκος ἔχανε· ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος ἀποτυγχανόντων· οἱ γὰρ λύκοι ἀθρήϊα περιπεσόντες (hinc emendetur Apostolius Adag. 12, 19) χαίνουσι διερχόμενοι· λύειν δ' οὐκ ἔστιν ἀγνοοῦντα τὸν δεσμόν· σαφές. Postrema sententia ad priorem nullatenus pertinet, ac seorsum fuit collocanda. Præit Apostolius Adag. 12, 22.

7. A, ἐλπίσι. Suidas : νόθρος, ὁ ἀσθενής.

9. A, εἰώθης.

10. A, γυναικός. Scripsi γυναικί. Fabulator prosaiticus : πῶς γὰρ τις πιστεύσει

γυναικί; Atque Suidas : πιστεύω, δοτικῇ.

In affabulatione offendit Μηνᾶς ad epithelum κεναῖς, quum sint ἀπάται omnes κεναί, et malit ἐλπίσι. Atque est in affabulatione p. 337 Cor. : ὅτι κεναῖς ἐλπίδιν ἀπατάται ὁ πειθόμενος γυναικῶν ὁμιλίαις. Monstravique ad Anecd. Gr. t. 4, p. 193, quam sæpe datum fuerit ταῖς ἐλπίσιν id epithetum. Epigrammaticus quidam Anth. 12, 90 : Ἐκ γὰρ ἐκείνου Βλέμματα καὶ κενεὰς ἐλπίδας οἶδα μόνον. Meleager ib. 12, 125 : κενεὰς ἐλπίδας ἐδρεπόμαν. Crinagoras ib. 9, 234 : Ἄχρη τευ, ἃ δειλαῖε, κεναῖς ἐτ' ἐπ' ἐλπίσι,



## ΙΖ'.

## ΑΙΛΟΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

Αἴλουρος ὄρνεις οἰκίης ἐνεδρεύων,  
 ὡς θύλακός τις πασσάλων ἀπηρτήθη·  
 τὸν δ' εἶδ' ἀλέκτωρ πινυτὸς ἀγκυλογλώχιν,  
 καὶ ταῦτ' ἐκερτόμησεν ὀξὺ φωνήσας·  
 5 « Πολλοὺς μὲν οἶδα θυλάκους ἰδὼν ἦδη·  
 « οὐδεὶς δ' ὀδόντας εἶχεν αἰλούρου ζῶντος ».

Πρὸς τοὺς ἀπὸ πείρας γνωρισθέντας κακούργους, καὶ μηκέτι  
 ταῖς τούτων ὑποκρίσεσιν τινα ἐξαπατᾶσθαι.

## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

## ΙΗ'.

## ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ.

Βορέη λέγουσιν Ἡλίφ τε τριαύτην  
 ἔριν γενέσθαι· πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου

θύμε ... Sic edidit Jacobsius, quum sit  
 vitiose scriptum in codice κενᾶς ἐπ'.  
 Facilius ac melius scripsisset, opinor,  
 κενᾶσιν ἐπ'. Ceterum in affabulatione  
 nil mutandum.

Fab. XVII. Conf. Corayanae Fab. 28,

pag. 19, 294; Phædrus 4, Fab. 2.

In affabulatione videtur legendum,  
 τινα ἐξαπατῶντας. Cum infinitivo esset  
 scribendum, καὶ πρὸς τὸ μηκέτι ..., vel  
 καὶ in ὧς mutandum. Hoc in latinis se-  
 quebar.

## XVII.

## FELES ET GALLUS GALLINACEUS.

Feles domesticis insidiatus avibus, sacco similis e clavis dependebat. Quem qui viderat prudens pandirostrus gallinaceus, talia jecit acuta voce dicterîa : « Saccos novi qui sint, quum jam multos viderim ; at nullus habuit felis vivi dentes ».

In illos quos experimentum malos esse convicit, adeo ut illorum fallaciis nemo amplius decipiatur.

## XVIII.

## BOREAS ET SOL.

Boreæ atque Soli certamen fuisse ferunt ejuscemodi, uter homini rustico, qui forte viam carpebat, sisur-

Fab. XVIII. Cf. Coray. F. 306, p. 200, et quam protulit Brunetus v. d. in Notitt. mann. t. 14, part. 2, p. 290 ; Knochiuss Fragn. 37 ; Plutarchus Præc. Conj. § 12 ; Themistius Orat. 16, p. 253 ; Avianus Fab. 4. — Respexit hanc fabulam Sophocles

Epigrammate in Euripidem, quod servavit Athenæus 13, 82. Id non describam quod sit obscurius, quum historiola quadam de Euripide innuatur hodie incognita. Sophocles χρησάμενος erat τῷ περὶ τοῦ Ἠλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τοι

- ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἀπεκδύσει.  
 Βορέης δὲ φυσᾷ πρῶτος υἱὸς ἐκ Θράκης,  
 5 βία νομίζων τὸν φοροῦντα συλήσειν.  
 Ὁ δ' οὐ μεθήκε μαλλὸν, ἀλλὰ ριγώσας,  
 καὶ πάντα κύκλῳ γερσὶ κράσπεδα σφίγγεας,  
 καθῆστο, πέτρης νῶτον ἐξοχῇ κλίνας.  
 Ὁ δ' Ἥλιος τὸ πρῶτον, ἡδὺς ἐκκύψας,  
 10 ἀνῆκεν αὐτὸν τοῦ δυσσηνέμου ψύχους·  
 ἔπειτα δ' αὖ προσῆγε τὴν ἀλέην πλείω,  
 καὶ καῦμα τὸν γεωργὸν εἶχεν ἐξαίφνης·  
 αὐτὸς δὲ ρίψας τὴν σισύραν ἐγυμνώθη.  
 Βορῆης μὲν οὕτως συγκριθεὶς ἐνικήθη.  
 15 Λέγει δ' ὁ μῦθος· πρᾶόττητα, παῖ, ζήλου·  
 ἀνύσεις τι πειθοῖ μᾶλλον ἢ βία ρέζων.

πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος. Nunc editum est e codice καὶ τό. Olim proposui legendum καί τι, quod et nunc propono. Lectio καὶ τὸ est emendatio corruptæ scripturæ antiquioris καί τοι, quam melius correxisse mihi videor. Placuit tamen καὶ τὸ et Schæfero.

3. Suidas : σισύρα, ἱμάτιον τραχύ καὶ παχύ· περιβόλαιον ἀγροικικὸν, δουλικὸν. παλαιόν· ἢ χιτὼν δερμάτινος. Et recitat sine auctoris nomine tres versus hujus fabulæ primos, quos et sine nomine exhibet Scholiastes Ranarum v. 1459. Suidas et Schol., Βορέη. A, Βορέα. Præferenda fuit forma ionica, tali auctoritate munita. Inde et mutavi Βορέας v. 4, Βορῆας etiam v. 14. Suidas nunc ἐκδύση, olim ἐκδύσει; et ἐκδύσει Scholiastes, quod tempus ab A datum prætuli, prætulique Knochius. Prætulit etiam Knochius σισύραν, quæ est Tupii emendatio ad Suidam t. 2, p. 166, probata Tyrwhitto p. 31, 56, et nuper viro alii do-

cto, sed qui ferme credidisse videtur lectionem σισύραν firmari Suidæ et Scholiastæ testimonio. Consentiant autem, idque sine varietate in scribendo σισύραν. Media syllaba in pluribus Commici locis brevis est, estque brevis mox v. 13, qui non potest mutari. Mutavi ergo ἐκδύσει, et erit σισύραν anapæstus bis in quarta sede, non sine symmetria. Gaisfordius Suidæ editor eruditissimus de mutaudo σισύραν nihil monuit. In latina interpretatione, « sisurnam » posui, « vulgari simplicitate », teste usus Marcellino.

4. Fabula in Notitiis : Τοῦ δὲ Βορῆα πνέοντος ἰσχυρωτάτως. Legendum ἰσχυροτάτως. Idem mendum tollendum e Fabula Corayana secunda.

4, 5. A, φύσας. Mutavi φύσας in φυσᾷ. A, συλήσειν. Fabula Corayana : Βορῆας δὲ πρῶτος τὸ ἱμάτιον φυσῶν ἤλαπιε συλήσειν. Primam in συλήσειν esse longam, neque fulcro indigere, probat Fab. 2, v. 12.

nam decutiet. Boreas flat prior qualis ex Thracia, vi scilicet ratus se posse lacernatum devestire hominem.

Ast ille villosum tegmentum de digitis non amisit; sed, algore rigens, et cunctos manibus limbos circumstringens, se-  
debat, rupis prominentiæ dorsum acclinans.

Tunc Sol, jucundam e nubibus faciem exserens, primum frigore illum levavit boreali, dein teporem admovit majorem; ac subitus agricolam ussit calor. Ipse autem, rejecta sisurna, stetit nudus.

Sic fuit in contentione devictus Boreas.

Hoc dicit fabula : « Mansuetudinem cole, puer. Quod agis  
« persuasione potius quam vi perficies. »

6. A, 'Ο δ' οὐ μεθῆκε μάλλον, ἀλλά. Quod quidem legisse videntur laudati fabulatores : οἱ ἄνθρωποι ψυχροὶ γενηθέντες περιδόλαια μάλλον ἡμφιεννυντο· — μάλλον ἐσφιγγε καὶ συνεῖχε τὸ περιδόλαιον· — Ἄνθρωποι μάλλον ψυχρανθέντες, εὐθέως Περιδολαίων μάλλον ἡμφιεννυντο. Avianus : « Ille magis lateri duplicem circumdat amictum. » Quæ quidem sunt scripta probabilissime; sed in ipsa Babrii fabula adverbium non cominode positum esse videtur, putavique esse mendosum, ac rescripsi μαλλόν. Mutata distinctione ὁ δ' οὐ μεθῆκε, μάλλον ἀλλὰ ῥιγώσας, oratio scabra siebat. Permutantur etiam μάλλον et μαλλόν Fab. 93, 7. Hesychius : μαλλος, ἔριον· καλεῖται δὲ καὶ τὰ πηνία. Idem : μάλιον, μάλλον. Albertus recte proposuit pro μάλλον legere μαλλόν. Malim et μάλλιον. Scholiastes Odysseæ A, 433 : τοῖς πέπλοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀπανθισμάτων τῶν μαλλίων τῶν προβάτων κατεσκευασμένοις. Babrius μαλλόν

vocat viatoris illam σισύραν, τὸν δερμάτινον χιτῶνα, τὸ αἰγείον στέγαστρον τετριχωμένον, τὸ τραχὺ καὶ ἀγναπτον ἱμάτιον, verbis Mæridis. Fabulatores repertum adverbium sententiis probabilibus accommodaverunt.

8 Suidas : καθῆστο, ἐκαθέζετο.

10. Suidas : ἀνῆκεν, ἀφῆκεν. Idem : δυσήνεμον, τὸ κακοὺς ἀνέμους ἔχον.

11. A, ἄλλην vel ἄλλην. Scripsi ἄλῆν. Hesychius : ἄλῆ, θερμασία. Suidas : ἄλῆα, θερμή, ἑλλαμψις. Fabula in Notitiis : 'Ο δὲ χλιάνας Ἥλιος μετὰ ταῦτα, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἰδρώτας προξενούντα, Πέπεικεν εὐθύς ἐκδῶσαι τοὺς χιτῶνας. Vix putem tolerandam, quod suadet vir d., formam προξενούντα, quæ sit ἐσχάτως βάρβαρος, vel in isto politico versificatore. Forsan : καὶ τοῖς ἀνθρώποις προξενῶν τούς ἰδρώτας.

16. Hunc versum Gnomologio suo inseruit Georgides in meis Anecdotis Græcis t. 1, pag. 9, nominatque Ba-

Μῦθος παραινῶν, ὅτι οὐ χρὴ φιλόνεικον εἶναι, ἀλλὰ πρᾶυτετι  
καὶ πειθοῦ ἀνύειν τὰ ἀνήκοντα.

ΙΘ'.

### ΒΟΤΡΥΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Βότρυς μελαίνης ἀμπέλου παρωρείη  
ἀπεκρέμαντο· τοὺς δὲ ποικίλῃ κερδῶ  
ἰδοῦσα πλήρεις, πολλάκις μὲν ὠρμήθη  
πηδῶσα πυσσὶν πορφυρῆς θίγειν ὥρης·  
5 ἦν γὰρ πέπειρος κεῖς τρύγητον ἀκμαία.  
Κάμνουσα δ' ἄλλως (οὐ γὰρ ἴσχυε ψάυειν),  
παρῆλθεν, οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην·  
« Ὀμφαξ ὁ βότρυς· οὐ πέπειρος, ὡς ᾤμην ».

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς εἰς ἀνέκβατα κοπιῶντας πράγματα, καὶ,  
τούτων ἀστοχοῦντας, τρόπους ψευδεῖς προβαλλομένους.

brio. Syrus : « Ratione, non vi, vincenda adolescentia est. » Ibi Gruterus.

In affabulatione τὰ ἀνήκοντα illustrat locus Suidæ : ἀνήκον, τὸ πρέπον.

Fab. XIX. Cf. Coray. F. 156, p. 94, 348; Knochiuss Fragm. 14; Phædrus 4, 3.

1. A, παρωρείη. Scripsi dativo casu. Suidas habet nomen παρωρεία nudum.

Converti qua potui. Phædrus : « alta in vinea ». Forsan, παρ' αἰώρην, παρ' αἰώρη. Vide n. ad v. 7.

4. A sic, θίγειν.

5. A, τρυγητόν. Malui τρύγητον. Suidas : τρύγητος, ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν· τρυγητὸς δὲ ὁ τρυγώμενος βότρυς. Cf. F. 11, 7.

6. Suidas : ἄλλως, μάτην.

Monet fabula non oportere rixosum esse, sed mansuetudine ac suasionem quæ sunt agenda peragere.

## XIX.

## UVÆ ET VULPES.

Uvæ nigræ de vite collis in latere pendebant; quas vafra vulpes quum cerneret succo turgentes, sæpiuscule se concitavit pedum saltu, fructum si forte tangeret purpureum.

Maturus erat enim et in vindemiam adultus.

At quum se frustra delassaret (nam attingere non valebat), discessit, ita solata desiderium: « Est uva cruda, non, ut rebar, « matura. »

Illos redarguit fabula, qui res inaccessas non sine sudore affectant, et, a proposito fine aberrantes, mendacia protendunt verborum schemata.

7. Suidas in Αἰώρα tres recitat versus hosce, auctore non nominato: Ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ' ἀλλ' ἔκαμνε πηρῶσα, Οὐδὲν κρεμαστῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρας, Παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην. Et hic habemus reliquias alterius recensione. De verbo βουκολέω Knochijs ad Fragmentum 14; Schæfer. ad Longi Pastoralia

pag. 343; Burges. ad Supplices 920.

8. Etymologicum M.: ὄμφαξ, τὸ ὀξείον· et versum cum Babrii nomine exhibet. Suidas: ὄμφαξ, σταφυλὴ δριμύεια καὶ οὐ πέπειρος.

In affabulatione A, προβαλλομένωι vel προβαλλομένων. Anonymus reposuit προβαλλομένους, quod sumsi.

## Κ'.

## ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ.

Βοηλάτης ἄμαξαν ἦγεν ἐκ κώμης.

Τῆς δ' ἐμπεσοῦσης εἰς φάραγγα κοιλώδη,

δέον βοηθεῖν αὐτὸν, ἀργὸς εἰστήκει·

τῷ δ' Ἡρακλεῖ προσήχεθ', ὃν μόνον πάντων

5 θεῶν ἀληθῶς προσεκύνει τε καὶ τίμα·

θεὸς δ' ἐπιστὰς, εἶπε· « Τῶν τροχῶν ἄπτου,

« καὶ τοὺς βόας κέντιζε· τοῖς θεοῖς δ' εὐχου,

« ὅταν τι ποιῇς καὐτὸς, ἡ μάτην εὖξῃ »·

## ΚΑ'.

## ΒΟΕΣ.

Βόες μαγείρους ἀπολέσαι πότε' ἐζήτουν,

ἔχοντας αὐτοῖς πολεμίαν ἐπιστήμην.

Fab. XX. Cf. Coray. F. 335, quæ desumpta est e Suida V. : Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν κάλει. Avianus Fab. 32.

5. A, προσεκύνει καὶ τίμα. Addidi τε. Malim scribi κατίμα.

7. Forsan κέντριζε.

8. In apographo, plena distinctione facta post εὐχου, hic versus ut epimythium a serie reliquorum seponitur. Sed concludit orationem Herculis. Atque sic

dispositus locus in Suidæ fabula aut Corayana, quæ Babrium expressit. Adscripsit Μηνᾶς vir d. : « cette fable est « basée sur le proverbe : σύν Ἀθηνᾶ καὶ « χεῖρα κινεῖν [apud Suidam]; auquel « correspond le français : Aide-toi, que « je t'aide ». Dixit Fontainius fabula simili 6, 18 : « Aide-toi, le ciel t'aidera ». Ante Fontinium, Regnierus Sat. 13, 112 : Aidez-vous seulement, et Dieu

## XX.

## BUBULCUS ET HERCULES.

Bubulcus e vico rhedam agebat, quæ in patentem terræ hiatum decidit. Et quum ipse opi ferendæ accingere se deberet, stabat cessans, Herculi que supplicabat, quem unum deorum omnium ex animo adorabat colebatque.

Adstitit autem deus, ac « Rotis » inquit, « admove manus, « bovesque increpa stimulo. Tum ora deos, quando et ipse « feceris aliquid, vel orabis nequicquam. »

## XXI.

## BOVES.

Boves quondam coquos quærebant perdere, quippe qui sibi inimicam tractabant artem.

vous aydera ». Voltairius Pelopidis : « Quand nous n'agissons point, les dieux nous abandonnent ». Similis Sophoclis sententia Iphigenia : Θεὸς δὲ τοῖς ἀργούσιν οὐ παρίσταται. Similis et Euripidis Temeno Fr. 3 : Αὐτός τι νῦν ὄρᾳ, χούτω δαίμονας κἄλει· Τῷ γὰρ πονοῦντι χῶ θεὸς συλλαμβάνει· qui posterior versus receptus fuit inter Monostichas Gnomas

titulo Φιλοπονίας, ubi nonnihil feci annotationis. Euripides rursus El. 80 a Corayo huc commode collatus; et fragmento incerto 218 : Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός· quem versum Æschylo tribuit Stobæus Tit. 29, 21. Sallustius Catil. 52, 29 : « ubi secordiæ te atque ignaviæ tradideris, nequidquam deos implores ». Ibi Cortius.



- Καὶ δὴ συνηθοῖζοντο, πρὸς μάχην ἤδη  
 κέρατ' ἀποξύνοντες. Εἷς δὲ τις λίην  
 5 γέρων ἐν αὐτοῖς (πολλὰ γὰρ ἦν ἀροτρεύσας),  
 « Οὗτοι μὲν ἡμᾶς » εἶπε, « χερσὶν ἐμπείροις  
 « σφάζουσι καὶ κτείνουσι χωρὶς αἰκίης·  
 « ἦν δ' εἰς ἀτέχνους ἐμπέσωμεν ἀνθρώπους,  
 « διπλοῦς τότε' ἔσται θάνατος· οὐ γὰρ ἔλλειψαι  
 10 « τὸν βοῦν ὁ θύσων, κἄν μάγειρος ἐλλείψῃ ».  
 Ὁ τὴν παροῦσαν πημονὴν φεύγειν σπεύδων  
 ὁρᾷν ὀφείλει μή τι χεῖρον ἐξεύρη.

Ὁ μῦθος τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἄμεινον δουλεύειν σοφοῖς καὶ ἐπι-  
 εικέσιν, ἢ δεσπόζεσθαι ὑπὸ σκαιῶν τε καὶ ἀπαιδεύτων.

ΚΒ'.

#### ΑΝΗΡ ΜΕΣΟΠΟΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΕΡΩΜΕΝΑΙ.

- Βίου τις ἤδη τὴν μέσσην ἔχων ὥρην  
 (νέος μὲν οὐκ ἦν, οὐδέπω δὲ πρεσβύτης),  
 λευκάς, μελαίνας, μιγάδας ἐκλόνει χαίτας·  
 εἶτ' εἰς ἔρωτας ἐσχόλαζε καὶ κώμους.  
 5 Ἦρα γυναικῶν δύο, νέας τε καὶ γραιάς·  
 νέον μὲν αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐζήτει  
 βλέπειν ἐραστήν, συγγέροντα δ' ἡ γραιῖα.

9, 10. A, malo ordine : τὸν βοῦν.....  
 Διπλοῦς..... Transpositionem feci, ju-  
 bente sententia.

Affabulationi Μηνᾶς vir clar. adscri-  
 psit : « Cette fable est despotique, quoi-  
 que basée sur le proverbe : βοῦν κα-

Et ideo congregabantur jam ad prælium acuentes cornua.

Unus vero illorum aliquis, valde senex (araverat enim diu), « Isti quidem » ait, « nos peritis mactant manibus, ac magno trucidant sine cruciatu. Quod si in imperitos incidemus homines, duplex tunc impendebit mors. Non deerit enim qui bovem inmolet, coquus etsi defuerit ».

Qui præsens effugere cupit infortunium, providere debet ne pejus quid inveniat sibi.

Id significat fabula doctis et æquis servire dominis satius esse quam scævis parere et indoctis.

## XXII.

## VIR ÆTATIS MEDIÆ ET DUE AMASIÆ.

Quidam vitæ mediam qui jam attigerat ætatem (scilicet juvenis non erat amplius, necdum senex), albis et nigris mixtam capillis quatiebat cæsariem. Amoribus etiam vacabat et comissionibus.

Mulieres amabat duas, puellam unam, alteram anum. Amasium videre juvenem juvencula quærebat; at senem, ut ipsa fuit, anicula.

κοῖν προκειμένοις τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον ». Vid. n. ad Aristæen. 1, 13, p. 434.

Fab. XXII. Conf. Coray. F. 162, p. 98,

352, et quam protulit Brunetus in Notit. Mann. t. 14, part. 2, p. 293, addito Knochio Fragm. 15; Phædrus, 2, 2.

- Ἴων οὖν τριχῶν ἐκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαία  
 ἔτιλθεν ἃς ἠϋρίσκει λευκανθιζούσας·  
 10 ἔτιλλε δ' ἡ γραῦς, εἰ μέλαιναν ἠϋρήκει·  
 ἕως φαλακρὸν ἡ νέα τε χῆ γραῖα  
 ἔθηκαν, ἐκάστη τῶν τριχῶν ἀποσπῶσα·  
 αἶε γὰρ εὖγε τιλλόμενος ἐγυμνοῦτο.  
 Φάσκει δ' ὁ μῦθος τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις·  
 15 ἄλεινός ὅστις εἰς γυναῖκας ἐμπίπτει·  
 αἶε γὰρ εὖγε δακνόμενος ἐκγυμνοῦται.

## ΚΓ'.

## ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟΛΕΣΑΣ.

- Βοηλάτης ἄνθρωπος εἰς μακρὰν ὕλην  
 ταῦρον κεράστην ἀπολέσας ἀνεζήτει·  
 ἔθηκε δ' εὐχὴν ταῖς ὀρεινόμοις νύμφαις,  
 Ἑρμῇ, νομαίῳ Πανί, τοῖς πέριξ, ἄρνα  
 5 λαιβὴν παρασχεῖν, εἰ λάβοιτο τὸν κλέπτην.  
 Ὅχθον δ' ὑπερβάς, τὸν καλὸν βλέπει ταῦρον  
 λέοντι θοίνην· δυστυχῆς δ' ἐπαρᾶται  
 καὶ βοῦς προσάξειν, εἰ φύγοι γε τὸν κλέπτην.

8, 9. Suidas : ἐκάστοτε, ἀντὶ τοῦ αἶε...  
 Βάβριος : τῶν οὖν... εὐρίσκει λευκανθιζού-  
 σας.

13, 16. A, ἐνγε. Correxuit vir d. ano-  
 nymus, εὖγε. Suidas : εὖγε, καλῶς... λέ-  
 γεται δὲ καὶ ἐκ' εἰρωνείας πολλῶς.

16. A, γυμνοῦται. Mutavi probabili-  
 ter, ne versus esset brevior. Et aoristus  
 ἐγυμνώθη placeret. In significanda con-  
 suetudine frequens est id tempus.

Fab. XXIII. 3. Suidas : ὀρεινόμενος, τῶν  
 ἐν ὄρεσι διαττωμένων.

Capillos quoque die legebat puella quos reperiret albescentes; legebatque vetula nigrum, si quem reperisset. Donec calvum puella simul et anus fecerunt hominem, quum unaquæque capillorum avelleret particulam. Vulsus enim assidue probeque, nudabatur.

Id autem fabula cunctis prædicit hominibus : « Flebilis, qui-  
« cumque in fœminas incidit. Morsus enim assidue probeque  
« denudatur. »

## XXIII.

## BUBULCUS QUI TAURUM AMISIT.

Bubulcus homo cornigerum taurum vastam per silvam anquirebat amissum, votaue faciebat monticolis nymphis, Mercurio, Pani pastoralis, accolis numinibus, agnum pollicitus se libaturum, latronem si capiet.

Pulcrum autem taurum, consenso colle, factum videt leoni pabulum. Tum misellus precabundus vovet boves quoque aris se daturum, si possit saltem effugere latronem.

4. A, Ἑρμῇ νομαίῳ, Πανί. Hymnus Homericus 18, 3 : Πᾶν ἀνακεκλωμέναι, νόμιον θεόν.

5. Suidas : λοιπὴ σπονδὴ, θυσιά.

7. Suidas : θοίνῃ τροφῇ, εὐωχίᾳ, κατάρωμα.

8. « La particule γε fait une dissonance, quoique cette phrase soit une imitation de celle d'Homère [Il. A, 60] : εἰ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν ». ΜΗΝΑΣ. Quid sit dissoni equidem non video, homo barbarus.

- Ἐντεῦθεν ἡμᾶς τοῦτ' εἶκε γινώσκειν ·  
 10 ἄβουλον εὐχὴν τοῖς θεοῖσι μὴ πέμπειν,  
 ἐκ τῆς πρὸς ὦρην ἐκφορουμένην λύπης.

## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

## ΚΔ'.

## ΓΑΜΟΙ ΗΛΙΟΥ.

- Γάμοι μὲν ἦσαν Ἡλίου θέρους ὦρην ·  
 τὰ ζῶα δ' ἱλαροὺς ἦγε τῷ θεῷ κώμους.  
 Καὶ βάτραχοι δὲ λιμναίους χοροὺς ἦγον ·  
 οἷς εἶπε παύσας φρῦνος · « Οὐχὶ παιάνων  
 5 « τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδων δὲ καὶ λύπης ·  
 « ὅς γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν αὐαίνει,  
 « τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ἐὰν γήμας,  
 « ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ »;  
 Χαίρουσι πολλοὶ τῶν ὑπερβολῇ κούφων,  
 10 ἐφ' οἷς ἄγαν μέλλουσιν οὐχὶ χαιρήσειν.

11. A, ὦραν ἐκφορουμένης. Scripsi ὦρην (vide F. 28, n. 4) et ἐκφορουμένην. Suidas : ἐκφορούμενοι, ἐκκενούμενοι. Adscriptit Μηνᾶς : « Je pense qu'il faut écrire ἐκφορουμένους, pour φορουμένους ἐκ τῆς λύπης. On dit bien en grec, ἐκφορος ἐκ

τοῦ πάθους ». A viro d. dissentire liceat. Fab. XXIV. Conf. Coray. Fab. 350, p. 326, 407; Knochius fragm. 6.

1. Bastius videndus de formula ὦρα θέρους Epist. crit. p. 109.

4, 5. Suidas : Παιᾶν, εἶδος ᾠδῆς · « Ὁ

Hinc nos id intelligere consentaneum est, inconsultas non esse diis ferendas preces, quas præsens effuderit dolor.

## XXIV.

## SOLIS NUPTIÆ.

Nuptiæ Solis fiebant æstatis tempore. Lætas autem animalia agitabant epulas deo.

Ac ranæ choros ducebant palustres, quas compescens rubeta « Non pæanum » ait, « hæc nobis est occasio, at sollicitudinum et mœstitiæ. Qui solus enim laticem exsiccat omnem, « quid non patiemur mali, si, uxore ducta, similem sibi ge-  
« nuerit filium » ?

Gaudent hominum valde levium plurimi, ob res quæ non multum illis creabunt gaudii.

δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος· οὐχὶ παιᾶνος  
Τοῦτ' ἐστὶν ἡμῖν, φροντίδος δὲ καὶ λύ-  
πης». Non addidit auctoris nomen. Multo  
præstat nova quam exhibeo lectionem.  
Suidas : φρῦνος, ὁ ἀδιάπλαστος βάτραχος.  
Quæ interpretatio hic et F. 28 non con-

venit. Pro οἷς forsan est legendum οὐς.

6, 7, 8. Sunt apud Suidam V. αὐλή-  
νας, ξηράνας ... ἐκ τοῦ αὐαίνω ῥήματος.  
Εἰ γὰρ ..... ὅταν γήμας..... Nec auctorem  
nominavit. Idem : λιβάδα· σταγόνα,  
κρήνην, ἐνυδρον τόπον.

ΚΕ'.

## ΛΑΓΩΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

- Γνώμη λαγωὺς εἶχε μηκέτι ζῶειν,  
 πάντας δὲ λίμνης εἰς μέλαν πεσεῖν ὕδωρ,  
 ὁθούνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζῶων,  
 ψυχὰς τ' ἄτολμοι, μοῦνον εἰδότες φεύγειν.  
 5 Ἐπεὶ δὲ λίμνης ἐγγὺς ἦσαν εὐρείης,  
 καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων  
 βαθέην ἐς ἱλὺν ὀκλαδιστὶ πηδῶντων,  
 ἐπεστάθησαν. Καί τις εἶπε θαρσήσας·  
 « Ἄψ νῦν ἴωμεν· οὐκέτι χρεῶν θνήσκειν·  
 10 ὀρῶ γὰρ ἄλλους ἀσθενεστέρους ἡμῶν ».

ΚΖ'.

## ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΙ.

Γέρανοι γεωργοῦ κατενέμοντο τὴν χώραν

Fab. XXV. Conf.! Corayus Fab. 53,  
 p. 37... 310; Knochiuss fragm. 2.

1. Α., ζῶειν.

3. { Suidas : ἀδρανές, ἀσθενές· καὶ ἀδρα-  
 νία, ἀδυναμία, ἀσθένεια.

3, 4. Suidas : ἄτολμοι, δειλοὶ, κατε-  
 πτηχότες· et recitat duos hosce versus,  
 sine auctoris nomine. Suidas, δὲ οὐνεν',  
 et sic A. Scripsi, ut nunc scribunt viri

grammatici doctissimi. Suidas, ψυχὰς  
 ἄτολμοι, absque particula.

6. Suidas : ἀκταίη, ἡ παραθαλασσία.  
 Et versum apponit, auctore non nomi-  
 nato.

7. Suidas : ὀκλαδία, ἡ ὀκλασις. Ὀκλα-  
 δίας, ὁ συγκεκλασμένος διαφρός... καὶ αὐ-  
 θις· « Βαθεῖαν εἰς ἱλὺν ὀκλαστὶ πηδῶν-  
 των »· περὶ βατράχων ὁ λόγος. Forma

## XXV.

## LEPORES ET RANÆ.

Stabat leporibus sententia, non vivere amplius, sed cunctos in nigram se paludis undam dare præcipites, quoniam animantium sunt imbecillimi, et animis inaudaces, tantum scientes fugæ.

Ast quum paludem prope spatiosam venissent, ranarumque turbam vidissent litorearum, profundum in cœnum flexis insilientium cruribus, restiterunt. Et aliquis sic est fidenti voce loquutus : « Nunc pedes retro feramus. Non jam mori necesse est. Alios enim video nobis invalidiores. »

## XXVI.

## AGRICOLA ET GRUES.

Grues agricolæ arva depopulabantur, quibus nuper fru-

est Homericæ βαθέη. Addæus Anth. 6, 228 : βαθέη ἐνὶ ποίῃ. Babrius F. 73, 1, ὀξέην F. 77, 4, ὀξέη. Adverbium ὀκλαδιστὶ nondum erat notum.

10. Post hunc versum est in apographo spatium vacuum, cum notula λείπει. Deest videlicet epimythium. Adscripsit Μηνᾶς : « L'affabulation manque. Aussi le copiste a-t-il laissé du

blanc. On peut y suppléer en écrivant : ὁ ἀθλιώτερος τῶν ὑποδεστέρων βίος εὐμαρῶς τὸν ἡμέτερον φέρειν παρασκευάζει ». Possunt, si sit tanti, admoveri affabulationes fabularum in Corayana, quarum hæcce placet in primis ob brevitate[m] : μὴ ἀπογινώσκειν.

Fab. XXVI. Conf. Knochius Fragn. 35. 1, 2. A, χώραν. — Suidas : Πυρινῶ.



- ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνῳ σίτῳ.  
 Ὁ δ' ἄχρι πολλοῦ σφενδόνην κενὴν σείων,  
 ἐδίωκεν αὐτὰς τῷ φόβῳ καταπλήσσω.  
 5 Αἱ δ' ὥς ἐπέσχον σφενδονῶντα τὰς αὖρας,  
 κατεφρόνησαν λοιπὸν, ὥστε μὴ φεύγειν,  
 ἕως ἐκεῖνος οὐκέθ', ὥς πρὶν εἰώθει,  
 λίθους δὲ βάλλων, ἠλόησε τὰς πλείους.  
 Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι τὴν ἄρουραν, ἀλλήλαις  
 10 « Φεύγωμεν » ἐκραύγαζον « εἰς τὰς Πυγμαίων·  
 « ἄνθρωπος οὗτος οὐκέτ' ἐκφοβεῖν ἡμᾶς  
 « ἔοικεν· ἦδη δ' ἄρχεται τι καὶ πράσσειν ».

Παραίνεσιν ὁ λόγος ἔχει δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινήσεσι  
 πταίοντας εἰκιν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀφέ ποτε πειραθεῖεν  
 ὁδύναις.

σίτῳ · « Γέραναι γεωργοῦ κατενέμοντο  
 χώρην ... σίτῳ » · πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος.  
 Non nominat auctorem. Articulum τὴν  
 restituerat Tupius Emend. t. 2, p. 127.  
 Et olim in Suidæ editionibus scriptum  
 erat χώραν, quod e codicibus in χώρην  
 mutavit apte Gaisfordius, et ipse nunc  
 sumsi.

5. Non obvium est facile ἐπέχειν in  
 sensu videndi, intelligendi. Aliud est  
 exemplum Fab. 50, 11. — Suidas : σφεν-  
 δονῶ, αἰτιατικῇ· additque nihil.

7. Videtur excidisse versus, qui sen-  
 tentiam in οὐκέτι inchoatam perficiat.

Potest tamen subaudiri ἐποίησεν, ἐπρα-  
 σεν, ellipsi non rara ejus verbi.

8. Α, βαλῶν. Scripsi βάλλον, metro  
 postulante. Suidas in Ἀλοάων... τὸ δὲ  
 συγκόψαι πληγαῖς, ἀλοῆσαι... ἠλόησεν,...  
 ἀντὶ τοῦ ἔτυπεν.

10. Scilicet εἰς τὰς χώρας Πυγμαίων,  
 quibuscum felicius pugnabimus. De  
 gruū cum Pygmæis bello annotare  
 memini ad Philostr. Her. p. 528, ad  
 Planudeas Metamorphoses pag. 228.  
 Adde Banier. Dissert. de Pygmæis in  
 Memor. Acad. Inscr. t. 5; Knoch. et  
 ceteros interpretes ad Anton. Liber.

mentum severat triticeum. Et ille, vacua longum quassata funda, fugabat aves percussas metu.

Quem quum intellexere funda ferientem auras, despexere deinceps ut jam non fugerent, donec non diutius egit quomodo sueverat, sed jactis lapidibus contudit plurimas.

Grues autem, agro derelicto, aliæ aliis « Fugiamus » crocitant, « in Pygmæorum regionem. Homo iste non amplius nos « territare velle videtur; sed incipit jam et facere aliquid ».

Id habet adhortationis fabula : oportere scilicet homines qui peccant monitorum parere sermonibus, ne serius aliquando veris tententur doloribus.

c. 16; Fabric. Opusc. p. 452; Hardt. Dissertatione qua et « Ezechielem a Pygmeis liberat » (scilicet a *Gammadin*, in Vulgata *Pygmæis*, in græca conversione φύλαξι, sed jam pridem ab aliis liberatum); Pontani Theoremata de Pygmæis; Barnes. ad Eurip. Hel. 1496; Creuzer. Comm. Herod. p. 154. Rabelæsii nugas quærat qui Rabelæsium amat.

12. Πράσσειν τι ut in Theocrito 14, 70 : ποιεῖν τι δεῖ ἄξ γόνυ χλωρόν. Cf. F. 20, 8; 59, 17, et Euripidis locum p. 47.

In affabulatione A, ἤκειν. Usus iota-

cismi permutatione, εἶκεν reposui, quod verbum sententiæ aptissimum est; usus etiam Gnomologio Georgidæ in meis Anecdotis Gr. t. 1, p. 31, qui hanc excerpsit sententiam : δεῖν ταῖς ἐκ λόγων παραινέσσειν τοὺς πταίοντας εἶκεν, ἵνα μὴ ταῖς ἐξ ἔργων ὀφέ ποτε παραθεθεῖν ὀδύναις. Eam inveni anonymam et sic edidi; sed nuper alium Georgidæ codicem mecum communicavit Μηνᾶς vir doct., in quo legitur margini appositum nomen Βαβρίου. Poterit præferri lectio παραταθεῖν, sed non multum interest quæ eligatur.

## ΚΖ'.

## ΓΑΛΗ ΣΥΛΛΗΦΘΕΙΣΑ.

- Γαλήν δόλω τις συλλαβών τε καὶ δῆσας,  
 ἔπνιγεν ὑδάτων ἐν συναγγίᾳ κοίλῃ·  
 τῆς δ' αὖ λεγούσης, « Ὡς κακὴν χάριν τίνεις  
 « ὦν ὠφέλουν θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας »!  
 5 « Ἐπιμαρτυρῶ σοι », φησὶν· « ἀλλὰ καὶ πάσας  
 « ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἡρήμους,  
 « κρεῶν ἀνέωγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,  
 « βλάπτουσα μᾶλλον, ἥπερ ὠφελοῦσ' ἡμᾶς ».

Πρὸς τοὺς μετρίως μὲν ὠφελοῦντας, βλάπτοντας δὲ τὰ με-  
 γάλα, εὐκαιρὸς ἐστὶν ὁ λόγος.

Conf. Coray. Fab. 406; Knochi. Fab. 4; Phædrus Fab. 1, 22.

1. Fabula Corayanæ, quæ aliam textus Babriani recensioem exhibere videtur, in fine versus habet δῆσας, quod recepi; nam πνίγων in A, quod sequitur ἐπνιγεν, non tolerandum est.

2. A, συναγγίᾳ. Fabula Cor.: ἐπνιγε βάλλων ὑδατος ἐν συνεχείᾳ. Correxī Bernhardyus συναγκείᾳ, quod et ipse conieceram, recepitque Knochi. Sed ὑδατος συνάγκεια dictum est brevius,

vixque intelligi potest, quum sit συναγκεια, teste Suida, σύνδεσμος τόπος, κοῖλος τόπος· « couvallis ». Servavi suspectum vocabulum, quod derivandum erit ab ἄγγος, simileque notissimo κυναγγία, κυναγγείη. Sed præpositio vix capio quid possit.

3. Convertere placuit ὥς in sensu admirationis. Potuissē et alio distinguere modo: λεγούσης ὥς, « Κακὴν..... Nam sæpe δτι, ὥς, junguntur orationi directæ, qua de re non parcus fui ad Ari-

## XXVII.

## MUSTELA COMPREHENSÆ.

Mustelam dolo prensam, et vinctam, quidam cavo in vasculo suffocabat aquæ pleno. Cui dicenti, « Quam malam pro meritis refers gratiam mihi, quæ tibi utilem me præstiti, mures venata lacertosque » ! respondit : « Ipse ego sum testis tibi. Sed et omnes strangulabas gallinas, totamque desolabas domum, ac plena carnibus aperiebas vasa. Ergo morieris, nocens quæ magis fuisti nobis quam utilis ».

Adversus eos qui prosunt quidem modice, at obsunt magnopere, est accommoda narratio.

stæn. p. 255. Adde Valckenarii Scholia t. 2, p. 53; Raphelium Annot. in Biblia t. 1, p. 246, t. 2, p. 8; Upton. et Schweigh. ad Epict. Dissert. 1, 2, 18; Creuzer. Melem. t. 3, p. 12. Strato 12, 214 : ἐρεῖς ὅτι, « Πλούσιός εἰμι ». Artemidorus 5, 82 : αὐτὸς δὲ λέγει ὡς, « Τὸν χαλκὸν οὐκ ἔχω, οὐδ' ὅθεν ὑμᾶς ὑποδέχομαι ». Athenæus 10, 19 : ἐπιστάσης δὲ αὐτῷ τῆς θεοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, καὶ εἰπούσης ὅτι, « Φιλόσοφος ὢν, ὦ Στίλ-

πων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα » ; Et cet.

6. Post hunc versum insertus est alius in recensione Corayanæ : Κρεῶν ἀνέωγας ἄγγος, ὥστε τεθνήξῃ Βλάπτουσα... quod recepi scripto ἀνέωγας cum Knochio. Malim κρεῶν τ' ἄν. At cf. F. 84, 3. Eadem formula in Fabula Schæferianæ 142 : διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον τεθνήξῃ.

7. Fabula Cor. desinit in ὠφελοῦσα, fine mutilo. Niebuhrius vere divinaverat quod exhibet A, ὠφελουσ' ἡμᾶς.

## ΚΗ'.

## ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΥΝΟΣ.

- Γέννημα φρύνου συνεπάτησε βοῦς πίνων·  
 ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γάρ) ἡ μήτηρ,  
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν ποῦ ποτ' ἦν ἐπεζήτει·  
 « Τέθνηκε, μήτηρ· ἄρτι γὰρ πρὸ τῆς ὥρης  
 5 « ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὅφ' οὐ κεῖται  
 « χηλῇ μαλαχθέν ». Ἡ δὲ φρύνος ἡρώτα,  
 φυσῶσ' αὐτήν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκω  
 τὸ ζῶον. Οἱ δὲ μητρί « Παῦε, μὴ πρίου·  
 « θᾶσσον σεαυτήν » εἶπον, « ἐκ μέσου ῥήξεις,  
 10 « ἡ τὴν ἐκείνου ποιότητα μιμήσῃ ».

Ὅτι ἐπικίνδυνον τοῖς ἐλάττοσι παρατείνεσθαι τοῖς μείζοσι.

Conf. Coray. Fab. 420, quæ textum exhibet Babrianum; Knochius Fab. 3; Phædrus 1, 24: et infra similis argumenti fabula 42.

2. Α, αὐτόν. Recepi editum αὐτόσ'. Repertum fuit a Furia αὐτόσε in Vaticano codice.

4. Α, μήτηρ... ὥρας. Scripsi μήτηρ ex edito versu, cuius mendum Corayo suboluisse non videtur: Τέθνηκε, μήτηρ, εἶπον, ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας. Scripsi ὥρας ionice, tribuens ὥρας librario, poetæ ὥρης. Est ὥρης sine varietate Fab. 12, 4; 22, 1. Sed quum me impediât for-

mulæ sensus πρὸ τῆς ὥρης cuius exempla non novi, suspicor legendum πρὸ τῆς ὥρης, quod lectionis sum in latinis sequutus. Dixit Herodotus 9, 101: πρὸς ἔτι τῆς ἡμέρης.

5. Α, ἦλθε. Vaticanus: ἦλθε γὰρ πάχ., quod viros d. valde turbavit.

6. Editi, μαλαχθεῖς. Α, μαλαχθέν. Servandum, si referatur ad γέννημα, potius ad subauditum τέκνον, τέκος, in oratione matris.

7. Quum esset in codice, φυσῶ ἔμ' αὐτήν, apte Μηνᾶς in apographo correxit, φυσῶσ' αὐτήν. Malit etiam nec

## XXVIII.

## BOS ET RUBETA.

Prolem rubetæ concalcavit bos inter bibendum. Huc autem veniens (tunc enim non aderat) mater, a fratribus ubi tandem lateret inquirebat : « Mortuus est, o mater. Modo enim summo  
« mane amplissima venit bellua quadrupes, cujus ungula  
« jacet contritus ».

Tum interrogabat rubeta sufflans se; num amplitudine tantum esset animal.

Ast illi matri « Desine; noli te inflare. Citius te ipsam » dixerunt, « rumpes mediam, quam ejus imitaberis vastitatem ».

Quod sit imparibus periculis decertare præstantioribus.

sine probabilitate legi τοσοῦτον pro τοιοῦτον. Est φουσῶσ' ἐαυτήν in Vaticano, etiam τοιοῦτον, quod servavi. Simile mox nomen qualitatís, ποιότητα.

8. A, παῦς, μὴ πρίου. In edita e Vaticano fabula : παύου, μὴ ποιοῦ, μῆτερ. Est παῦς forma optima ac notissima, qua et poetæ sunt usi et prosaici auctores. Plus est difficultatis in πρίου. Mutare suadet Corayus ποιοῦ in πιοῦ a πιοῦμαι, quod synonymon esse ait τοῦ πυχύνομαι. Quum reperiatur apud Hesychium πρίεται pro φουσᾶται, illa glossa, quamvis suspecta, me cohibuit ab omni mutandi tentamine, et, servata quam

reperi lectione, expectabo codicis alius auxilium, vel feliciorum conjecturam.

10. A, ποσότητα, quod metrum respuit. Vix placeret ποσότητα, etsi sit τόσση F. 36, 8. Sed metro satisfacit lectio Vaticana ποιότητα, quam post alios recepi. Inveni in codice 2991 A Ignatii fabulam hancce : Χηλὴ βοὸς πατεῖτο βατράχου τέκος· Ὁργῇ δὲ μήτηρ εἶπεν ἥς θλάσε τέκος· Καὶ τέκνον ἄλλο φησί· κὰν βαγῆς ὄλη, Πρὸς οὐδὲν αὐτῶ, μῆτερ, ἐμπερὴς ἔσθι. Aliam e Bandinii Catalogo recensionem apposuit Knochiuss p. 63, quam conferre poterunt quibus græca placent quoquo modo scripta.

ΚΘ'.

## ΙΠΠΟΣ ΓΕΡΩΝ.

Γέρων ποθ' ἵππος εἰς ἀλητὸν ἐπράθη.  
 Ζευχθεῖς ὑπὸ μύλην ἐσπέρην τάλας πᾶσαν,  
 καὶ δὴ στενάξας, εἶπεν· « Ἐκ δρόμων οἶων  
 « καμπτήρας οἴους ἀλφίταισι γυρεύω »!  
 5 Μὴ λίαν ἐπαίρου πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς γαῦρον·  
 πολλοῖς τὸ γῆρας εἰς πόνους ἀνηλώθη.

Λ'.

## ΛΙΘΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις ἐρμείην.  
 Τὸν δ' ἡγόραζον ἄνδρες· ὃς μὲν εἰς στήλην  
 (υἱὸς γὰρ αὐτῷ προσφάτως ἐτεθνήκει).  
 ὁ δὲ χειροτέχνης ὡς θεὸν καθιδρύσων.

Conf. Coray. Fab. 193, p. 122, 368;  
 Nicephorus Basilacas in Rhetoribus  
 Walzianis t. 1, p. 266, fab. 3. Quæ Ba-  
 silacæ fabula ipsissima est Aphthonii  
 fabula 13. Sic desinit Basilicas: τύχη  
 γὰρ θνητῶς τὴν εἰς ἑτέρα φέρειν οἶδε με-  
 ταβολήν. Reperi in codice τὴν ἐφ' ἑτέρα,  
 quæ est et Aphthoniana scriptura.

1. Εἰς ἀλητὸν, scilicet πρὸς τὸ ἀλή-  
 θευν, ut est in collata fabula. Hesy-  
 chius: ἀλητὸν, ἄλευρον. Malima pro  
 nomine habere simili τοῖς ἀμητός, τρυ-  
 γητός.

2. Α, τάλας πᾶσαν, sic ordinante Μηνᾷ  
 vocabula, quæ sunt inversa in codice,  
 πᾶσαν τάλας.

## XXIX.

## EQUUS SENEX.

Equus senior fuit quondam molendæ farinæ venundatus. Molæ jugatus vesperam misellus totam, atque ideo suspirans, « Cursibus » inquit, « ex qualibus quales in gyros propter « farinulas compellor »!

Ne superbias nimium præ juvenilis vigoris ferocia; multis senectus inter labores consumpta fuit.

## XXX.

## LAPICIDA ET MERCURIUS.

Hermam ex lygdo sculptum a se quidam proponebat venui. Ac mercabantur homines, hic ut cippum faceret (filius erat enim ipsi mortuus nuperrime); ille, artifex scilicet, deum ut poneret.

3. Quæ repetitio est in όλων όλως placuit multum græcis scriptoribus. Exempla apposui olim ad Anecdota Græca t. 5, p. 290; nuper ad Anecdota Nova t. 1, p. 109.

4. A, χαμπήρας.

5. A, λίην. Scripsi λίαν. Recentiores ultimam in adverbis id genus corripiunt. Infra Fab. 41 est λίαν trochæus.

Fab. XXX. Knochius Fr. 28. Argumentum fabulæ Corayanæ 148, p. 89, 345, non est simile. Eam qui contulit Knochius, versum Suidæ tantum noverat.

1. Suidas v. Λύγδινα : ἔστι δὲ εἶδος λίθου ἢ λύγδος et versum, auctore non nominato, recitat, cum lectione Ἐρμείαν. Notanda ac servanda forma Ἐρμείην.



- 5 Ἦν δ' ὀφέ· χῶ λιθουργὸς οὐκ ἐπεπράκει,  
 συνθέμενος αὐτοῖς εἰς τὸν ὄρθρον αὐ δεῖξαι  
 ἔλθοῦσιν. Ὁ δὲ λιθουργὸς εἶδεν ὑπνώσας  
 αὐτὸν τὸν Ἑρμῆν ἐν πύλῃς ὀνειρεῖης·  
 εἶδεν λέγοντα· « Τὰμὰ νῦν ταλαντεύη·  
 10 « ἐν γάρ με νεκρὸν ἢ θεὸν σὺ ποιήσεις ».

## ΛΑ'.

## ΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΜΥΕΣ.

- Γαλαῖ ποτ' εἶχον καὶ μύες πρὸς ἀλλήλους  
 ἄσπονδον αἰεὶ πόλεμον, αἱμάτων πλήρη·  
 γαλαῖ δ' ἐνίκων. Οἱ μύες δὲ τῆς ἥττης  
 ἐδόκουν ὑπάρχειν αἰτίην σφίσιν ταύτην,  
 5 ὅτι στρατηγούς οὐκ ἔχιοιεν ἐκδήλους,  
 αἰεὶ δ' ἀτάκτως ὑπομένουσι κινδύνους.

5. A, και ὁ. Facere visum est crasin  
 χῶ. Periisse versus ante sequentem vi-  
 detur.

8. A, πύλαι· ὀνειρεῖαις. Scripsi ionice ;  
 nam meminit Homeri Od. 4, 809 : Ἥδ' οὐ  
 μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρεῖσι πύλῃσιν.

9. A, εἶδε. Spondæus faciendus fuit.

11. Repetitio verbi εἶδεν non est inelegans, et auctores utriusque orationis  
 talibus libenter utuntur ἐπαναφοραῖς.  
 Exempla poetica congressi plurima ad  
 Hom. Il. B, 871 ; E, 372. Callimachus  
 Lav. 40 : Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὤκισατο,  
 Κρεῖον ὄρος· ubi Ruhnken. bene figuram  
 illustrat, sed de loci integritate dubitat  
 male. Rursus 61 : Ἥ' π'ι Κορωνείας...  
 Ἥ' π'ι Κορωνείας... Et mox loco con-

troverso : Ἴππω ἐπὶ κράνῃ Ἑλικωνίδι  
 καλὰ βροίσῃ. Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ'  
 ὄρος ἀσυχία. Ἀμφότεραι λῶντο, μεσαμ-  
 βριναὶ δ' ἔσαν ὥραι· Πολλὰ δ' ἀσυχία  
 τῇν κατεῖχεν ὄρος. Ruhnkenius, Hem-  
 sterhusius, Ernestius, L. Dindorfius di-  
 stichon alterum spurium esse pronun-  
 ciaverunt ; Blomfieldius uncis inclusit ;  
 Brunckius id omnino sustulit. Ipse Cal-  
 limachum quum ederem, a mutatione  
 abstinui ; etiam tacui, quum sit tuta  
 silentio merces. At nuper, quum egre-  
 gium Callimachi carmen prælegerem,  
 tacere nou licebat, ac dixi videri mihi  
 et prius nec non posterius distichon  
 esse Callimachi, et repetitioni causam  
 fingebam hancce. Dum incedit magna

Jamque advesperascebat, et lapicida nondum invenerat em-torem.... pactus ipsis se mane proximo rursus ostensurum, si venirent.

Ast Mercurium ipsum in somniorum portis vidit lapicida dormiens; vidit dicentem : « Fata nunc mea tuis quasi lancibus « imponis; num enim me mortuum aut deum facies.... »

## XXXI.

## MUSTELÆ ET MURES.

Mustelæ et mures olim inter sese bellum gerebant impla-cabile semper plenumque cruoribus. Et mustelæ vincebant. Mures autem putabant hanc esse cladis causam suæ, quod duces non haberent conspicuos, semperque inordinatim subi-  
rent discrimina.

cum pompa Minervæ statua Inachi fluento lavanda, narrat poeta virginibus Chariclus ac Tiresiæ fabulam. Interea pompa tarde procedit, et ob pondus statuæ, et quod ipsa religionum maje-stas a celeritate eundi aliena est; fieri etiam stationes valde est probabile, quas inter nervorum concentus et vo-cum lyrica canentium audiebantur, si-lebatque Callimachus. Ac denuo ince-dentibus ministris, usus est illa ἐπανα-φορᾷ, qua solum narrationis contextum ac quasi filum resarciret. Monendis oculis, inter disticha spatium erit relin-quendum deinceps, mihi si creditur.

5, 7. Suidas : λιθουργός, λιθογλύπτῃς.

10. A, ἐν. Proposuit vir d., εἰ. Quod

reddidi. Sed quum locus sit mutilus, ni-hil facile decerni potest. Post hunc ver-sum est in A lacuna, adscripto λείπει.

Fab. XXXI. Conf. Coray Fab. 242, p. 159, 382, 383; Knochii Fragm. 41.

1, 3. A, μῦες. Bene μῦας v. 16.

2. Suidas : ἀσπονδοὶ ἔχθροί, ἀδιάλλα-κτοὶ ἀσπείστον ἔχθραν, ἀσπονδον μῖσος.

6. A, ἀτάκτους. Scripsi ἀτάκτως. Nam subeuntur κίνδουνοι ἀτάκτως, non ἀτα-κτοὶ. Sed argumentorum simplicia non satis sunt criticis, quos dicunt, verba-libus, et ostendam ob scribendi com-pendia permutatos fines ους et ως. Ly-sias in Eratosth. § 36 : ὁμολογοῦσιν ἐκόντες πολλοὺς τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀποκτινύναι. Inveni ἀκρίτως in Vati-

- Ἔβλυντο τοῖνον τοὺς γένει τε καὶ ῥώμῃ  
 γνῶμῃ τ' ἀρίστους, εἰς μάχην τε γενναίους,  
 οἱ σφᾶς ἐκόσμουν, καὶ διεῖλον εἰς ἴλας  
 10 λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὥς ἐν ἀνθρώποις.  
 Ἐπεὶ δ' ἐτάχθη πάντα καὶ συνηθροίσθη,  
 καὶ τις γαλῆν μῦς προῦκαλεῖτο θαρσήςας,  
 οἳ τε στρατηγοὶ λεπτὰ πηλίνων τειχῶν  
 κάρφῃ μετώποις ἀρμόσαντες ἀχρεῖα,  
 15 ἡγοῦντο, παντὸς ἐκφανέστατοι πλήθους.  
 Πάλιν δὲ φύζα τοὺς μύας κατειλήφει.  
 Ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις·  
 τοὺς δὲ στρατηγοὺς εἰστρέχοντας οὐκ εἶα  
 τὰ περισσὰ κάρφῃ τῆς ὀπῆς ἔσω δύνειν,  
 20 μόνον θ' ἐάλοσαν αὐτόθι τῶν μυχῶν πρόσθεν.  
 Νίκη δ' ἐπ' αὐτοῖς καὶ τρόπαιον εἰστήκει,  
 γαλῆς ἐκάστης μῦν στρατηγὸν ἐλκούσης.  
 Λέγει δ' ὁ μῦθος· « Εἰς τὸ ζῆν ἀκινδύνως  
 « τῆς λαμπρότητος εὐτέλεια βελτίων ».

cano 88, quod tenet et Coislilianus. Utraque lectio proba est, adestque aliis Lysiae locis : § 82 : τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ἀκρίτως ἀπέκτειναν· § 83 : πατέρας καὶ υἱεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀκρίτως ἀπέκτειναν. Qua in sententia ἀκρίτους ex varietate sumsit vir doct. Adjectivo usus est Isocrates Areop. § 67 : χιλίου· τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν· adverbio Philo De Josepho § 10 : ἀκρίτως κατέγνω τοῦ μηδὲν ἡδικοῦτος· rursus Legal. § 32 : ἀκρίτους καταγνωσθῆναι χαλεπόν. Athenæus 5, 52 : ἀκρίτους ἀπώλλυε. Libanius t. 3, p. 67 : τῶν τὸ Σωκράτους μέρος οὐκ ἀπολωλότων ἀκρίτων· sic Reiskius e codice, quum scriptum olim esset ἀκρίτως. Ælianus H. V. 14, 27 : Ἀγησίλαος συν-βούλευσεν ἀκρίτως ἀποκτείνειν τοὺς συν-

ιόντας νύκτωρ. Basilus Hom. Mor. p. 347 : οἱ μὲν κατηγορούμενοι καταδικάζονται ἀκρίτως. Lysias in Diogit. § 17 : τοὺς δ' ἐμοὺς ἀδικεῖς, οὓς ἀτίμως ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλὼν... Ibi ἀτίμως est in codicebus apud Grossum duobus. Jam possunt homines ἀκρίτως condemnari et ἀκριτοι, ἀτίμως et ἀτιμοὶ ejici ; subiri non queunt ἀτακτοὶ κίνδυνον, queunt ἀτάκτως.

9. Suidas : κοσμεῖ, διατάττει. Idem : ἰλάς, ἀγέλας ἡ τάξις... ἰλῆ... τάξις ὁχλον ἱπικιοῦ.

10. Suidas : λόχος, σύστημα ἐξ ἀνδρῶν ὀκτώ... et ex pluribus etiam. Habet Suidas duos hosce versus in Φρήτρα, ἡ συγγένεια, quos male critici ad Fab. 85 retulerunt : Οἱ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον ἐς φρήτρας, Λόχους τε καὶ φάλαγγας,

Elegerunt igitur genere et robore prudentiaque insignissimos, et generosi spiritus bellatores, qui ipsos per ordines disposuerunt, et in agmina turmasque separarunt, et cohortes phalangesque, ut mos est inter homines.

Ergo postquam fuere cuncta disposita cunctique adunati, et duces, minutas ex cœnosis avulsas maceriis illigantes frontibus paleas male inutiles, præibant ante omnem eminentiores multitudinem, jam mustelarnm quamdam quidam murium forti confusus pectore provocabat. At rursus trepidus mures invasit pavor.

Ceteri quidem in cava salvi irrepserunt; duces vero superfluæ illæ stipulæ intus non sinebant penetrare foraminis, atque soli hic loci capti sunt, hærentes in portis. De iis reportata victoria fuit erectumque tropæum, unaquaque ducem mustela murem trahente.

Hoc monet fabula : « Ad vitam tuto transigendum fortuna-  
rum claritudine melius conducit humilitas ».

ὥσπερ ἀνθρώπους. Et hic sunt duplicis recensionis reliquæ.

12. Videtur meliorem fore ordinem sententiarum, si versus hic καὶ τις γαλῆν... post versum decimum quintum transponeretur. Et in latinis transposui.

13. Sunt τείχη propugnacula quæ sibi struxerant mures. Vel legendum τοίχων, et erunt τοίχοι muri quibus agri clauduntur, maceriæ luteæ.

16. Suidas : φύλα· δειλία, φυγή. A, κατελήφεν, fortuito, ut videtur, calamit ductu, pro κατελήφει, quod rescipsi. Valde placuit Babrio id tempus. Vide Fab. 13, n. 2. Vel est vitium in accentu, et legendum κατελήφεν.

17. Suidas : τρώγη, ἡ ὀπή. Et versum apposuit, auctore non nominato.

20. A, μόνοι θ' ἐάλωσαν αὐτόθι μυχῶν πρόσθεν. Scriptura corrupta est, sententia tamen integra. Aristophanes secundam in ἐάλω produxit, qui sic clausurit versum anapaesticum : Νάτος ἐάλω. Nunc erit ἐάλωσαν pæon tertius, eritque anapaëstus secundæ sedis, quod licentiæ sumsit poeta nonnusquam. Sed et sequentia claudicant. Non potest αὐτόθι locum tenere, ni τῶν addatur, et pes quartus fiet anapaëstus, qui per se valde incertus, omnino hic rejiciendus est post ἐάλωσαν secundæ sedis. Sanavi metrum quodammodo scripto ἐάλωσαν et addito τῶν. Placeret multum αὐτόθεν μυχ., « illico, confestim ».

23. Est τὸ ζῆν spondæus. Idem mendum F. 14, 5, ubi n.

ΑΒ΄.

## ΓΑΛΗ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσῃ  
 δίδωσι σεμνὴ Κύπρις, ἡ Πόθων μήτηρ,  
 μορφὴν ἀμειψαὶ καὶ λαβεῖν γυναικείην  
 καλῆς γυναικὸς, ἥς τις οὐκ ἔχων ἦρα·  
 5 ἰδὼν δ' ἐκεῖνος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει)  
 γαμεῖν ἔμελλεν. Ἡρμένου δὲ τοῦ δεινποῦ,  
 παρέδραμεν μῦς. Ἡ δὲ τῆς βαθυστρώτου  
 καταβᾶσα κλίνης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη·

Conf. Coray. Fab. 169, p. 103, 155; Milleriana p. 257; Knochius Fragn. 8; Gregorius Naz. Tollii p. 62, v. 701.

1. Julianus Ep. 57, p. 113: τὸν μῦθον ἀκήκοας τοῦ Βαβρίου· « Γαλῇ ποτ' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθείσα »· τὰ δὲ ἄλλα ἐκ τοῦ βιβλίου μάνθανε. Resecanda verba τοῦ Βαβρίου nuper addita sine idonea auctoritate, cum nota nec ea bona qua confunduntur Babrius et Gabrias. Nec lectorem conturbat Julianea lectio γαλῇ ἐρασθείσα. Lapsus est memoriae. Adde Huschkium in Miscell. Matthiae t. 1, p. 11.

4. Forsan, ἥς τις οὐκ ἔχων ἦρα; « quam quis non ardebat »? sumto ἔχων ut in formula παιζεις ἔχων, memorata Gregorio Cor. Dial. Att. § 75, ubi vide interpretes. Plato Gorgias § 100: φλυαρεῖς ἔχων· ibi Thurot. p. 261, et Heindorf, quem vide et ad § 113, addito Astio ad Plat. Phædr. c. 12; et c. Photius Epist. 208, p. 208: ἐννοήσας τὸ

« ἐνίοι τινες » καὶ τὸ « σφᾶς αὐτούς » καὶ τὸ « ἀπῆλθεν ἔχων », ἃ τοῖς ἑλληνικοῖς πλεονάζει γράμμασι. Postulat vir doct. ad Viger. p. 777 unde phrasin ἀπῆλθεν ἔχων sumsisset Ruhlenkenius ad Tim. p. 258, et negat quoque posse ἀπῆλθεν ἔχων dici pro simplici ἀπῆλθε. Idoneum nunc habet auctorem Photium, quem respiciebat, opinor, professor batavus.

5. Suidas: ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ κατὰ τι μέρος διαδεχόμενος ἕτερος τὸν ἕτερον· καὶ αὐθις· « Ἰδὼν κακέινος (ἐν μέρει γὰρ ἡλώκει) Γαμεῖν ἔμελλεν ». Nec auctorem nominat. Veram lectionem, quam codex novus suppeditat, divinaverat Tuppianus Emend. t. 1, p. 178. Alii critici aliter.

6. A, ἡρμένου. Scripsi ἡρμένου. Suidas: αἰρεῖν... τράπεζαν παρατιθέναι· αἰρεῖν, καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ... αἰρόμενος, φερόμενος.

7. A, παρέδραμε. Scripsi παρέδραμεν. Pæon secundus hic non convenit. Alius

## XXXII.

## MUSTELA ET VENUS.

Olim mustelæ, pulchrum quæ amabat virum, Cypris Augusta dedit, Cupidinum mater, formam mutare et fœmineam assumere, fœminæque venustæ, quam qui non habebat ardebat. Conspectam vir ille (nam captus est qui ceperat) uxorem ducere destinabat.

Mensa autem posita, mus prætercurrit, quem alte strato

pæon quintam Severi Sancti stropham corrumpit : « Nunc lapsa penitus spes opis est meæ ». Propono : « Nunc lapsa heu! penitus spes opis est meæ »; vel, « Nunc lapsa est penitus spes opis heu! meæ ». Eadem syllaba poterit implere numerum versiculi in *carmine populari*, cujus hanc stropham reperi laudatam a Magninio viro doct., qui de Sylloge Dumerilliana retulit nuper in Diario Eruditorum : « Mortui jacent sacerdotes Domini, Nec erat membra qui sepulcro conderet; Post terga viuncti captivantur alii, Servituri ». Quartus versus est brevior; nam in ceteris strophis quinis constat syllabis. Legerim : « Heu! servituri ». Tres primi versus constant syllabis duodecim cum accentu antepenultimo extremi vocabuli. Inde manifestum inest vitium huic strophæ : « Illa quis luctus esse die potuit, Quum inde flammæ, hinc sævirent gladii, Et ætati teneræ nec sexui Parceret hostis.

Deest versui tertio syllaba. Legerim : « neque sexui ». Aliud est mendum in alia strophæ : « Hoc autem scelus peractum, quod descripsi rhythmicæ, Angelbertus ego vidi, pugnansque cum aliis, Solus de multis remansi prima fontis acie ». Bene intellexit Magninius legendum esse « frontis ». Constant versus isti syllabis quindecim, cum cæsura post octavam et accentu penultimo prioris hemistichii, posterioris antepenultimo. Simile metrum tractans ad Anecdota Nova t. 1, p. 405, non animadvertentem esse similes hemistichiorum tonos.

7. Suidas : βαθυστρώτος κοίτη · « τὸν δὲ τῆς βαθυστρώτου καταβᾶσα κοίτης ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη » · ἀντὶ τοῦ πολυτελοῦς. Nec addit auctoris nomen. Valde placet Suidæ varians lectio τὸν δέ.

8. Νύμφη) Nazianzenus : Νύμφη μὲν ἦν, γαλῆ δέ. Præcessit versus mendosus : Γαλῆν καθίζει μῦθος εἰσω παστάδος ·

γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο. Καὶ καλῶς παίζας  
10 Ἔρωσ ἀπῆλθε. Τῇ φύσει γὰρ ἡττήθη.

Πρὸς τοὺς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ὁρᾶν ὡς ἔχει μὴ βουλο-  
μένους, τῇ δὲ τούτων φαντασίᾳ πλανωμένους ἐλεγchon ὁ μῦθος  
ἔχει.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

ΑΓ'.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΨΑΡΕΣ.

Δυσμαὶ μὲν ἦσαν Πλειάδων, σπόρου δ' ὥρη·  
καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεῖον ῥίψας,  
ἐφύλασσαν ἐστῶς. Καὶ γὰρ ἄκριτον πλήθει  
μέλαν κολοιῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων,  
5 ψᾶρές τ' ὄλεθρος σπερμάτων ἀρουραίων.  
Τῷ δ' ἡκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην  
παιδίσκος. Οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείης  
ἤκουον εἰ τὴν σφενδόνην πότ' ἡτήκει,  
καὶ πρὶν λαβεῖν ἔφευγον. Εὔρε δὲ τέχνην

Νύμφη γὰρ εἶχε, νυμφικῶς ἐσταλμένη.  
Propono v. γὰρ εἶπε, vel νύμφη γ. ἔσκε.

9. Α, γάμου δὲ δαιτὶ δέδυτο. In quibus  
quis sensus sit non video. Scripsi pro-  
babilissime : γάμου δὲ δαιτὴ λέλυτο.  
Suidas : δαιτὴ ἐπ' εὐθείας διὰ τοῦ η, ἡ  
εὐωχία. De accentu cum Suida non con-  
venit Arcadio. Sed potuit Babrius δαιτὴ

pronunciare ; illumque forsitan respexit  
Suidas, qui ejus fabulas assidue versa-  
bat.

10. Α, τῷ φύσει. Correxerat τῇ vir d.  
anonymus.

Fab. XXXIII. Cf. Coray. F. 418, in qua  
plurimi insunt choliambici, quos circa  
plerumque lusit operam vir optimus.

descendens lecto sponsa persequuta fuit; sicque solutum est nuptiale convivium. Ac belle quum risisset, Amor abiit.

Natura enim mulier victa fuit.

Eos qui rerum naturam quo habeat modo cernere nolunt, sed earum speciosa imagine decipi se patiuntur, redarguit fabula.

## XXXIII.

## AGRICOLA ET STURNI.

Pleiadum aderat occasus tempusque sementis; et agricola quidam, tritico in sulcos jacto, id custodiens stabat. Numero quippe carens advolavit nigra graculorum natio rauca sonantium, sturnique seminum calamitas cerealium.

Huic comes erat fundam manu tenens cavam puerulus.

Ausculabant autem sturni an, ut solebat, fundam forte petiisset, et, priusquam manu cepisset, aufugiebant. Ideo

1. « Occidunt Pleiades autumnali tempore » (Servio monente ad Virg. G. 4, 232), quod est arationi et sementibus adcommodum. Hesiodus E. v. 381 : Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων Ἀρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοις δὲ δυσσομένεων. Vide Stanl. ad Agam. 835.

2. Suidas : νεῖος, ἡ νενεασμένη γῆ.

5. A, φάρες. Sed ψάρες bene v. 15.

Junxit Homerus κολοιούς τε ψῆράς τε, Il. 16, 583.

8 A, ἡτήκει. Proposuit scribere vir d., ἡχῆκει. Corayana, ποτ' ἰθύνει. Scripsi ἡτήκει.

9. Adscripsit Μηνᾶς corrigendum βαλεῖν. Hoc etiam exhibet fabula Corayana. Servavi λαβεῖν quod loco apprimae convenit.



- 10 ὁ γεωργὸς ἄλλην· τὸν τε παῖδα φωνήσας  
 ἐδίδασκεν· « ὦ παῖ· χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς  
 « σοφὸν δολῶσαι φύλον. Ἡνίκ' ἂν τοίνυν  
 « ἔλθωσιν, ἐγὼ μὲν » εἶπεν, « ἄρτον αἰτήσω·  
 « σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις ».
- 15 Οἱ ψᾶρες ἤλθον, κἀνέμοντο τὴν χώραν.  
 Ὁ δ' ἄρτον ἤτει, καθάπερ εἶχε συνθήκην,  
 Οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. Τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη  
 τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρων ρίψας  
 τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,  
 20 ἐτέρου τὸν ὦμον. Οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χώρας.  
 Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβᾶν ἡρώτων.  
 Καί τις κολοιῶν εἶπε· « Φεύγετ' ἀνθρώπων  
 « γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους  
 « λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων ».
- 25 Δεινὸν τὸ φύλον τῶν δόλω τι πραττόντων.

ΛΔ'.

## ΠΑΙΣ ΕΣΘΙΩΝ ΣΠΛΑΓΧΝΑ.

Δήμητρι ταῦρον ὄχλος ἀγρότης θύων,

12. A, ἡνίκα. Sumsi necessariam lectionem ἡνίκ' ἂν e textu Corayanæ.

15. A, καὶ ἐνέμοντο. Scripsi κἀνέμοντο. Corayana, καὶ νέμοντο. Sed de omissione augmenti valde dubito. Est κάτρεφε, 76, 2; κάφίλει, 106, 7. Exstat quidem ἀεὶ βόσκοντο in fragmento apud

Suidam v. γέρανος. Sed vide n. ad Fab. 64, 12; 65, 1.

19. Suidas : βρέγμα καὶ βρέγμον· τὸ ὑπερμετώπιον μέρος.

24. A, ἄλλα δὲ ποιούντων. Supplementum obtulit editio Corayana. Faernus affabulatione Fabulæ Lupi et Mu-

dolum excogitavit alium agricola; vocatumque ad se puerum his monuit verbis: « Puer! oportet scilicet astutam astu fallere  
 « avium gentem. Idcirco quum venerint, » inquit, « ego panem  
 « postulabo; tu vero non panem, sed mihi fundam dabis ».

Venerunt sturni et agrum depascebant. At ille poscebat panem, ex pacto, sturnique non fugiebant. Tum plenam saxis fundam tradidit puer seni, qui misit, et hujus sinciput, illius percussit tibiā, alius humerum. Ab agro sturni fugerunt procul. Quos obviæ grues quid accidisset interrogabant. Et ex graculis unus « Fugite » dixit, « hominum genus malignum, qui solent inter se loqui aliter et aliter agere ».

Pessimum est illorum genus qui utuntur dolo.

## XXXIV.

## PUER EXTA COMEDENS.

Cereri taurum turba rustica quum immolarent, amplam

lieris, quæ fabula conferenda est cum Babriana 16: « proli supreme Jupiter! Alia dicunt, alia faciunt hinc mortales, ait ».

25. A, ὅτι δεινόν. Sublato ὅτι versum habui choliambicum, poetæ, ut visum est, restituendum. Nam potest quidem

affabulator prosaicus in versum choliambicum forte incidere, sed non usus esset nomine φῶλον. Epimythio caret fabula Corayana.

Fab. XXXIV. Conf. Coray. Fab. 262, p. 173, 391; Milleriana p. 255; Knochiū fragm. 42.

- ἄλω πλατεῖαν οἰνάσιν κατεστρώκει,  
 κρεῶν τραπέζας εἶχε, καὶ πίθους οἴνου.  
 Ἐκ τῶν δὲ παίδων ἐσθίων τις ἀπλήστως  
 5 ὑπὸ τῶν βοείων ἐγκάτων ἐφυσήθη,  
 κάπῃλθ' ἐς οἴκους, γαστρὸς ὄγκον ἀλγήσας.  
 Πесὼν δ' ἐφ' ὕγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις, « Οἴμοι!  
 « Τί ταῦτ' »; ἐφώνει· « δυστυχῆς ἀπουθνήσκω.  
 « Τὰ σπλάγχνα γὰρ, τεκοῦσα, πάντα μου πίπτει ».  
 10 Ἡ δ' εἶπε· « Θάρσει, κάποδάλλε· μὴ φείδου·  
 « οὐ γὰρ σά, τέκνον, ἀλλ' ἐμεῖς τὰ τοῦ ταύρου ».  
 Ὄταν ὄρφανοῦ τις οὐσίαν ἀναλῶσας,  
 ἔπειτα ταύτην ἐκτίνων ἀποιμώζῃ,  
 πρὸς τοῦτον ἂν τις καταχρέοιτο τῷ μύθῳ.

ΛΕ'.

## ΠΙΘΗΚΟΙ.

Δύο μὲν υἱοὺς ἡ πίθηκος ὠδίνει·  
 τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ·  
 ἀλλ' ὃν μὲν αὐτῶν, ἀθλήης ὑπ' εὐνοίης,  
 θαλάπουσα κολποῖς ἀγρίοις ἀποπνίγει,

2. Α, Οἰνάσι. Feci creticum. Est οἰνάσιν nove dictum pro viteis foliis, pro οἰνάρους, quod vocabulum invenerat Suidas : οἰνωρα τὰ τῆς ἀμπελου φύλλα· « Δῆμητρι ταύρων ὄχλον ἀγρότης θύσας Ἄλω πλατεῖαν οἰνάρους ὑπεστρώκει ».

Babrium non nominavit Suidas, qui in priore versu corrigitur ex codice hocce meo, sed cui et οἰνάρους relinquam et ὑπεστρώκει. Sunt et hic duarum recensionum vestigia.

3. Fors. τραπέζας τ'. Sed potest abesse

aream pampinis constraverant, carnibusque mensas onustas habuere ac vini dolia.

Unus autem ex pueris, quum inexpletum comedisset, bovinis extis inflatus rediit domum ac ventriculi tumore dolens. Tum mollibus matris incidens ulnis, « Hei mihi! quid ista »? clamabat. « Morior miser. Viscera enim mihi, mater, procidunt omnia ». Quæ contra: « Bono sis animo, et rejice cuncta. Ne parcito. Namque non tua, nate, vomis, sed tau-rina ».

Consumpta si quis a se orphani fortunas ac bona persolvens ploret, in illum hac pote est uti fabula.

## XXXV.

## SIMIL.

Catulos simia duos gestat in utero, quos quum peperit, non est æqua utrique mater. Ast alterum dira præ caritate sævis

conjunctio. Cf. n. ad Fab. 25, 4; 27, 6.

6. A, κ' ἀπὸ γλῶτ.

10. A, κ' ἀπόβαλλε.

12. A, ὅτ' ἔν. Et alibi, quod deinceps non notabo.

13. A, ἀποιμόζη.

14. Adscripsit Μηνᾶς: « Βαλερίας

parait avoir souffert de la part de son mauvais tuteur. Autrement il ne devait pas restreindre l'idée de la fable dans cette seule circonstance que son affabulation désigne ».

Fab. XXXV. Conf. Coray. Fab. 267, p. 177, 396; Avianus Fab. 35.

- 5 τὸν δ' ὥς περισσὸν καὶ μάταιον ἐκβαλλει.  
 Κάκεινος ἐλθὼν εἰς ἐρημὴν ζῶει.  
 Τοιοῦτο πολλῶν ἐστὶν ἦθος ἀνθρώπων,  
 οἷς ἐχθρὸς αἰεὶ μᾶλλον ἢ φίλος γίγνου.

## ΛΓ'.

## ΦΗΓΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ.

- Δρυὶν αὐτόρριζον ἄνεμος ἐξ ὄρους ἄρας  
 ἔδωκε ποταμῷ· τὴν δ' ἔσυρε κυμαίνων,  
 πελώριον φύτευμα τῶν πρὶν ἀνθρώπων·  
 Πολὺς δὲ κάλαμος ἐκατέρωθεν εἰστήκει  
 5 ἐλαφρὸν ὄχτης ποταμίας ὕδωρ πίνων.  
 Θάμβος δὲ τὴν δρυὶν εἶχε, πῶς ὁ μὲν λίην  
 λεπτὸς τε ὢν καὶ βληχρὸς οὐκ ἐπεπτώκει,  
 αὐτὴ δὲ τόσση φηγὸς ἐξερρίζωθη.  
 Σοφῶς δὲ κάλαμος εἶπε· « Μὴδὲν ἐκπλήσσου·  
 10 « σὺ μὲν μαχομένη ταῖς πνοαῖς ἐνικήθης,  
 « ἡμεῖς δὲ καμπτόμεσθα μαλθακῇ γνώμῃ,  
 « καὶ βαιὸν ἡμῶν ἄνεμος ἄκρα κινήσῃ ».  
 Κάλαμος μὲν οὕτως· ὁ δὲ γε μῦθος ἐμφαίνει  
 μὴ δεῖν μάχεσθαι τοῖς κρατοῦσιν, ἀλλ' εἵκειν.

8. Μηνᾶς adscriptis : « l'affabulation n'est pas bien appliquée. Si j'étais Βαλεβρίας, j'aurais mis la suivante : Ἀστροφος ὢν πρὸς τὴν ἐρασμίζην γένναν, Οὐκουν ὃ γ' ἂν στέρξειεν ἄλλον ἐν κόσμῳ ».

Fab. XXXVI. Conf. Coray. Fab. 142,

p. 84, 85, 340, 341, 342; Aviani Fab. 16.

3. Suidas : πελώριος, μέγας.

7. Α, κάμβληχρός. Scripsi καὶ βληχρός. Forsan etiam κάβληχρός. Notandum esse et similis formæ nomen ἀμβληχρώδης Fab. 93, 5.

fovens ulnis suffocat, alterum velut supervacuum abjicit et inutilem. Et hic egressus in solitudines vita fruitur.

Parilis multorum est hominum indoles, quibus inimicus sis semper potius quam amicus.

## XXXVI.

## FAGUS ET ARUNDO.

Quercum ipsis cum radicibus ventus ex monte avellens amni tradidit. Et illam amnis trahebat undosus, ingentem priscorum hominum arborem. Plurima autem arundo utrinque stabat, levem ripæ fluvialis laticem bibens.

Et admiratio incessit quercum, cur valde tenuis quæ sit ac fragilis arundo non ceciderit, ipsa autem tam vasta fagus jaceret eradicata.

Tum prudenter arundo « Ne stupeas, » inquit. « Tu quidem decertans aquilonibus superata fuisti; incurvescimus ingenio flexibili, si vel levior nostra moveat ventus cacumina ». Sic arundo.

Monstrat vero fabula non esse certandum potentioribus, sed cedendum.

8. A, αὐτή. Scripsi αὐτή. Non enim monstrat quamdam quercus fagum colapsam, sed se vocat ipsa fagum. Quod quam potuerit apte facere ostendit Dioscorides 1, 144 : ἡ φηγός καὶ ἡ πρίνος εἶδη ὄντα ὀρυός...

9. A, σοφῶς, sed e correctione posteriore. Monet Μηνᾶς fuisse prius σοφός scriptum.

11. A, χαμπτόμεθα, laborante metro, cui subveni addita litera sibilante.

14. « Le copiste a laissé du blanc

## ΑΖ'.

## ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

- Δάμαλις ἐν ἀγροῖς, ἄφετος, ἀτριβῆς ζεύγλης,  
 κάμνοντι καὶ σύροντι τὴν ὕνιν ταύρω,  
 « Τάλας », ἐφώνει · « μόχθον οἶον ὀτλεύεις »!  
 Ὁ βοῦς δ' ἐσίγα χυπέτεμνε τὴν χώραν.  
 5 Ἐπεὶ δ' ἔμελλον ἀγρόται θεοῖς θύειν,  
 ὁ βοῦς μὲν ὁ γέρων εἰς νομάς ἀπεζεύχθη ·  
 ὁ δὲ μόσχος ἀδμῆς κείνος εἴλκετο, σχοίνῳ  
 δεθεὶς κέρατα, βωμὸν αἵματος πλήσων.  
 Κἀκεῖνος αὐτῷ τοιάδ' εἶπε φωνήσας ·  
 10 « Εἰς ταῦτα μέντοι μὴ πονῶν ἐτηρήθης ·  
 « ὁ νέος παρέρπεις τὸν γέροντα, καὶ θύῃ,  
 « καὶ σου τένοντα πέλεκυς, οὐ ζυγὸς τρίψει ».

Διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι ἡ καλὴ ἐπιστήμη ἐκ θανάτου  
 ῥύεταί.

pour deux lignes, ayant cru que l'affabulation manquait. Mais il est à remarquer que les affabulations, qui sont en prose, ne sont pas de la plume de Βαλεθρίας. Elles sont faites par des copistes postérieurs. L'auteur joint la maxime morale au corps de la fable. » ΜΗΝΑΣ. Conf. extr. p. 9.

Fab. XXXVII. Cf. Cor. F. 174, p. 107, 360; Knochli Fr. 32; Avian. Fab. 36.

1. Suidas : ζεύγλη, τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐντίθησι τοὺς τραχήλους τὰ ζῶα.

2. Suidas : ὕνιν, γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

3. Suidas : ὀτλος, ἡ κακοπάθεια · καὶ ὀτλεύω, τὸ κακοπαθεῖν. Ac versum apponit, auctore non nominato.

4. A, καὶ ὑπέτεμνε. Crasin feci. A, χώραν. Scripsi χώραν, imitatus Fab. 33, 15, 20.

6. A, ἐπεζεύχθη. Scripsi ἀπεζεύχθη. Correctionem confirmat collatarum fabula secunda p. 107 : ὁ μὲν γέρων βοῦς ἀποζευχθεὶς εἰς νομὴν ἀπελύθη.

7. A, ἀδμῆς κεινός · lapsu calami pro

## XXXVII.

## VITULUS ET TAURUS.

Vitulus in arvis liber jugique duri expers laboranti et vomerem trahenti tauro « Miser, » clamabat, « laborem quantum « sustines »! Attamen bos tacebat findebatque solum. Quum autem esset a rustica tribu faciendum deis sacrum, senex bos fuit ad pascua solutus iugo; at vitulus cervicem adhuc intactus ille trahebatur iunco vinctus cornua, aram sparsurus sanguine.

Cui bos alta voce hæcce dixit: « Ad talia porro laborum « immunis servatus fuisti! Juvenculus prætervadis senem me, « et cadis hostia, cervicemque tuam securis conteret, non « jugum ».

Nos docet fabula ingenuam scientiam a morte defendere.

καίνος. Me Μηνᾶς monet esse in ipso codice, ἀδμήσκειν δέ, quod in describendo apographo correxit.

8. A, πλήσσω. Scripsi πλήσων. Servato πλήσσω, requiri videtur αἵματι. Et præsens tempus minus idoneum est. Trahebatur enim non feriens, sed feriturus. Erit πλήσων ab πλήθω. Fab. 61, 2: κύρτον ἰχθύων πλήσας. Et similes amat clausulas: Fab. 31, 2, πόλεμον αἱμάτων πλήρη 1, 3; 95, 62: φόβου πλή-

ρης 4, 2: ὄψου πλήρης 5, 3: τραυμάτων πλήρης 97, 6: θερμοῦ πλήρη 99, 3: λίπους πλήρης 10, 3: χρυσίου πλ. 11, 7: ἐλπίδων πλ. 33, 17: λίθων πλ. Et amat πλήθος in clausula: Fab. 12, 2, φυγή πλήθους 31, 15; 33, 3; 109, 16. Cf. et 117, 7. Quod quidem argumentum est infirmum.

10. A, μὴ πονεῖν. Scripsi μὴ πονῶν ex fabula collata, ubi μὴ κάμνων ἐτηρήθη.



ΛΗ'.

ΠΕΥΚΗ.

Δρυτόμοι τινές, σχίσαντες ἀγρίαν πεύκην,  
 ἐνῆραν αὐτῇ σφῆνας, ὡς διασταίη,  
 γένοιτό τ' αὐτοῖς ὁ πόνος ὕστερον ῥάων.  
 Πεύκη στένουσα « Πῶς ἄν » εἶπε, « μεμφοίμην  
 5 « τὸν πέλεκυν, ὅς μου μὴ προσῆκε τῇ ῥίζῃ,  
 « ὡς τοὺς κακίστους σφῆνας, ὧν ἐγὼ μήτηρ;  
 « ἄλλος γὰρ ἄλλη μ' ἐμπεσὼν διαῤῥήσσει ».

Ὁ μῦθος δ' ἡμῖν τοῦτο πᾶσι μῆνύει,  
 ὡς οὐδὲν οὔτω δεινὸν ἄν πρὸς ἀνθρώπων  
 10 πάθοις τι τῶν ἔξωθεν, ὡς ὑπ' οἰκείων.

ΛΘ'.

ΔΕΛΦΙΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΡΚΙΝΟΣ.

Δελφῖνες αἰεὶ διεφέροντο φαλαίναϊς.

Fab. XXXVIII. Cf. Cor. F. 179, p. 100, 101, 363, 364; Knochii Fragm. 17.

2. Est ἐνῆραν, quod habet nitide A, ab ἐνείρω. Plerumque quidem non mutatur syllaba. Hesychius : ἐνείρον, ἐνέβαλον. Sic variatur in εἰκαζον et ἡκαζον. Sed forsitan reponendum ἐνῆκαν. Nam

dubitationis nonnihil parit Suidæ locus: ἐναφῆκαν, ἐνέβαλον · « ἐναφῆκαν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διασταίη ». Tribuit fragmentum Babrio Tyrwhitt. p. 52, et apte huic fabulæ Knochius. Versus inde facile fiet, inserto pronomine Ἐναφῆκαν αὐτῇ σφῆνας ὡς διασταίη. Restitutionis

## XXXVIII.

## PINUS.

Pino silvestri, quam scindebant, lignatores inseruere cuneos, hiaret ut diffissa, fieretque deinceps opera faciliior.

Gembunda pinus « Oh! » dixit, « si possim culpae securim, quæ meæ non est conveniens radici, sicuti cuneos istos pesimos, quorum ego mater! alius enim alias penetrans me disrumpet mediam ».

Fabula nobis id significat omnibus, nihil tam dirum ab hominibus passurum te exteris quam a propinquis.

## XXXIX.

## DELPHINI ET CANCER.

Delphini perpetuas cum balænis simultates exercebant. Utris-

veram Tyrwhittus rationem perspexerat.

9. A, δεινὸν ἂν ὑπ' ἀνθρ. Scripsi πρὸς, ut versus incedere posset. Affabulatio fabulæ in Corayana p. 364 : ὅτι ἀπαιώτερον τὸ ὑπὸ τῶν οἰκείων πάσχειν τι δεινόν, ἢ ὑπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Conjicit pro

ἀπαιώτερον Corayus scribendum λυπηρότερον, Schæferus multo melius et vere, puto, ἀπαισιώτερον. Forsan etiam, ἀπευχταίωτερον.

Fab. XXXIX. Conf. Coray. Fab. 179, p. 110, 362.

1. A, αἰεί. Scripsi αἰεί. A, φαλλαιναις.

τούτοις παρήλθε καρκίνος μεσιτεύων ·  
 ὡς εἴ τις ὦν ἄδοξος ἐν πολιτείαις  
 στάσιν τυράννων μαχομένων εἰρηνεῦοι.

Μ'.

ΚΑΜΗΛΟΣ.

Διέβαινε ποταμὸν ὄξυν ὄντα τῷ ρείθρῳ  
 κυρτὴ κάμηλος, εἴτ' ἔχεζε. Τοῦ δ' ὄνθου  
 φθάνοντος αὐτὴν, εἶπεν· « Ἡ κακῶς πράττω ·  
 « ἔμπροσθεν ἤδη μου τὰ γ' ὀπισθὲν μου βαίνει ».  
 5 Πόλιν ἂν τις εἴποι τὸν λόγον τοῦ Αἰσώπου,  
 ἥς ἔσχατοι κρατοῦσιν ἀντὶ τῶν πρώτων.

ΜΑ'.

ΣΑΥΡΑ.

Διαρράγῃναί φασιν ἐκ μέσου νώτου  
 δράκοντι μῆκος ἐξισουμένην σαύραν.

2. A, καρκίνος. Alium tonam postulabat creticus.

4. Suidas : εἰρηνεῦω, αἰτιατικῇ. Post hunc versum est in A spatium relictum vacuum, cum notula, λείπει.

Fab. XL. Cf. Coray. F. 342, p. 223, 406.

4. A, ἔμπροσθεν ἤδη τὰ γ' ὀπισθὲν μου βαίνει. Erat in ipso codice τάχ'. Correxerit Minas, τὰ γ'. Addidi prius μου, quum deesset syllaba. Pronomen bis exhibent collatae fabulae : τὰ ὀπισθὲν μου ἔμπροσθέν μου νῦν ὁρῶ διερχόμενα — τὰ

que accessit cancer pacis sequester; veluti si quis in civitate homo inglorius discordiam decertantium tyrannorum veniat pacificaturus.

## XL.

## CAMELUS.

Trajiciebat amnem cito labentem flumine gibbera camelus; tum cacavit. Quam quum stercus præverteret, « Utique, » ait, « male habeo. Jam ante me natant quæ sunt corpus pone « meum ».

De civitate intelliget aliquis Æsopi sermonem, in qua primorum loco infimi dominantur homines.

## XLI.

## LACERTUS.

Disruptum fuisse dorsum per medium lacertum ferunt, qui serpentis longitudini æquare se conabatur.

ἐξόπισθέν μου ἔμπροσθέν μου ὁρῶ διερχόμενα — τὰ ἐξόπισθέν μου νῦν ἔμπροσθέν μου τεύεσθαι. Fugaretur ex sede quarta anapæstus, scripto δπιθέν μου.

5. A, πόλις. Malim, τὸν λόγον τὸν Αἰσώπου.

Fab. XLI. Argumentum idem notæ fabulæ de rana se ad bovis molem æquandam inflante. Cf. Fab. 28.

2. A, μήκους. Quod mutavi, syntaxi, ut videtur, postulante.

« Βλάψεις σεαυτήν, κούδεν ἄλλο ποιήσεις,  
 « ἂν τόνδε λίαν ὑπερέχοντα μιμήσῃ ».

ΜΒ'.

### ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΟΣ.

Δειπνόν τις εἶχεν ἐν πόλει λαμπρὸν θύσας.  
 Ὁ κύων δὲ τούτου κυνὶ φίλῳ συναντήσας,  
 ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἠρώτα·  
 κακείνος ἦλθε. Τὸν δὲ τοῦ σκέλους ἄρας  
 5 ὁ μάγειρος, ἐκτὸς ἐξέρριψε τοῦ τοίχου  
 ἐς τὴν ἀγυιάν. Τῶν κυνῶν δ' ἐρωτώντων  
 ὅπως ἐδείπνησ', εἶπε· « Πῶς γὰρ ἂν κρεῖττον,  
 « ὅς οὐδὲ ποῖαν ἀναλύειν με γινώσκω »;

Ὅτι τοῖς μὴ λόγῳ τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦσιν ἔπεται πολλά-  
 κς τὸ κακῶς ἐν αὐτοῖς πάσχειν.

3. Α, σεαυτόν.

4. In hoc versu desinit fabula mu-  
 tila.

Fab. XLII. Cf. Coray. F. 129, p. 71, 331.

4. Verba τοῦ σκέλους ἄρας legentur et  
 Fab. 120, 4.

« Te lædes ipse, nihilque facies aliud, si huncce valde  
« vastiorem imitaberis ».

## XLII.

## CANIS ET COQUUS.

Cœnam aliquis post sacrificium lautam faciebat. Canis ejus amico cuidam cani factus obviam ad se ut veniret cœnaturus rogabat; qui rogatus venit.

Ast illum arreptum crure coquus extra parietem emisit in vicum. Canibus vero sciscitantibus quo cœnaverit modo, « Quo, » dixit « potui melius, qui ne noverim quidem qua egressus inde  
« sim via » ?

Iis qui inconsiderate accingunt se negotiis accidit sæpe ut minus prospere succedat.

8. A, ποῖ ἄν. Scripsi ποῖαν, videlicet ὁδόν, ellipsi solita. Faernus 5, 2, simili fabula : « tam madens atque ebrius Re-

« vector, ac distentus, ut ne ipsam qui-  
« dem, Qua egressus inde sum, viam  
« animadverterim ».

## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

## ΜΓ'.

## ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΕΤΑΙ.

- Ἐλαφος κεράσσης, ὑπὸ τὸ καῦμα διψήσας  
 λίμνης ὕδωρ ἔπινεν ἡσυχάζουσας·  
 ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ τὴν σκιὰν θεωρήσας,  
 χηλῆς μὲν ἔνεκα καὶ ποδῶν ἐλυπήθη,  
 5 ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν ὡς καλοῖς ἄγαν ἤχχει.  
 Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἥ τὰ γαῦρα πημαίνει.  
 Κυνηγέτας γὰρ ἄνδρας εἶδεν ἐξαίφνης  
 ὁμοῦ σαγῆναις καὶ σκυλαξιν εὐρίνοις·  
 ἰδὼν δ' ἔφευγε, δίψαν οὐδέπω παύσας,  
 10 καὶ μακρὸν ἐπέρα πεδίον ἵχνεσιν κούφοις.  
 Ἐπεὶ δὲ δρόμῳ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην,  
 κέρατα θάμνοις ἐμπλαχεῖς ἐθηρεύθη.  
 Καὶ ταῦτ' ἔφη· « Δύστηνος, ὡς διεψεύσθην!  
 « οἱ γὰρ πόδες μ' ἔσφζον, οἷς ἐπηδούμην·  
 15 « τὰ κέρατα δὲ προὔδωκεν, οἷς ἐγαυρούμην »·

Conf. Corayus Fabula 181, p. 111, 112, 113, 364, 365; Milleriana pag. 257; Knochii Fragmentum 29; Phaedrus 1, 12.

3. Α, ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ. Scripsi, ἐκεῖ δ' ἑαυτοῦ.

6. Suidas: Νέμεσις. . . . « Παρῆν δὲ Νέμεσις ἥ τὰ γῆς ἐποπτεύει » ἥ καὶ ἀλ-

λως· « ἡ τὰδε κ' ἐποπτεύει ». Prioris lectionis sententia argumento vix est apta, posterior non apta versui. Videsis virorum doctorum opiniones in Knochii libro. Nostra recensio utrique satisfacit rationi. Vocabulo γαῦρον usus est Fab. 29, 74, 95. Cf. et F. 11, n. 4.

8. Suidas: εὐρίνος, εὐόσφρητος.

## XLIII.

## CERVUS ET VENATORES.

Corniger Cervus ab æstu sitiens tranquilli bibebat aquam lacus; atque ibi suam quum vidisset umbram, de ungula doluit et pedibus, at cornibus valde superbiebat.

Aderat autem Nemesis, quæ fastosas mentes affligit damno.

Illico enim homines conspexit venatores una cum retibus et canibus solerter sagacibus; conspectisque fugiebat, siti nondum sedata, et longum levibus campum superabat vestigiis.

Sed quum cursu densam arboribus pervenit ad silvam, cornibus inter frutices implicitis, captus est, hancque edidit vocem:

« Infelicem ut me malus abstulit error! Pedes enim me  
« servabant, quorum me pudebat; at prodidere quibus gloria-  
« bar cornua ».

9. A, ἴχνεσι. Feci creticum.

11. A, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρον ἦλθεν εἰς ὕλην. Excidit nonnihil. Facilis correctio, sed incerta, quoniam multimodis fieri potest: ἐπεὶ δὲ δρόμῳ, ἐπεὶ δὲ δραμῶν, ἐπεὶ δὲ τρέχων, ἐπεὶ δὲ τινα, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρόν τιν' ἦλθεν, ἐπεὶ δὲ σύνδενδρον

παρῆλθεν εἰς. Quod elegi verum esse nullatenus præsto. Fabulæ collatæ: ἐπεὶ δὲ κατὰ τινα δρυμὸν παρεγένετο... ἐπεὶ πολλὸν δὲ τόπον δραμῶν καὶ εἰς ὕλην ἐμβάς... τὰ σκέλη διέσωσαν ἐν κρησφυγέτῳ τινί.

13. A, ὥς.



Περὶ τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων ὅταν κρίνης,  
μηδὲν βέβαιον ὑπολάβῃς, προγινώσκων,  
μήτ' αὐτὸ ἀπογνῶς, μηδ' ἀπελπίσης· οὕτω  
σφάλλουσιν ἡμᾶς ἐνίοθ' αἱ πεποιθήσεις.

ΜΔ'.

#### ΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

Ἐνέμοντο ταῦροι τρεῖς αἰεὶ μετ' ἀλλήλων.  
Λέων δὲ τούτους συλλαβεῖν ἐφεδρεύων,  
ὁμοῦ μὲν αὐτοὺς οὐκ ἔδοξε νικήσειν·  
λόγοις δ' ὑπόλοις διαβολαῖς τε συγκρούων,  
5 ἐχθροὺς ἐποίει, χωρίσας δ' ἀπ' ἀλλήλων,  
ἕκαστον αὐτῶν ἔσχε ῥαδίαν θοίνην.  
Ὅταν μάλιστα ζῆν θέλῃς ἀκινδύνως,  
ἐχθροῖς ἀπίσται, τοὺς φίλους δ' αἰεὶ τήρει.

Conf. Coray. Fab. 296, p. 193, 401.

1. A videtur habere αἰεῖ. Scripsi αἰεῖ.

4. Suidas : ὑπουλος· δόλιος, φαινόμενος

ὁῦθεν εἰρηνικός· ὡς ἐπὶ τῶν ἐλαῶν τῶν

ἐχόντων οὐλὰς ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἐνδοθεν

δὲ σηπεδόνας πυώδεις.

De tuis rebus quum statuis iudicium, nil firmæ opinionis concipias ex præiudicio, nec rursus desperes animumque despondeas : adeo decipimur interdum nimia mentis confusione.

## XLIV.

## TAURI ET LEO.

Tres tauri semper pascebant simul. Quos ut comprehenderet insidiatus leo, cunctos una non putabat se posse vincere.

Sed subdolis illos sermonibus ac calumniis collidens inimicabat; et, sic disjuncta amicorum societate, singulos cœpit vesci, cibum facilem.

Ævum quam tutissimum agere si velis, inimicis esto diffidens, et amicos semper retineas.

6. Ignatius in Corayana p. 193 :  
Ἐκαστον ἐκθέρωνε γυμνὸν ὡς ἕνα.  
Quem versum aliter scriptum e codice

protulit Miller. vir doct. : Ἐκαστον εἶεν  
ἐκθιθρώσκων ἀδελῶς. Pro εἶεν legendum  
videtur εἶχεν, vel ἔσχευ.

## ΜΕ'.

## ΑΙΠΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙΓΕΣ.

- Ἐνιφεν ὁ Ζεὺς· αἰπόλος δέ τις φεύγων  
 εἰς ἄντρον εἰσηλαυने τῶν ἀοικήτων  
 τὰς αἶγας ἄκρη χιόνι λευκανθίζουσας.  
 Εὐρῶν δ' ἐκεῖ τάχιον εἰσδεδουκίας  
 5 αἶγας κερούχους ἀγρίας, πολὺ πλείους  
 ὧν αὐτὸς ἦγε, μείζονάς τε καὶ κρείσσους,  
 ταῖς μὲν φέριον ἔβαλλε θαλλὸν ἐξ ὕλης,  
 τὰς δὲ σφετέρας ἀφῆκε μακρὰ λιμώττειν.  
 Ὡς δ' ἠθρίασε; τὰς μὲν εὖρε τεθνῶσας·  
 10 αἱ δ' οὐκ ἔμειναν· ἀλλ' ὀρῶν ἀβοσκήτων  
 ἀνέμβατον δρυμῶνα ποσσὶν ἠρεύνων.  
 Ὁ δ' αἰπόλος ἀγέλαστος ἦλθεν εἰς οἴκους  
 αἰγῶν ἔρημος· ἐλπίσας δὲ τὰς κρείσσους,  
 οὐκ ὦνατ' οὐδ' ὦν αὐτὸς εἶχεν ἐκ πρώτης.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει μηδαμῶς τῶν οἰκείων ἀμελεῖν,  
 μάλιστα κέρδους ἕνεκα ἀμφιβόλου ὑπάρχοντος.

Conf. Coray. Fab. 150, p. 90.

1. Α, ἔνειφεν. Quod mutavi, hoc sensu non scribendum cum diphthongo. Suidas : τὸ νείφω, τὸ βρέχω, διὰ διφθόγγου. Idem : νίφει, χιονίζει. Et sic Moschopulus II. σχ. p. 172 : νίφει, ἀντὶ τοῦ χιονίζει. Idem p. 174 : νείφει, ἀντὶ τοῦ βρέχει. Mirum est hominem græcum, qui Moschopuli editionem Vindobonensem curavit, edidisse, ἀντὶ χρονίζει, ἀντὶ βρέχει, non intellecto compendio

notissimo, quo ἀντὶ τοῦ exprimere librarii solent.

8. Α, τὰς δὲ ἰδίας. Manifestum est substitutum esse ἰδίας alii nomini synonymo. Potest cogitari de οἰχείας, correpta media syllaba, quum frequenter ἰδῖος et οἰκεῖος permutentur. Malui σφετέρας, quod, datam diphthongi correctionem si accipiam, poetæ non dem libens. Estque σφέτερος paulo rarius. Suidas : σφέτερον, τὸ ἐαυτῶν, ἢ τὸ ἰδίον.

## XLV.

## CAPRARIUS ET CAPRÆ.

Ab Jove nungebat.

Caprarius quidam fugiens in antrum compellebat desertum capras summa nive albicantes.

Ubi quum reperisset ingressas citius capras silvestres cornigeras, grege quem agebat ipse numerosiores, multo grandioresque ac valentiores, illis jaciebat allatum e silva ramum; at proprias dimisit quæ strenue esurirent.

Mutato autem ad serenam faciem cœlo, suas reperit mortuas; aliæ autem non manserant, sed montium sterilium inaccessa dumeta pedibus pervestigabant. Caprarius non ridens domum rediit, capris viduus. Atque præstantioris spe possessor gregis, ne ex illo quidem commodum cepit qui olim fuerat suus.

Nos edocet fabula nullo esse pacto res proprias cuique negligendas, lucri præsertim ambigui causa.

καὶ σφετέρῃ τῇ ἑαυτῶν· σφέτερα, τὰ ἑαυτῶν. Et fuerunt alibi confusa ἴδιος et σφετέρως. Sed videntur etiam excidisse non nulla de pastore domum ex antro et ex domo antrum redeunte.

9. Ὡς δ' ἠθρήσας, i. e. ὡς δὲ εὐδία γέγονε· quod fert collata fabula. Memoravit Etymologicum M. formam participii τεθῶσα, ut βεβῶσα.

11. Α, ποσίν. Trochæum feci. Cf. F. 12, 20. Sic τόσση F. 36, 8.

12. Α, γελάσας. Et sic collata fabula. Sed caprarius, si riserit, malis ridebat alienis. Neveleto legendum χλαύσας videbatur, monente Furia t. 2, p. 82, qui reliquit γελάσας. Corayus autem minus patiens edidit ἀπελάσας· αἰπόλος ἀπελάσας εἰς τὸν οἶκον ἦλθε κενός· id esse puto, « referens retro pedem ». Mea lectio ἀγέλαστος apta est sententiæ ac versui.

14. Ἐξ πρώτης, videlicet ἀρχῆς. Non rara ellipsis. Sic Fab. 71, 2.

## ΜΖ'.

## ΕΛΑΦΟΣ ΝΟΣΩΝ.

Ἐλαφος καθ' ὕλην γυῖα κοῦφα ναρκήσας,  
 ἔκειτο πεδίῳ ἐν χλόῃ βαθυσχοίνῳ,  
 ἐξ ἧς ἐτοίμην χιλὸν εἶχε πεινήσας.  
 Ἦρχοντο δ' ἀγέλαι ποικίλων ἐκεῖ ζώων  
 5 ἐπισκοπούντων· ἦν γὰρ ἀβλαβῆς γείτων.  
 Ἐλθὼν δ' ἕκαστος, τῆς πόας ἀποτρώγων,  
 ἦει πρὸς ὕλας· ὁ δὲ γε πρὸς πείνης θνήσκει.  
 Ἐλαφος δὲ λιμῶ, κοῦ νόσῳ, κατεσκήκει,  
 μή πω κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας,  
 10 ὅς, εἰ φίλους οὐκ ἔσχε, κἄν γεγηράκει.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· δεῖν τὰ ὁπωσοῦν ἐπιόντα δεινὰ λόγοις ἐξευμαρίζειν ἡπίοις, καὶ τὸ τούτων ὀχληρὸν ἀποπαύειν.

Conf. Coray. Fab. 377, p. 242.

2. Suidas : βαθύσχοινον, ὑψηλὰς σχοίνους φέροντα.

3. Suidas : χιλὸς, ἡ τροφή.

7. Monet me Μηνᾶς vir d. priorem fuisse lectionem in codice, ὁ δὲ πενίη

θνήσκει, quæ posterius fuit eo correctæ modo quem exhibet A.

8. Suidas : κατεσκληκῶς, κατεξηραμμένος.

9. Locum elucidabit Hesiodus fragm. 50 : Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κο-

## XLVI.

## CERVUS ÆGROTANS.

Cervus in silvis cita membra torpore adstrictus juncosi alta prati in herba jacebat, unde paratum habebat esuriens pabulum.

Huc autem veniebant variarum greges ferarum, eum invivendi causa (vicinus enim erat innocuus); quarum unaquæque herbæ quid decerpens silvas petebat.

Ast cervus inedia perit consumptus.

Atque ita fame contabuit, non morbo, expletis nondum duabus cornicis ætatibus, qui, si caruisset amicis, potuisset saltem senescere.

Hoc exserit fabula, oportere quæ quovis modo eveniunt incommoda alloquiis lenire mitibus et enatas inde sedare molestias.

ρώνη Ἀνδρῶν ἡβώντων· Ἐλαφος δέ τε τετρακόρωνος. Cervus, δευτέραν κορώνην οὐκ ἀναπλήσας, nondum duodeviginti ætates vixerat, nondum erat διχορώνος. Conf. Fab. 95, 21; et Ruhnkenium ad Hesiodum in Gaisfordiana.

Quum affabulatio nullo modo fabulæ conveniat, manifestum oculos librarii saltum fecisse, et fabulam saltem unam desiderari. Monuit etiam Μηνᾶς. Sententia non absurda videretur addita Fabulæ 60.

ΜΖ'.

## ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΙ.

- Ἐν τοῖς παλαιοῖς ἦν ἀνὴρ ὑπέργηρος·  
 εἶχεν δὲ πολλοὺς παῖδας· οἷς ἐπισκῆπτων  
 (ἔμελλε γὰρ δὴ τὸν ῥίον τελευτήσειν)  
 ἐκέλευε λεπτῶν, εἴ τις ἐστί που, ῥάβδων  
 5 δέσμην ἐνεγκεῖν. Ἢκέ τις φέρων ταύτην.  
 « Πειρᾶσθε δὴ μοι, τέκνα, σὺν βίῃ πάσῃ,  
 « ῥάβδους κατὰξαι δεδεμένας σὺν ἀλλήλαις ».  
 Ὁ δ' (οὐ γὰρ ἠδύναντο)· « Κατὰ μίαν τοίνυν  
 « πειρᾶσθ' »· Ἐκάστης δ' εὐχερῶς καταγείσης,  
 10 « Ὡ παῖδες, οὕτως » εἶπεν, « ἂν μὲν ἀλλήλοις  
 « ὁμοφρονῇτε πάντες, οὐδ' ἂν εἰς ὑμᾶς  
 « βλάψαι δύναιτο, κἂν μέγιστον ἰσχύη·  
 « ἦν δ' ἄλλος ἄλλου χωρὶς ἦτε τὴν γνώμην,  
 « πείσεσθ' ἕκαστος ταῦτά τῃ μιᾷ ῥάβδῳ ».  
 15 Φιλαδελφία μέγ' ἀγαθὸν ἐστὶν ἀνθρώποις,  
 ἥ καὶ ταπεινοὺς ὄντας ἦρεν εἰς ὕψος.

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ἐκδιδάσκει ὅσον τὸ τῆς ὁμονοίας καλὸν, καὶ τί  
 πάλιν τὸ ἐπιζήμιον τοῖς μηδαμῶς ταύτην κεκτημένοις.

Conf. Coray. Fab. 171, p. 105, 350;  
 Milleriana p. 258; Plutarchi Apophth.  
 p. 174 F.; Stob. Tit. 84, 16.

1. Ἐν τοῖς παλαιοῖς) Plene Aeschines

Ctes. § 9 : ἐν γὰρ τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις  
 ἄρχοντές τινες. Potest et subaudiri ἀν-  
 θρώποις. Saepe ἐν pro latino « inter ». Cf.  
 F. 22, 5. Vide n. ad Philostr. Ep. p. 65.

## XLVII.

## AGRICOLA ET EJUS FILII.

Priscis fuit temporibus homo quidam vetustissimus, qui plurimos habuit filios.

Quibus suprema dans mandata (in eo erat enim ut finiret ævum) jussit, ut minorum, si quæ alicubi jacerent, virgultorum afferrent fascem.

Atque de illis unus fascem attulit. « Nati, age, experimini « mihi vel summa vi rumpere virgulta simul colligata ».

Ac senex (non valebant enim) : « In uno igitur seorsum « experimentum facitote ».

Sic uno seorsum quoque facilius rupto, « O nati, isto » inquit, « modo, si inter vos eritis cuncti unanimes, nemo vobis « homo nocere poterit, viribus quamvis præditus maximis. « Ast alius ab alio si fuerit mente divisus, unus vestrum quis- « que eadem patietur uni virgulto cuique ».

Fratrum concordia maximum est bonum hominibus, quæ et humiles in alta provehit.

Edocet nos fabula quanta sint commoda concordia, et quid rursus mali illis eveniat qui eam non colunt.

8. A, or δ'. Sed cum hac lectione expectatur oratio filiorum, vel narratio vani eorum laboris. Scripsi δ δ', scilicet

ἐἶπεν in ellipsi cujus frequens est usus.

15. Inserui ἐστὶν apographi versui curtiore.



ΜΗ'.

## ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἐν ὁδῷ τις Ἑρμῆς τετράγωνος εἰστήκει·  
 λίθων δ' ὑπ' αὐτῷ σωρὸς ἦν. Κύων τούτῳ  
 εἶπε προσελθὼν· « Χαῖρε πρῶτον, Ἑρμεία·  
 « ἔπειτ' ἀλείψαι βούλομαί σε, μηδ' οὕτω  
 5 « θεὸν παρελθεῖν, καὶ θεὸν παλαιστρίτην ».   
 Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄν μὴ τοῦτό μοι 'πιλιχμήσης  
 « τοῦλαιον ἐλθὼν, μηδὲ μοι προσουρήσης,  
 « χάριν εἰσομαί σοι· καὶ πλέον με μὴ τίμα ».

Ὅτι τοῖς κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πως δυναμένους δρᾶσαι  
 τὰ βελτίω, καὶ τῶν συνήθων αὐτῶν αἰτιῶν ἀργῆσαι.

1. In viis plerumque Mercurii simulacra operis quadrati ponebantur. Thucydides 6, 27 : ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων· εἰσι δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία... Ibi Duker. Ulpianus ad Leptineam § 93 : ἐν τοῖς Ἑρμαῖς) ξύλα ἢ λίθοι τετράγωνοι ἦσαν, ἔχοντες δψιν Ἑρμοῦ ἐπάνω, κάτω δὲ ἐν τῷ πλάτει τὰ ἐπιγράμματα. Rem fuse enarravit videndus Sluiter. Lectt. Andoc. p. 32. Conf. F. 30.

2. Ad Hermas acervi lapidum fiebant, jactis a prætereunte quoque lapidibus. Acervis nomen erat ἑρμαῖος λόφος. Me-

minit rei antiquissimæ Homerus Od. 16, 471 : Ἦδη ὑπὲρ πόλιος, δεῖ Ἑρμαῖος λόφος ἐστίν. Ibi Scholia et Eustathius. Loquitur Ἑρμαῖος λόφος in Epigrammate incerto 234 : Ἱερὸν Ἑρμείη με παραστείχοντες ἔχευαν Ἀνθρωποι λίθινον σωρόν. Ibi Brunck et Jacobs. Vide et Phurnutum c. 16, p. 168.

4. Superstitiosorum fuit hominum mos lapides, statuas, inungere. Lucianus Contempl. 22 : τί οὖν ἐκείνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χρίουσι μύρω. Ibi Hemst., collato Jacob. ad Luc. Alex. 30. Hinc forsitan intelligendum λιπαρὸν in Epi-

## XLVIII.

## MERCURIUS ET CANIS.

Stabat in via Mercurius quadrangularis, imus cui subiacebat lapidum acervus.

Accedens canis, « Primum salve », inquit, « Mercuri; tum  
« inungere te volo, nec sic deum præterire, eumque palæ-  
« stritam ».

Cui deus : « Si mihi hocce quod adpositum est non linges  
« oleum, nec imminxeris mihi, gratiam habebo tibi. Neque  
« me amplius honorare velis ».

Quod improbis satis sit hactenus, quum non queant alio fere modo meliora sequi, si a solitis saltem damnis abstineant.

grammate Anytes Anth. 9, 144, de Veneris simulacro : ἀμφὶ δὲ πόντος Δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

5. Mercurius præerat palæstris. Phurnutus de Mercurio c. 16, p. 170 : σέβονται δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς παλαιίστρας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Hinc habuit cognomen Ἐναγωνίου. Ipse in Pluto 1162, Ἐναγωνίος τοίνυν γ' ἔσομαι. Ibi scholia. Tradit Diodorus Sic. ejus inventa recensens, 5, 75, εἰσηγητὴν αὐτὸν καὶ παλαιίστρας γενέσθαι. Ibi Wesseling, quem vide et ad 1, 16; collato Paciaudio Diss. de Mercurii statunculo.

6. A, τοῦτο μ' ἐπιλιχμήσης. Versus erat syllaba minor, quam restitui.

In affabulatione, A, οὐ καλῶς πῶς δ. δράσαι. Scripsi οὐκ ἄλλως πῶς, sensu, ni fallor, ita jubente. Insunt vestigia choliambicorum, sic ferme restituendorum : Τοῖς γὰρ κακοῖς ἀρκεῖ τέως, οὐκ ἄλλως πῶς δράσαι δυνάμενοις [πραγμάτων] τὰ βελτίω, Κἄν τῶν συνήθων αἰτιῶν ἀπαργῆσαι. Producit Babrius penultimam comparativorum in ἰων. Est ταχίον in clausula F. 45, 4; καλλίων 56, 7; ἡδίων, 66, 7.— Et nomen αἰτία sensu simili exstat Fab. 11, 2.

## ΜΘ'.

## ΕΡΓΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ.

Ἐκάθευδε νύκτωρ ἐργάτης ὑπ' ἀγνοίας  
 φρέατος ἐγγύς. Τῆς Τύχης δ' ἐπιστάσης  
 ἔδοξ' ἀκρύειν· « Οὗτος, οὐκ ἐγερθήσῃ;  
 « μὴ σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις  
 5 « ἐγὼ λέγωμαι, καὶ κακὴν λάβω φήμην.  
 « Ἐμοὶ γὰρ ἐγκαλοῦσι πάντα συλλήβδην,  
 « ὅς' ἂν παρ' αὐτοῦ δυστυχῇ τις, ἢ πίπτῃ ».

Ἐλεγχος τῶν εἰμαρμένην δοξαζόντων, καὶ ἀνάγκη τὰ τῆς  
 ἡμῶν ἐξουσίας ὑποβαλλόντων, καὶ μὴ τῷ αὐτεξουσίῳ εἰς δέον  
 κεχρημένων.

## Ν'.

## ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΔΡΥΤΟΜΟΣ.

Ἐφευγ' ἀλώπηξ· τῆς δ' ὀπισθε φευγούσης,  
 κυνηγὸς ἐτρόχαζεν. Ἡ δ' ἐκεκμήκει·

Fab. XLIX. Conf. Coray. Fab. 252,  
 p. 165, 387, 388.

4. Α, αἰτία. Scripsi αἰτίη, sequutus

scripturam ionicam, Fab. 10, 6; 11, 2;  
 71, 7; 95, 80; 106, 18.

7. Quum ὅσα πίπτῃ vix possit apte

## XLIX.

## OPERARIUS ET FORTUNA.

Dormiebat noctu operarius prope puteum, inscius. Et adstantis Fortunæ visus est sibi audire vocem : « Heus tu! « non expergisceris? ne, si cadas, in causa esse apud homines « prædicer, maloque rumore flagrem. Mihi enim cuncta coa- « cervatim vitio tribuunt, si quando quis calamitate prema- « tur cujus est auctor ipse sibi, vel si cadat ».

Argumentum in eos qui fatum esse opinantur, et necessitati subji- ciunt quæ in nostra sunt sita potestate, neque, ut par est, libero utuntur arbitrio.

## L.

## VULPES ET LIGNATOR.

Vulpes fugiebat. Fugienti currens post terga instabat venator. Quæ quum lassata deficeret, lignatore conspecto,

dici, forsan scripsit auctor, non ὅς' ἄν, sed ὅς' ἄν, ἔτι.

Fab. L. Confer Corayana Fabula 127,

p. 69, 70, 329; Phædrus Lib. 6, Fab. 27.

2. Suidas : τροχάζειν, διατρέχειν. Conf.

Fab. 62, 2.

7.



- δρυτόμον δ' ἰδοῦσα, « Πρὸς θεῶν σε σωτῆρα·  
 « κρύψον με ταύταις, αἷς ἔκοψας, αἰγείροις,  
 5 « καὶ τῷ κυνηγῶ » φησί « μή με μηνύσης ».  
 Ὁ δ' οὐ προδώσειν ὅμνυ· ἡ δ' ἀπεκρύφθη.  
 Ἦλθεν κυνηγός, καὶ τὸν ἄνδρ' ἐπηρώτα,  
 μὴ τῇδ' ἀλώπηξ καταδέδυκεν, ἡ φεύγει.  
 « Οὐκ εἶδον », εἶπε· τῷ δὲ δακτύλῳ νεύων  
 10 τὸν τόπον ἐδείκνυ' οὐ πανοῦργος ἐκρύφθη·  
 ὁ δ' οὐκ ἐπισχὼν, τῷ λόγῳ δὲ πιστεύσας,  
 παρῆλθε. Θερμοῦ δ' ἐκφυγοῦσα κινδύνου,  
 κερδῶ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου,  
 σεσηρὸς αἰκάλλουσα. Τῇ δ' ὁ πρεσβύτης  
 15 « Ζωαγρίους μοι χάριτας » εἶπεν, « ὀφλήσεις.  
 « Ἐρρύσάμην σε » φησὶν· « ἀλλὰ μου μνήσκου ».  
 « Πῶς οὐκ ἂν », εἶπεν, « ὦν γε μάρτυς εἰστήκει;  
 « Ἐρρώσο τοίνυν, καὶ τὸν ὄρκον οὐ φεύξῃ.  
 « Φωνῇ μ' ἔσφσας, δακτύλῳ δ' ἀπέκτεινας ».  
 20 Σοφὸν τὸ θεῖον ἀπλάνητον· οὐδ' ἂν τις  
 λαθεῖν ἐπιορκῶν, προσδοκᾷ δίκην φεύγειν.

Εὐκαίρως ὁ μῦθος ῥηθήσεται πρὸς ἐκείνους τοὺς χρηστά μὲν  
 ἐπαγγελλομένους, δόλια δὲ καὶ φαῦλα ἐργαζομένους.

6. A, δδ'—ηδ'. Scripsi ὁ δ'. ἡ δ'. Et  
 v. 11, A, δδ', quod mutavi.

10. A, ἐδείκνυ οὐ. Scripsi ἐδείκνυ' οὐ.  
 Nam talis hiatus non erat ferendus.—  
 Forsan, πανοῦργος.

11. De verbo ἐπέχω vide n. ad Fab.  
 26, 5.

14. A, ἀκάλλουσα. Scripsi αἰκάλλουσα.  
 Est αἰκάλλειν cauda blandiri, sed quod

est in illo gestu benevolentiae fictum  
 esse monstrat σεσηρὸς· blanditur sed  
 exertis dentibus minaciter frendens.  
 Aristophanes Pac. 620 jungit epitheta  
 ἡγριωμένους καὶ σεσηρότας. Dion Chrys.  
 Or. 1, p. 70 : ἀντὶ προσφιλοῦς μειδιάματος  
 ταπεινὸν ἐσεσθήρει καὶ ὑπουλον. Ibi Morel.  
 p. 550. Suidas : σεσηρὸς, κεχηνώς· σε-  
 σσηρῖα γραῦς, κεχηνηῖα. Scholiastes

« Per ego te deos precor servatorem, absconde me inter istas  
 « quas cecidisti populos; neque me » ait, « indices venatori ».

Juravit ille proditorem se non fore; vulpesque se occuluit.

Jam aderat venator; interrogabatque hominem, utrum  
 hucce vulpes se penetraverit, an fugiat.

Qui contra « Non vidi », inquit; sed digitum intendens cum  
 nutu locum indicabat quo fera latebat callida.

Re non intellecta, venator, verbis confusus, abiit.

Tum calido liberata periculo, e densa vulpes emersit po-  
 pulo, blandiens cauda, ast labiis ringentibus.

Cui senex « Pro conservata tibi vita gratias » ait « mihi de-  
 « bebis. Eripui leto te », inquit. « Tu vero sis mei memor ».

Cui vulpes : « Quomodo non rei memorero, cui testis ad-  
 « fuit? Valeas igitur. Et jusjurandum non effugies. Servasti me  
 « lingua; occidisti digito ».

Sapiens est numen, ac non potest decipi; neque latebit un-  
 quam homo perjurus, qui frustra sperat vitare justitiam.

Opportune in eos recitabitur fabula qui honesta promittunt  
 quidem, sed dolosa faciunt et improba.

Vesp. 901 : σεσηρῶς, διηνοιγμένον, ἀνοι-  
 κτὸν ἔχων τὸ στόμα. Gregorius Naz. t. 2,  
 p. 202 C : Τίν' εἶδες; εἰπὲ, λέξον, σεση-  
 πότα Νεκρῶν κάρηνα. Sic scribere voluit  
 Billys, quum invenisset in codice σε-  
 σηρότα, quod quam graphicum esset  
 non intelligebat. Oblitus erat versus  
 Nazianzeni sui t. 2, p. 76 B : Ὅστέα  
 πάντες ἀφανῶς, σεσηρότα, γυμνὰ κάρηνα.  
 Satius fuerat mederi versus brevitati. Pro-

pono : λέξον, ἢ σεσηρότα. Editionem no-  
 vam non inspexi, eamque bonam, quip-  
 pe quam Fixius curaverit.

20. A, καὶ ἀπλάνητον. Crasin feci, ut  
 alias.

21. Esse lacuna videtur in medio ver-  
 sus, periissequē finem cum alius initio.  
 Græca converti, quæ mihi finxi conje-  
 ctura : οὐδ' ἂν τις Λάθοι γ' ἐπίορκος  
 προσδοκῶν δίκην φεύγειν.

## ΝΑ'.

## ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΟΝ.

- Ἐν τῷ ποτ' οἴκῳ πρόβατον εἶχέ τις χήρα.  
 Θέλουσα δ' αὐτοῦ τὸν πόκον λαβεῖν μείζω,  
 ἔχειρεν ἀτέχνως, τῆς τε σαρκὸς οὐ πόρρω  
 τὸν μαλλὸν ἐψάλιζεν, ὥστε τιτρώσκειν.  
 5 Ἀλγοῦν δὲ πρόβατον, εἶπε· « Μή με λυμαίνου·  
 « πόσῃν γὰρ ὀλκὴν τοῦμὸν αἶμα προσθήσει;  
 « Ἀλλ' εἰ κρεῶν, δέσποινα, τῶν ἐμῶν χρήζεις,  
 « ἔστιν μάγειρος, ὃς με συντόμως θύσει·  
 « εἰ δ' εἰρίων πόκου τε κοῦ κρεῶν χρήζεις,  
 10 « πάλιν ἔστι κουρεὺς, ὃς κερεῖ με καὶ σώσει ».

Πρὸς τοὺς μετὰ ἀπειρίας τοῖς πράγμασιν ἐγχειροῦντας, ἐξ  
 ἧς οὐ τοσοῦτον τὸ κέρδος, ὅση βλάβη προσγίνεται.

Conf. Coray. Fab. 288, p. 189, 399;  
 Knoch. Fragm. 33.

6. Suidas : ὀλκὴν· ἐπαγωγὴν, ῥοπήν·

ὀλκῃ, βάρει ἢ σταθμῷ. Ad hanc fabulam  
 refert Knochius versum choliambicum  
 quem exhibet Suidas v. Ὠνον· ὠφέλειαν,

## LI.

## VIDUA ET OVIS.

Quædam olim vidua domi nutriebat ovem.

Quæ quum cuperet lanam habere longiorem, imperita tondebat manu bidentem, cuticulaque tenuis forcipe demetebat vellus, adeo ut vulnus faceret.

« Ne me lædas », bestia dolens inquit. « Quid enim ponderis  
« sanguis adjiciet meus? Ast carnis si meæ opus est tibi, do-  
« mina, adest coquus, qui me compendiose immolabit. Quod  
« si lanæ et velleris eges, non vero carniū, rursus est tonsor,  
« qui me tondebit ac sinet vivere ».

In eos qui inexperti res adgrediuntur, ita ut minus lucri importent sibi, quam damni.

τιμὴν « Τί σοι τὸ κέρδος ἢ τίν' ὄνον  
εὐρήσεις; »; Sed mihi non huc pertinere  
videtur, habuerimque eum potius pro

alia recensione sexti versus Fabulæ sex-  
tæ : Τί σοι τὸ κέρδος, ἢ πόσου με πωλή-  
σεις;



ΝΒ'.

## ΒΟΗΛΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΜΑΞΑ.

Εἰς ἄστῳ τετράκυκλον ἄρβενες ταῦροι  
 ἄμαξαν ὥμοις εἶλκον. Ἡ δ' ἐτετρίγει,  
 καὶ τὸν βοώτην θυμὸς εἶχε. Τῇ δ' οὕτως,  
 ἐγγὺς προσελθὼν, εἶπεν ὥς ἀκουσθῆναι.  
 5 « ὦ παγκάκιστον κτημάτων, τί δὴ κρώζεις,  
 « ἄλλων ἐπ' ὥμοις φερομένη σιωπώντων »;  
 Κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἐστὶ μακρὸν οἰμῶζειν  
 ἄλλων πονούντων, ὥσπερὶ κάμνων αὐτός.

Ὁ μῦθος τοῦτο λέγει· μηδαμῶς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄλλων πονουμένων, ἄλλους ἀδίκως οἰμῶζειν, καὶ πόνους ἄλλοτρίους ἑαυτοῖς ἐπιγράφειν.

ΝΓ'.

## ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Εἰς λύκον ἀλώπηξ ἐμπεσοῦσα δειλαίη,  
 ζωγραεῖν εἰδεῖτο, μὴδὲ γραῦν ἀποκτείνειν.

Fab. LII. Cf. Coray. F. 168, p. 102, 103, 355; Milleriana p. 254, et quam Brunet vulgavit post Millerianas p. 290.

1. Non expectabatur nominis ταῦροι epithetum ἄρβενες. Dixit Hom. II. 20, 495; ἄρσενας βόας, ἄρσενε βόε Hesiodus,

Op. 434, non ταύρους ille, hic non ταύρω.

2. A, ἡδ'. Scripsi ἡ δ'.

5, 6. Sic facetus in Ranis Bacchus Xanthiae gravissimo sub onere gementi: Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλή τρυφή;... Οὐκ οὐκ τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέ-

## LII.

## BUBULCUS ET RHEDA.

Ad urbem rotarum quatuor rhedam masculi humeris tauri trahebant.

Rheda autem stridebat, et bubulcum incessit ira.

Ac, prope accedens, ita fuit loquutus ut audiretur : « O rerum pessima mearum, quid tandem crocitas, quæ humeris aliorum vectaris tacentium » ?

Improbi est proprium hominis multa gemere, dum alii laborant, quasi fatigetur ipse.

Hoc edicit fabula : « Quum rebus insudent alii, ne alii plorant immerito, alienosque sibi adscribant labores ».

## LIIL.

## LUPUS ET VULPES.

In lupum vulpes quæ inciderat misella, vivam se uti caperet precabatur, neque vetulam interimeret.

ρεις οὖνος φέρει; Πῶς γὰρ φέρεις ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἐτέρου φέρει;

8. A, ἄλλων ποιούντων ὥσείπερ αὐτὸς κάμνων. Correxī πονούντων. Et in affabulatione, A ποιουμένων, quod pariter emendabo. Confusionem verborum

ποιεῖν et πονεῖν ostendi quam sit frequens ad Eunapium p. 320, 588 et ad Anecdota Gr. t. 5, p. 89. Tum finem versus transpositione constitui.

Fab. LIIL. Cf. Cor. F. 232, p. 152, 379.

2. Suidas : ζωγραῖ, ζῶντας λαμβάνει.

- Ὁ δ' « Ἄν λόγους μοι τρεῖς ἀληθινούς εἶπης,  
 « ἐγώ σε » φησί, « νῆ τὸν Πᾶνα, ζωγρήσω ».
- 5 Ἡ δ' « Εἴθε μὲν μοι πρῶτα μὴ συνηντήκοις·  
 « ἔπειτα δ', εἴθε τυφλὸς ὢν ὑπηντήκοις·  
 « τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς », εἶπε· « μὴ σύγ' εἰς ὥρας  
 « ἴκοιο, μηδέ μοι πάλιν συναντήσοις ».

Ὅτι πολλάκις αἱ περιστάσεις πεφύκασι καὶ παρὰ γνώμην τὰ  
 σιγῆς ἄζια εἰς τοῦμφανές ἄγειν.

ΝΔ'.

### ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΘΥΤΗΣ.

Εὐνούχος ἦλθε πρὸς θύτην ὑπὲρ παίδων  
 σκεψόμενος. Ὁ θύτης δ' ἀγνοεῖν παραπλάσας,  
 « Ὅταν μὲν » εἶπ', « αὐτοὺς ἴδω, πατήρ γίγνη·  
 « ὅταν δὲ τὴν σὴν ὄψιν, οὐδ' ἀνὴρ φαίνῃ ».

Πρὸς τοὺς τὰς εὐχὰς ὑπὲρ τῶν οὐ δεόντων ποιουμένους, ἢ  
 καὶ ἄλλως μὴ δυναμένων γενέσθαι.

3. A, ὁδ. Scripsi ὁ δ'. Et 5, A, ἡδ'.

4. A, πάντα.

6. Inserui δ', hiatum qui vitarem.

7. Possit junctura fieri verborum  
 τρίτον δ' ἐπ' αὐτοῖς εἶπε. Sed quum  
 πρῶτα sit omnino pars orationis vul-  
 pinæ, ei adtribui et ἔπειτα et τρίτον δ'  
 ἐπ' αὐτοῖς. — Formula dicendi est attica  
 μὴ σύγ' εἰς ὥρας ἴκοιο, monente scho-  
 liasta Luciani D. D. 6, 4; quam sic in-

terpretatur: μὴ ὥρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ  
 τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μὴ καλὰ αὐτῶ  
 τὰ ἔτη· μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. Ibi videsis  
 Grævii notam et Hemsterhusii. Dixerunt  
 et μὴ ὥραισιν ἴκοιο, ἴκοιτο. Alexis Athe-  
 nai 2. 45: μετὰ τῶν κακῶν Ὁραται μὴ  
 ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαγών! Ibi consule  
 Casaubonum et Schweighæuserum. Hic  
 apposuit verba Eustathii: μὴ ἐς ὥρας ὁ  
 δεῖνα ἴκοιτο, ἀλλὰ δηλαδὴ πρὸ ὥρας ἐκ-

Qui « Si mihi tres » ait , « easque veras dixeris sententias ,  
 « per Panem vitæ parcam tuæ ».

Vulpes contra : « Utinam primum non fuisses obviam fa-  
 « ctus mihi ! Dein , utinam occurrisses cæcus ! Et super his  
 « habe » inquit « tertiam : utinam non ad seriore[m] pervenias  
 « ætatem , nec mihi denuo obviam occurras » !

Quod sæpiusculè eo sint modo circumstantiæ rerum com-  
 paratæ , ut vel præter sententiam tacenda quæ sunt in apertum  
 proferant.

## LIV.

## EUNUCHUS ET POPA.

Accessit eunuchus ad popam de liberis consulturus. Cui  
 popa, quasi ignoraret dissimulans, « Quum » inquit « istos  
 « video , fis pater ; quum autem faciem intueor tuam , ne vir  
 « quidem esse videris ».

In eos qui vota de rebus faciunt , quæ non debent aut etiam  
 alioqui non possunt fieri.

θερισθείη. Adde Matthiæ notam ad Iphig.  
 Aul. 122, et quæ ipse monni ad Theo-  
 phylactea Ep. 17 : μή τκοιτο ὥρας ὁ Λεύ-  
 κιππος. Fabulatores prosaici formulam  
 Babrianam non intelligebant, cui pro in-  
 terpretatione substituant : καὶ μηδαμῶς  
 τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζήσης... μηδαμῶς δὲ τῆς  
 ὥρας ταύτης τὸ ζῆν σοι μὴ ἐπεβραβεύθῃ.

1. A, παραπλώσας. Scripsi παραπλά-  
 σας.

3. A, ὅτ' ἂν μὲν εἶπε αὐτ' ἰδῶ. An bene  
 correxerim multum dubito. Potuit Eu-  
 nuchus de liberis quos secum duxerat,  
 adoptatis, consulere, et αὐτοὺς conve-  
 niret; de habendis potuit, et jam in αὐτ'  
 aliud latet. Historiolam alibi legere fere  
 memini, sed nunc ine fugit locus, quo  
 lateat angulo.

In affabulatione pro εἰ, quod A te-  
 net, scripsi ἦ, favente iotacismo.

## ΝΕ΄.

## ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Ἐνα βοῦν τις εἶχε· τὴν ὄνον δὲ συζεύξας,  
 ἡροτρία, πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως.  
 Ἐπεὶ δὲ τοῦργον ἐτετέλεστο καὶ λύειν  
 ἐμελλεν αὐτούς, ἥ τ' ὄνος διηρώτα  
 5 τὸν βοῦν· « Τίς ἄξει τῷ γέροντι τὰ σκεύη »;  
 ὁ δὲ βοῦς πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ὅσπερ εἰώθει ».

## ΝΓ΄.

## ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Εὐτεκνίης ἔπαθλα πᾶσι τοῖς ζώοις  
 ὁ Ζεὺς ἔθηκε· πάντα δ' ἔβλεπε κρίνων.  
 Ἦλθεν δὲ καὶ πίθηκος ὡς καλὴ μήτηρ,  
 πίθωνα γυμνὸν, σιμὸν, ἡρμένῃ κόλποις.  
 5 Γέλως δ' ἐπ' αὐτῷ τοῖς θεοῖς ἐκινήθη.  
 Ἢ δ' εἶπεν οὔτω· « Ζεὺς μὲν οἶδε τὴν νίκην ».

Fab. LV. Cf. Coray, F. 415, quæ Babrium in multis exprimit. Sed optimus editor, qui pro choliambico habuit hæc verba, Ὅνον τις ἔχων καὶ τῷ βοῖ συζεύξας, non intelligebat, politicum se facere duodecasyllabum.

3. A, τετέλεστο. Augmentum addidi, quum esset versus imperfectus.

6. Post hunc versum spatium in codice relictum fuit vacuum, adscripta notula: λείπει. Deest scilicet affabulatio; nihil aliud, puto.

## LV.

## BOS ET ASINA.

Bovi, quem possidebat unicum, adjuncta asina, homo quidam arabat; paupercule quidem, sed fuit necessitas.

Quum autem, opere perfecto, bestias homo esset jugo soluturus, et ita interrogaret bovem asina, « Quis senecioni « revehet instrumenta »? « Ille ipse qui solet », bos respondit asinæ.

## LVI.

## JUPITER ET SIMIA.

Fœcunditatis præmia cunctis animantibus Jupiter proposuit, quos æquus judex cunctos considerabat.

Venit et simia, pulchræ scilicet prolis mater, simiolum nudum, simum, ulnis sublimem gerens.

Quo viso risus fuit excussus deis.

Est autem sic loquuta : « Jupiter quidem novit cujus sit

Fab. LVI. Conf. Avianus F. 14.

2. Forsan, καλοῦ μήτηρ. Et sic converti.

4. Α, πιθῶνα. Accentum retraxi. Nam sic vulgo scribunt, sicque scribi jubet regula Arcadii p. 11 : τὰ εἰς θων δι-  
σύλλαβα ἀρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ  
ἐθνικὰ εἶη ἢ περιεκτικὰ, μῶθων, Ὡθων,

Μάθων ὁ Θηβαῖος, πῆθων (ἴμο πιθων) ὁ  
πίθηκος ὑποκοριστικῶς.— Α, ἡρμένη.

6. Avianus : « Jupiter hoc norit, ma-  
neat victoria si quem; Judicio superest  
omnibus ille meo ». Prætulerim varie-  
tatem « novit ». Canegieterus Aviani  
verba pessime sollicitavit.

« ἐμοὶ δὲ πάντων οὗτός ἐστι καλλίων ».  
 Ὁ λόγος δοκεῖ μοι πᾶσι τοῦτο σημαίνειν,  
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πᾶς τις εὐπρεπεῖ κρίνει.

NZ'.

ΕΡΜΟΥ ΑΜΑΞΑ ΚΑΙ ΑΡΑΒΕΣ.

Ἐρμῆς, ἄμαξαν ψευσμάτων τε πληρώσας  
 ἀπάτης τε πολλῆς καὶ πανουργίας πάσης,  
 ἤλαυνε διὰ γῆς, ἄλλο φῦλον ἐξ ἄλλου  
 σχεδὴν ἀμείβων καὶ μέρος τῶν ἀνθρώπων,  
 5 νέμων ἐκάστω μικρόν. Ὡς δὲ τῷ χώρῳ  
 τῷ τῶν Ἀράβων ἐπῆλθε καὶ διεξήει,  
 λέγουσιν αὐτοῦ συντριβεῖσαν ἐξαίφνης  
 ἐπισταθῆναι τὴν ἄμαξαν. Οἱ δ', ὥσπερ  
 πολύτιμον, ἀρπάζοντες ἐμπορίου φόρτον,  
 10 ἐκένωσαν αὐτὴν, οὐδ' ἀφῆκαν εἰς ἄλλους  
 ἔτι προσελθεῖν, καίπερ ὄντας ἀνθρώπους.  
 Ἐντεῦθεν Ἄραβές εἰσιν, ὡς ἐπειράθην,  
 ψεῦσταί τε καὶ γόητες, ὧν ἐπὶ γλώσσης  
 οὐδὲν κάθηται ῥῆμα τῆς ἀληθείας.

7. Insignis est simiarum in catulos  
 amor. Psellus Opusculis a me editis  
 p. 176 : αἱ μὲν πίθηκοι, ἐπειδὴν τέκωσι  
 καὶ τὰ νεογνὰ ἰδῶσιν, ἀγάλματα αὐτὰ  
 ἡγνῆται καὶ τοῦ κάλλους θαυμάζουσι. Et  
 nuper ea de re monui ad Anecdota Nova  
 t. 1, p. 49.

Fab. LVII. Conf. Coray. Fabula 403.  
 4. Α., σχεδὴν ἀμείβων καὶ μέρος τι  
 τῶν ἀνθρώπων, versu longiore. Delevi τι  
 quo sententia carere potest. Hesychius:  
 Σχεδὴν· συνάφεια, κοινωνία. Erit σχεδὴν  
 pro κατὰ σχεδὴν, κατὰ συνάφειαν. Est  
 σχεδὴν sic adverbialiter apud Home-

« victoria ; at hicce meus mihi est ante alios formosior omnes ».

Videtur mihi cunctis hoc significare fabula : « Filium pul-  
« crum esse nemo non arbitratur ipse suum ».

## LVII.

## MERCURII RHEDA ET ARABES.

Mercurius rhedam, quam impleverat mendaciis, doloque plurimo et astutia omnigena, per terras agebat, aliam alia gentem ordine permutans, ac particulam mortalium cuique parvam distribuens.

Ut vero, regionem ingressus Arabum, eam peragrabat, rhedam narrant repente confractam substitisse.

Arabes autem, quasi pretiosissimas, diripientes negociatoris sarcinas, rhedam vacuefecerunt, nec ad alios siverunt ultra procedere, licet et illi alii essent homines.

Inde fit ut Arabes, quod sum expertus, mendacesque sint et impostores, quorum in lingua non ullum sedet verbum quod sit verum.

rum : τύπον δὲ σχεδὴν· quod Etymologicum M. interpretatur, ἐκ τοῦ συνεγγυς.

11. In verbis καίπερ ὄντας ἀνθρώπους latet ironia : qui scilicet homines mendaciorum ac dolorum partem suo jure poterant sibi vindicare. Fabula collata : οἱ δὲ εἰς ἄλλους τόπους οὐκ εἶσαν ὀδεῦσαι,

οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν θυνάμενοι.

13. Suidas : γόης, γόητος .. πλάνος, ἀπατεών. Longe aliter de Arabibus sentiebat olim Herodotus 3, 8 : σεβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα.



## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

## ΝΗ'.

## ΔΙΟΣ ΠΙΘΟΣ.

Ζεὺς, ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας,  
 ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.  
 Ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος εἰδέναι σπεύδων  
 τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,  
 5 διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους,  
 κάκει πέτεσθαι, τῆς τε γῆς ἄνω φεύγειν.  
 Μόνη δ' ἔμεινεν Ἑλπίς, ἣν κατειλήφει  
 τεθὲν τὸ πῶμα. Τοιγὰρ Ἑλπίς ἀνθρώποις  
 μόνη σύνεστι, τῶν πεφευγόντων ἡμᾶς  
 10 ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν.

## ΝΘ'.

## ΖΕΥΣ, ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν, φασὶ, καὶ τρίτῃ τούτοις  
 ἥριζ' Ἀθηνᾶ, τίς καλὸν τι ποιήσει.

Fab. LVIII. Cf. Coray. F. 360, p. 235.  
 Integram fabulam ex Harleyano vulga-  
 verat olim Tyrwhittus p. 59, 69. Repe-  
 tiit inde Knochiuss Fab. 7. Cf. Jacobs.  
 ad Anthol. 10, 71.

4. Suidas : πῶμα, σκέπασμα.

5. Suidas : διῆκων, διέπεμψαν.

6. Textus Harleyanus, τῆς δὲ γῆς.  
 Corayus scripsit tacite τῆς τε γῆς, quod  
 mihi codex novus obtulit.

## LVIII.

## JOVIS DOLIUM.

Jupiter in dolio quum cuncta collegisset bona, id operuit et collocavit apud hominem.

Homo autem ille, impotens sui et scire gestiens quid ibi lateret, operculo amoto, bona permisit abire deorum ad domos, illucque volare, ac procul a terris sursum fugere. Sola autem remansit spes, quam impositum repressit operculum.

Idcirco spes mortalibus adest sola, ac fugitivorum unumquodque honorum pollicetur se tradituram esse nobis.

## LIX.

## JUPITER, NEPTUNUS, MINERVA ET MOMUS.

Jovem Neptunumque, et tertiam insuper Minervam contendisse ferunt inter se, quis pulcram aliquam rem faceret.

7. A, κατελήφει. Harl., κατείληφε. Schæferus apte conjecerat κατελήφει, quo tempore sæpissime usum fuisse poetam ostendit n. ad F. 13, 2.

Fab. LIX. Cf. Cor. F. 190, p. 119, 120;

Schneideriana 100, cum editoris nota.

1. Verba καὶ τρίτη τούτοις Ἀθηνᾶ conferam cum simili loquendi modo Sophoclis OEd. Col. 8 : αἱ πάσαι . . . χῶ χρόνος ξυνών... καὶ τὸ γενναῖον τρίτον. Quem,

- Ποιεῖ μὲν ὁ Ζεὺς ἐκπρεπέστατον ζῶον  
 ἄνθρωπον· ἡ δὲ Παλλὰς οἶκον ἀνθρώποις·  
 5 ὁ δ' αὖ Ποσειδῶν ταῦρον. Ἡρέθη τούτοις  
 κριτῆς ὁ Μῶμος· ἔτι γὰρ ἐν θεοῖς ὤκει.  
 Κάκεϊνος, ὡς πέφυκε, πάντας ἐχθραίνων,  
 πρῶτον μὲν εὐθύς ἔψεγεν τὸ τοῦ ταύρου,  
 τῶν ὀμμάτων τὰ κέρατα μὴ κάτω κεῖσθαι·  
 10 ὡς ἂν βλέπων ἔτυπτε· τοῦ δέ γ' ἀνθρώπου,  
 μὴ σχεῖν θυρωτὰ μὴδ' ἀνοικτὰ τὰ στήθη,  
 ὡς ἂν βλέποιο τὸν πέλας, τί βουλευοί·  
 τῆς οἰκίας δὲ, μὴ τροχοὺς σιδηρεῖους  
 ἐν τοῖς θεμελίοις γεγενῆναι, τόπους δ' ἄλλους  
 15 συνεξαμεῖβειν δεσπόταισιν ἐκδήμοις.  
 Τί οὖν ὁ μῦθός φησιν ἐν διηγῆσει;  
 « Πειρῶ τι ποιεῖν, τὸν φθόνον δὲ μὴ κρίνειν.  
 « Ἄρεστὸν ἀπλῶς οὐδὲν ἐστὶ τῷ Μώμῳ ».

## Ξ'.

## ΜΥΣ ΠΕΣΩΝ ΕΝ ΧΥΤΡΑ.

Ζωμοῦ χύτρα μῦς ἐμπέσων ἀπωμάστω,

quum displiceret Burgesio, vindicavi  
 notula ad Sophoclis locum. Sic et Æschylus  
 Choeph. 238 : Μόνον Κράτος τε καὶ  
 Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ, Μεγίστῳ πάντων,  
 Ζηνί, συγγένοιτο μοι. Idem Eum. 744 :  
 Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἑκατι, καὶ τοῦ  
 πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Idem  
 Persis 313, 317. Euripides Or. 475 :

Ἐγώ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,  
 Σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.  
 Asclepiades Epigr. 19 : Ἐτεὸς ἦν καὶ  
 νῦξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι, Οἶνος.....  
 Vide et Alcmænem Athenæi 10, 10 ;  
 Menandrum Stobæi Tit. 43, 15. Diony-  
 sius Hal. De Lysia § 8 : τριῶν τε ὄν-  
 των,... διανοίας τε καὶ λέξεως, καὶ τρίτης

Facit Jupiter animal pulcherrimum hominem; Pallas hominibus domum; Neptunus taurum.

Judicem sibi Momum elegerunt (adhuc enim inter deos habitabat), qui, præ nativa indole, cunctos odio prosequens, principio statim taurum culpavit quod oculis inferiora non gestaret cornua: ita enim recte cernens iceret; hominem, quod pectus illi non esset valvis instructum et adapertile, ut proximum inspiceret quid agat consilii; domum, quod ferreæ fundamentis non subjicerentur rotæ, aliis idoneæ locis permu-  
tandis, quum domini abirent peregre.

Quid igitur narrata dicit fabula? « Tenta facere aliquid; « nec judex sedeat invidia. Momo nil omnino placitum est ».

## LX.

## MUS QUI IN OLLAM CECIDIT.

In ollam jusculi plenam, quæ carebat operculo, mus cecidit.

της συνθέσεως. Reperi τρίτον in codice 2131, edito non inferius.

3. Suidas : ἐκπρεπεῖς, ἐπίσημοι.

5. A, ἡρέθη. Scripsi ἡρέθη. Collata fabula : κριτὴν εἰλοντο τὸν Μῶμον.

6. Ob hoc ipsum judicium pulsus fuit ab Jove ex Olympo. Fabula collata: καὶ ὁ Ζεὺς, ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ

τῇ βασκανίᾳ, τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλε.

12. De syntaxi ὡς ἂν βλέποιτο p. 6, n. 17. Et est forma βλέποιτο peculiaris, pro βλέποι. Offenderem minus ad βλέψοιτο, propter futurum notum βλέψομαι.

1. A, ζωμῷ. Scripsi ζωμοῦ. In verbis

καὶ τῷ λίπει πνιγόμενος ἐκπνέων τ' ἤδη,  
 « Βέβρωκα » φησί, « καὶ πέπωκα, καὶ πάσης  
 τροφῆς πέπλησμαι· καιρός ἐστὶ μοι θνήσκειν ».  
 5 Τότ' ἂν λίχνος γένοιο μῦς ἐν ἀνθρώποις,  
 ἂν τὸ καταβλάπτων ἡδὺ μὴ παραιτήσῃ.

Ὅτι τὰ ἐπερχόμενα κατὰ ἀνάγκην καὶ εἰώθασί τινες τοιού-  
 τοις ἐξομαλίζειν λόγοις.

#### ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

#### ΞΑ'.

#### ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΛΑΙΕΥΣ.

Ἢει κυνηγὸς ἐξ ὄρους κυνηγήσας·  
 ἦει δὲ γριπεὺς κύρτον ἰχθύων πλήσας.  
 Καί πως συνηβύλησαν οἱ δύο ἄλληλοις·  
 χῶ μὲν κυνηγὸς ἰχθύων ἀλιπλώων,  
 5 θήραν δ' ὁ γριπεὺς ἡρέθιζεν ἀγρίην·  
 τὰ τ' εἶχον ἀντέδωκαν· εἶτα τὴν θήρην

ζωμοῦ γύτρα est ellipsis nota adjectivi πλήρει. Eunapius fragm. 1, p. 458 : τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξεύματος. Ibi nota. Homerus Od. 10, 346 : Κισσύθειον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο. Euripides Andromeda 33 : Ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκάφος. Apollodorus Bibl. 2, 8, 4 : κομίσας ὑδρίαν ὕδατος. Theocritus 15, 114 : Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβα-

στρα. Aeschylus, forsán non sollicitandus, Ag. 933 : Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε. Conf. locum Galeni in n. 7 ad Fab. 66.

5. Suidas : λίχνος... λιμβός, λαίμαργος. Moschopulus II. σχ. p. 40 : λίχνος, ὁ λαίμαργος... παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Obiter e Moschopuli libro mendam delebo duobus ante versibus : δουλεία δὲ ἴωτα. Quod repetit editio Vindobonensis. Le-

Et suffocatus adipe, jamque expirans animam, « Edi », inquit, « bibique, et cunctis implevi me cibis. Mihi tempus « est mori ».

Helluo fies mus inter homines, si quæ nocent dulcia non respues.

Quod occurrentia vi necessitatis mala solent nonnulli similibus delenire sermonibus.

## LXI.

## VENATOR ET PISCATOR.

Post venationem venator ex monte veniebat; veniebat et piscator cum nassa plena piscibus; casuque inter se fuerunt obvii.

Venator piscium capturam æquoreorum præferebat, silvestrem piscator; quæque ceperant alter dedit alteri.

Deinceps tali semper usi permutatione, cœnas cœnabant

gendum ἀειδουλία, quod exhibet codex 2599.

6. A, ἐάν. Scripsi ἄν propter metrum.

Fab. LXI. 2. A, γρυπεύς. Suidas: γριπεύς, ἰχθύων θηρευτής. Ex permutatione vocalium ι υ corrigatur poetaster anacreonticus in Anecd. Paris. t. 4, p. 386: Γυμνός ἦν ἀνάρθιλος τε. Legendum ἀνάρθιλος τε.

3. Οἱ δὲ ἄλλοις) Sic F. 12, 5: ἔγνωσαν αἱ δὲ ἄλλῃλας.

4. Suidas: ἀλίπλοα, ἐν τῇ θαλάσῃ πλέοντα.

5. A, ἡρεθίζεν. Suidas: αἰρετίζω..... σημαίνει δὲ καὶ προσαιρούμαι. Idem: ἡρετισάμην, εἰλόμην, ἐξελεξάμην. De quo verbo monui ad Anecdota Græca t. 2, p. 318.

ἤμειβον αἰεὶ, δεῖπνα δ' εἶχον ἡδίω,  
 ἕως τις αὐτοῖς εἶπεν· « Ἀλλὰ καὶ τούτων  
 « τὸ χρηστὸν ἐξολεῖται τῇ συνηθείᾳ,  
 10 « πάλιν δ' ἕκαστος ἅ πρὶν εἶχε ζητήσει ».

Ὅτι πᾶς δυσάρεστος, τοῦ παρόντος ἡδέος μικροῦ τι ἀπο-  
 λαύσας, εὐθύς τὴν ἐπιθυμίαν ἐφ' ἕτερον τρέπει.

## ΞΒ'.

## ΗΜΙΟΝΟΣ.

Ἡμίονος ἀργῆς χιλὸν ἐσθίων φάτνης,  
 καὶ κριθιάσας, ἐτρόχαζε κάφῳναι,  
 τένοντα σείων· « Ἴππος ἐστί μοι μήτηρ·  
 « ἐγὼ δ' ἐκείνης οὐδὲν ἐν δρόμοις ἤττιον ».  
 5 Ἄφνω δ' ἔπαυσε τὸν δρόμον κατηφής·  
 ὄνου γὰρ εὐθύς πατὴρ ὦν ἀνεμνήσθη.

Ὁ μῦθος διδάσκει ἡμᾶς μὴ μέγα φρονεῖν ἐν ταῖς εὐημερίαις,  
 μάλιστα δὲ τοὺς ἐξ ἀγενῶν προγόνων κατὰ τύχην δοξασθέντας.

Conf. [Coray. [Fab. 140, p. 82, 83,  
 338; Knoch. Fragm. 57.

2. De verbo κριθιάων Blomfield. Gloss.  
 Ag. 1631; de τροχάζειν vide n. ad Fab.

50, 2.— Α, καὶ φώναι. Non putavi posse  
 abesse augmentum in tali oratione. Ab-  
 est quidem in versu Babrii Corayanæ  
 p. 272, mihi F. 33, 15: οἱ ψᾶρες ἤλθον

suaviores, tamdiu dum illis quidam « Sed et horum » dixit,  
 « peribit assuetudine suavis, atque rursus quæ olim vesce-  
 « batur vestrum quisque sibi quæret ».

Quod fastidiosior quilibet, præsentē voluptate paululo de-  
 gustata, ilico mentem ad aliud vertat.

## LXII.

## MULUS.

Mulus, ignavi pabulum præsepis edens et hordeo satur,  
 cursitabat, et clamabat, cervice jactata ferocius : « Equa mihi  
 « mater est; nec illa ego sum cursu tardior ».

Ast illico cursum compescuit, vultumque demisit mæstus;  
 quippe qui subito meminit asinum sibi fuisse patrem.

Docet nos fabula rebus in prosperis altam neutiquam gerere  
 mentem, eos inprimis quibus, humili de stirpe creatis, conti-  
 git esse celebribus.

καὶ νέμονται τὴν χώραν sed ipse inveni  
 augmentum in codice, ac feci crasin  
 κἀνέμονται, quam jam fecisse Burgesium  
 disco ex Levisio; a quo etiam doceor

ἤτληται, quod correxi ibid. v. 8, fuisse  
 inventum et a Buttmanno.

5. Hesychius : κατηρήσας, κατανα-  
 θείς.



## ΞΓ'.

## ΗΡΩΣ.

- Ἦν τις κατ' οἴκους ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἥρωσ  
 ἔχων ἐν αὐλῇ τέμενος. Ἐνθα δὲ θύων,  
 στέφων τε βωμοὺς καὶ καταβρέχων οἶνφ,  
 προσηύχετ' αἰεὶ· « Χαῖρε, φίλταθ' ἡρώων,  
 5 « καὶ τὸν σύνοικον ἀγαθὰ δαψιλῇ ποίει ».  
 Κάκεινος αὐτῷ νυκτὸς ἐν μέσαις ὥραις,  
 « Ἀγαθὸν μὲν » εἶπεν, « οὐδὲν ἄν τις ἡρώων  
 « σοί γ' ἂν παράσχοι· ταῦτα τοὺς θεοὺς αἶτει·  
 « κακῶν δὲ πάντων, ἅτε σύνεστιν ἀνθρώποις,  
 10 « δοτῆρες ἡμεῖς. Τοιγὰρ εἰ κακῶν χρῆζεις,  
 « εὖχου· παρέξω πολλὰ, κἂν ἐν αἰτήσης.  
 « Πρὸς ταῦτα λοιπὸν αὐτὸς οἶδας ἂν θύσης ».

Ὅτι τοὺς πονηροὺς οὐ δεῖ αἰτεῖν ἀγαθὰ· οὐ γὰρ παρέξουσιν·  
 εἰ δὲ κακὰ τις αἰτεῖται, ἐτόίμως μᾶλλον παρέχουσι.

Conf. Coray. Fab. 399.

2. Sic Spartæ in aula Aristonis regis  
 erat ædicula herois Astrabaci, narrante  
 Herodoto 6, 69: ἐκ τοῦ ἥρωτος τοῦ παρὰ  
 τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι ἰδρυμένου τὸ  
 καλέουσι Ἀστραβάκου.

4. A, ἀεὶ. Et sic F. 61, 7.

5. Euripides Alc. 1023: χαῖρ', ὦ πό-  
 τινι· εὐ δὲ δοίης. — Suspīcor periisse  
 precis particulam.

6. Anacreon: Μεσονυχτίοις ποθ' ὥραις.

7. A, οὐδ' ἄν. Mutavi ob metrum.

8. A, ἡρώων, οὐτ' ἂν παράσχοι. Scripsi  
 σοί γ' ἄν, quod mendosis syllabis οὐταν

## LXIII.

## HEROS.

Hominis in domo pii heros stabat quidam, cujus intus aulæ sacellum erat. Ibi ideo faciens sacra, arasque coronans ac spargens vino, preces fundebat assiduas : « Salve, heroum « dilectissime, contubernalemque tuum dapsilibus augeas « bonis ».

Et heros illi, mediæ noctis hora, « Bonum » inquit, nullum « ullus heroum impertietur tibi. Talia petas a diis. Ast cun- « ctorum, quibus mortales premuntur, malorum largitores « sumus. Idcirco si mala cupis tibi, rogato; præbebo multa, « unum licet postulaveris. Ipse ergo novisti num rem sacram « deinceps facies ».

Quod ab improbis bona non oporteat petere; non dabant enim. Si vero mala quis petierit, dant paratius.

fere proximum est, talem lectionem non pro certa venditans; sed non improbabilis esse videtur.

Sit et pro affabulatione sententia Gnomologii Georgidiani a me edita An. Gr. t. 1, p. 31 : δεῖ τὸν πονηρὸν ἄνδρα μὴ αἰτεῖν ἀγαθὰ· κακὰ δὲ μᾶλλον αἰτού-

μενος ἐτοιμῶς παρέξει. Eam quidem edidi, prout repereram, anonymam. Sed in codice Georgidæ, quem mecum communicavit Μηνᾶς, nomen Βαβρίου, præcedenti additum, quam attuli ad Fabulæ 26 affabulationem, et huic contribuentum est.

## ΞΔ'.

## ΕΛΑΤΗ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ.

- Ἡρίζον ἐλάτη καὶ βάτος πρὸς ἀλλήλας.  
 Ἐλάτης δ' ἑαυτὴν πολλαχῶς ἐπαινούσης·  
 « Καλὴ μὲν εἰμι καὶ τὸ μέτρον εὐμήκης,  
 « καὶ, τῶν νεφῶν σύνοικος, ὀρθίη φύω·  
 5 « στέγη τε μελάρων εἰμὶ, καὶ τρόπις πλοίων,  
 « δένδρων τοσούτων ἐκπρεπεστάτη πάντων »·  
 βάτος πρὸς αὐτὴν εἶπεν· « Ἦν λάβης μνήμη  
 « καὶ τῶν πελέκεων τῶν αἰεὶ σε κοπτόντων,  
 « καὶ τῶν πελύκων τῶν αἰεὶ σε τεμνόντων,  
 10 « βάτος γενέσθαι καὶ σὺ μᾶλλον αἰρήσῃ ».  
 Ἄπας ὁ λαμπρὸς τῶν ἐλαττόνων μᾶλλον  
 καὶ δόξαν ἔσχε, χυπέμεινε κινδύνους.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς κοσμικαῖς ἀρχαῖς μεγαλοφρονοῦντας, καὶ  
 διὰ τοῦτο τῶν πέλας κατεπαιρομένους, οἱ, μετὰ ἀνταρκείας  
 βιοῦντες, κἀντεῦθεν τῶν μεγάλων ἐκφεύγουσι κινδύνων.

Conf. Coray. Fab. 180; et Knochius,  
 p. 204; Avianus Fab. 19.

4. Suidas: φύω, βλαστάνω.

8. Addidi καὶ ut versus posset ince-  
 dere. Quum πελέκεων et quod sequitur  
 πελύκων paulo diversum nomen esse

videantur ejusdem instrumenti, fere  
 crediderim alterutri aliud esse substi-  
 tuendum vocabulum. Fabula collata:  
 μνησθεῖσα τῶν πελέκεων καὶ πριόνων τῶν  
 κοπτόντων σε. Possit quidem πελύκων  
 displicere altero magis, quum pronun-

## LXIV.

## ABIES ET RUBUS.

Contendebant abies et rubus inter se.

Abiete autem variis se ipsam efferente laudibus :

« Pulcra sum, ac statura concinne procera, et, quæ sim  
« nubium incola, recta cresco. Palatiis fio tectum et carina  
« navibus, tot inter arbores cunctarum spectabilissima »;

Rubus reposuit :

« Si te subierit memoria et bipennium indesinenter te fe-  
« rientium, et asciarum indesinenter te secantium, rubus  
« fieri tu quoque lubens optabis ».

Clarus quicumque est, majoremque inferioribus gloriam  
consequutus, etiam majora pertulit pericula.

Ad homines spectat fabula mundanis superbientes dignita-  
tibus, ideoque efferentes se arrogantius in proximos, qui  
mediocrem et modestam vitam vivunt, indeque magna effu-  
giunt pericula.

tiarit Photius esse barbarum reperia-  
turque non semel in Bibliis, verbi causa,  
apud Jeremiam 23, 29 : οὐκ ἰδοὺ οἱ λόγοι  
μου ὥσπερ πῦρ, λέγει Κύριος, καὶ ὡς πέ-  
λυξ κόπτων πέτρων; Meminit tamen ge-  
nitivi πέλυκος Athenæus 9, 47.

12. A, καὶ ὑπέμεινε. Quod contraxi

ut mihi constarem. Vide ad Fab. 33,  
notam 15.

In affabulatione A, ἐκφεύγωσι. Nomen  
κοσμικὸς facile docet lectorem additam  
esse sententiam ab homine christiano,  
quod et de plurimis aliis affabulationi-  
bus dici debet.

ΞΕ'.

## ΓΕΡΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΩΣ.

Ἡριζε τεφρὴ γέρανος εὐφυεῖ ταῶ  
 σείοντι χρυσᾶς πτέρυγας. « Ἀλλ' ἐγὼ ταύταις »  
 ἡ γέρανος εἶπεν, « ὦν σὺ τὴν χρόνῃ σκώπτεις,  
 « ἄστρον σύνεγγυς ἵπταμαί τε καὶ κράζω.  
 5 « Σὺ δ', ὡς ἀλέκτωρ, ταῖσδε ταῖς καταχρύσοις  
 « χαμαὶ πετεύσῃ » φησὶν, « οὐδ' ἄνω φαίνει ».   
 Θαυμαστὸς εἶναι σὺν τρίβωνι βουλοίμην,  
 ἡ ζῆν ἀδόξως πλουσίᾳ σὺν ἐσθῇτι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

ΞΖ'.

## ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΥΝ ΔΥΣΙ ΠΗΡΑΙΣ.

Θεῶν Προμηθεὺς ἦν τις, ἀλλὰ τῶν πρώτων.

Fab. LXV. Cf. Cor. F. 357, p. 230, 408;  
 Knoch. Fragm. 11; Avianus Fab. 15.

1. Α, τέφρη. Est ταῶ spondæus. Sic  
 et ταῶς in fragmento apud Suidam: γέ-  
 ρανος, τὸ ὄρνεον. ἐπίκοινον τῶ γένει· Βά-  
 θριος· « Λίθυσσα γέρανος ἤδὲ ταῶς εὐπή-  
 λης Χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χείματος ποίην. »

Corrigit quidem Knochius, ac sine  
 probabilitate, ταῶς τις. Sed qui corrigit  
 clausulam εὐφυεῖ ταῶ? Refert Knochius  
 id fragmentum ad fabulam præsentem,  
 quod est vero simile, novumque præbet  
 duarum recensionum testimonium. Et  
 scriberem ἀεὶ 'βόσκοντο. Nam displicet

## LXV.

## GRUS ET PAVO.

Grus cinerea formoso pavoni contendebat, aureas jactitanti pennas.

« Ast ego hisce » dixit grus, « quarum tu carpis colorem, « alis proxima feror sideribus, crocitoque; dum tu, gallus « uti gallinaceus, pennis istis inauratis humi plaudis latera, « neque sursum » ait, « evolas ».

Movere admirationem tenui mavelim in pænula, quam in veste splendida vivere inglorius.

## LXVI.

## HOMO DUAS MANTICAS FERENS.

De deis unus Prometheus fuit, et de primoribus etiam.

augmenti omissio. Vide ad Fab. 33, 15; 62, 2. Ni fuerit a Babrio βόσκοντε scriptum, quod mutaverit Suidas, qui voluerit sententiam proferre integram, et esse brevis.

4. Ferme videtur scriptum κρώζω.

Fab. LXVI. Conf. Coray. Fab. 337, p. 221, 222; Stobæus Tit. 23, 6; Tzetzes Chil. 9, 942; Phædrus 4, 10.

1. Α, jungit τῶν πρώτων τοῦτον.... Distinguere aliter visum est necessarium.

- Τοῦτον πλάσασθαί φασι δεσπότην ζώων  
 ἄνθρωπον ἐκ γῆς. Ἐκ δὲ τοῦ δύο πῆρας  
 κρεμάσαι φέροντά φασι τῶν ἐν ἀνθρώποις  
 5 κακῶν γεμούσας, τὴν πρόσω μὲν ὀθνείων,  
 ἰδίων δ' ὀπισθεν, ἥτις ἦν πολλῶ μείζων.  
 Διό μοι δοκοῦσι συμφορὰς μὲν τὰς ἄλλων  
 βλέπειν ἀκριβῶς, ἀγνοεῖν δὲ τὰς οἱκοι.

## ΕΖ'.

## ΟΝΑΓΡΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

- Θήρης ὄναγρος καὶ λέων ἐκοινώνουν,  
 ἀλκῇ μὲν ὁ λέων, ὁ δ' ὄνος ἐν ποσὶ κρείσσω.  
 Ἐπεὶ δὲ λείαν εἶχον ἄφθονον ζώων,  
 ὁ λέων μερίζει, καὶ τίθησι τρεῖς μοίρας.  
 5 Καὶ « Τὴν μὲν αὐτός » φησί, « λήψομαι πρῶτος·  
 « βασιλεὺς γὰρ εἰμι· λήψομαι δὲ ἀκχείνην,  
 « ὡς ἐξ ἴσου κοινωνός· ἡ τρίτη δ' αὕτη  
 « κακόν τι δώσει μὴ θέλοντί σοι φεύγειν ».  
 Μέτρει σεαυτόν· πράγμα μὴδὲν ἀνθρώπῳ  
 10 δυνατωτέρῳ σύναπτε, μὴδὲ κοινώνει.

6. A, πολύ. Scripsi πολλῶ, metro cogente. Sed πολὺ μείζω servabitur merito Fab. 79, 3.

7. A, μὲν ἀλλήλων. Rescripsi τὰς ἄλλων. Illa nomina confusa sæpius fuerunt propter similitudinem et compendia. — Galenus De dignotione et curatione morh. animæ t. 1, p. 352 : δύο γὰρ, ὡς

Αἰσωπος ἔλεγε, πῆρας ἐξήμμεθα τοῦ τραχήλου, τῶν μὲν ἀλλοτρίων τὴν πρόσω, τῶν ἰδίων δὲ τὴν ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν ἀλλότρια βλέπομεν ἀεὶ, τῶν δ' οἰκείων ἀθέατοι καθίσταμεν. Wyttenbachius ad Plut. t. 1, p. 417, conjicit scribendum καθιστάμεθα. Corayus, qui Galeni locum exhibuit ex Hauptmanni collectione,

Illum finxisse ferunt dominum animantium ex humo hominem, cui duas suspendisse dicunt manticas humanis refertas malis, anticam alienis, propriis posticam, eamque multo ampliorem.

Idcirco mihi videntur homines in aliorum malis cernere acutum, quæ autem habent domi nescire.

## LXVII.

## ONAGER ET LEO.

Onager et leo venationis erant socii; robore præstantior leo, asinus velocitate pedum.

Largam vero nacti animalium prædam, dividit leo, tresque partes facit.

Et « Hanc » inquit, « ipse tollam prior; ego enim rex sum. « Tollam et hanc etiam, qui sim ex æquo socius. Ista vero « tertia, ni fugere velis, mali quid dabit tibi ».

Metitor te ipsum; rem nullam cum homine potentiore communicato, nec illi fias socius.

veram tenet lectionem καθίσταμεν.

Fab. LXVII. Cf. Cor. F. 225, p. 147, 148; Knochius p. 203; Phædrus 1, 5.

3. Forsan λείην.

4. Ignatii Fabula sic incipit : Ἄγρην γεράνω μέριζε καὶ κερδοὶ λέων. Πρώτην δὲ μοῖραν, εἶπεν, ὧς νομεὺς ἔχω. Pro γεράνω proponit δνάγρω Corayus, non

perspiciens cum utroque nomine verum esse syllaba longiorem. Videtur scripsisse Ignatius ἄγρην δὲ μέριζε σὺν κερδοὶ λέων. Fecit Ignatius tres personas propter tres partes. Sumsi σὺν e codice in quo reperi γεράνω μοῖραν σὺν κ. λ., et sic scriptum melius secundum verum : Πρώτην μὲν, εἶπεν, μοῖραν ὧς ν. ἔχω.



## ΕΗ'.

## ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

- Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων ·  
 « Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον, οὐδὲ τοξεύσει ».  
 Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοῖβῳ.  
 Ἑρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους ·  
 5 Λαχῶν δ' ὁ Φοῖβος, χρυσέην τε κυκλώσας  
 τόξοιο νευρὴν, ὀξέως ἀφείρς πρῶτος,  
 τὸ βέλος ἐπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου Κήπου.  
 Ὁ Ζεὺς δὲ, διαβάς τοῦτο μέτρον, εἰστήκει,  
 καὶ « Ποῦ βαλῶ, παῖ », φησὶν · « οὐκ ἔχω χώραν ».  
 10 Τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

Ὅτι ἔστι τινὰ καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς  
 πράγμασι κεχρημένον.

Conf. Coray. Fab. 187, p. 116, 366;  
 Knochius Fab. 2.

1. Α, τοξεύειν. Editus textus, τοξεύων,  
 melius, idque recepi. Visum est esse  
 μακρὰ τοξεύων idem consueto dei epi-  
 theto ἐκηβόλος. Sed poterit intelligi de  
 actione praesenti: « quum longe sagit-  
 taret ».

2. Lectio codicis confirmat quam fe-  
 ceram olim contextus Corayani emen-  
 dationem ad Anecdota Graeca t. 1,

p. 367, τοξεύσει, pro edito τοξεύσει.

4. Virgilius Aen. 5, 490: « Convenere  
 viri, dejectamque aerea sortem Adcepit  
 galea ». Ubi Servius: « sic ut Homerus:  
 Κλήρους δ' ἐν κυνῇ χαλκήρεϊ πᾶλλον  
 ἐλόντες » ex Il. 23, 861. Conf. Il. 7,  
 176...

5. Editio: Λαχῶν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον  
 ἐκκυκλώσας τὸ βέλος... omisso versu  
 sexto... Quintum quo tentarunt modo  
 critici commemorare nil nunc attinet.

## LXVIII.

## APOLLO ET JUPITER.

Doctus Apollo longe jaculari deis dicebat : « Nullus vestrum  
« sæpius feriet, nec sagittam mittet longius ». Per ludum  
autem et jocum Jupiter contendebat.

Et Mercurius sortes quatiebat Martis in casside. Jactusque  
obtigit Apollini prior.

Nec mora, incurvato aureo arcus nervo, emittit sagittam,  
quam Horto defigit intus Hesperio.

Ast Jupiter, gressu id emensus intervallum, stetit, et « Quo  
« jaculabor »? ait; « mihi deficit locus ».

Itaque in sagittæ mittendæ certamine vicit, quum ne sagit-  
tam quidem misisset.

Quod sit vel absque labore victoriam reportare, si quis  
perite rebus utatnr.

8. A, τοῦτο. Editio ταὐτὸ μέτρον ἔσται.  
Divinaverat lectionem εἰστέχει C. Schnei-  
derus. Placet ταὐτό.

9. A, καὶ ποῦ βάλω, παῖ. Editio,  
καὶ ποῦ βάλω, ναί. Scripsi βαλῶ. Puto  
codicem Vaticanum ad quem facta fuit  
editio et nomen παῖ habere, sed forsitan  
lectu difficilius, et inde male lectum.—  
Οὐκ ἔχω χώραν) Epictetus Arriani 4, 1,  
106 : δεῖ γενέσθαι καὶ ἄλλους καθάπερ καὶ  
σύ ἐγένου, καὶ γενομένους ἔχειν χώραν καὶ

οἰκήσεις. Joann. Chrysost. t. 3, p. 507, C.

10. Textus Vaticanus, ἔλαβεν μὴδὲν  
τοξεύσας. Lectionem bonam, quam mihi  
codex obtulit, repererant conjectura viri  
d.; qua recepta ne sic quidem versus ra-  
tionem sibi satisfacere Knochius declar-  
rat; qui quid sibi creaverit difficultatis  
non intelligo.

Ex epimythii verbis facile choliambi-  
cus eruatur : Ἔστι τινὰ καὶ χωρὶς κόπου  
λαβεῖν νίκην. Sed id fit casu, opinor.

ΕΘ΄.

## ΛΑΓΩΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Θάμνου λαγῶν τὸν δασύπουν ἀναστήσας  
 Κύων ἐδίωκεν, οὐκ ἄπειρος ἀγρεύειν·  
 δρόμῳ δ' ἐλείφθη. Καί τις αἰπόλος σκώπτων,  
 « Ὁ πηλίκος σου » φησὶν, « εὐρέθη θάσσων ».  
 5 Ὁ δ' εἶπεν· « Ἄλλως ἄλλον ἀρπάσαι σπεύδων  
 « τρέχει τις, ἄλλως δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σῶζων ».

Ο΄.

## ΘΕΩΝ ΓΑΜΟΙ.

Θεῶν γαμούντων, ὡς ἕκαστος ἐξεύχθη,  
 παρῆν ἐφ' ἅπασι Πόλεμος ἐν ἐκάστω κλήρῳ.  
 Ὑβριν δὲ γήμας, ἣν Ἄρης κατειλήφει,  
 ταύτης περισσῶς, ὡς λέγουσιν, ἡράσθη·  
 5 ἔπεται δὲ ταύτῃ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

F. LXIX. Ex Schol. Thucyd. 4, 92.  
 Conf. Knoch. Fr. 46.

1. Inserui τὸν versui breviori.

3. Suidas : λείπεσθαι, ἡττήσθαι. Vide  
 Fab. 5, n. 3.

6. Schol. Thucyd. l. l. : ἐκ τῶν τοῦ

Αἰσώπου μύθων· « ἄλλος ἄλλον ἀγρεύσαι  
 θεῶν Τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ  
 σῶζων ». Boylius Babrii esse versus su-  
 spicatus fuit feliciter. Baverus prius ἄλ-  
 λος mutabat in ἄλλως. Adde Knoch. l. l.  
 Mihi quidem primum scholii repetitum

## LXIX.

## LEPUS ET CANIS.

Ex fruticeto leporem villosipedem quem excitaverat, insequebatur canis, venandi non imperitus. Cursu tamen fuit impar.

Et caprarius quidam dixit per jocum : « Quantula bestia « reperta fuit te velocior »?

Cui canis : « Currit aliquis aliter alium rapere qui cupit; « et aliter alium qui ex malo servat ».

## LXX.

## DEORUM NUPTIÆ.

Quum dei ducerent uxores, ut quisque duxerat suam, aderat Bellum sorti cunctorum unicuique.

Injuriam autem sibi ducens, quam Mars ceperat, illam, ferunt, amavit perditæ, et, quoquo movet vestigia, subsequitur.

ἄλλος placebat; sed deteriora me sequi  
opportune monstravit doctus collega  
Boyerius, vir amicissimus.

F. LXX. 2. Addidi ἐν versui breviori.  
— Describam similis argumenti fabulam  
361 Corayanæ. Babrianam narrationem

non nitidam satis paululum elucidabit:  
Θεοὶ πάντες ἔγημαν ἣν ἕκαστος εἴληφεν ἐν  
κλήρῳ. Πόλεμος παρῆν ἑκάστῳ κλήρῳ.  
Ἵθρην δὲ μόνην κατέλαβε, καὶ ταύτης  
περισσῶς ἐρασθεὶς, ἔγημεν. Ἐπακολουθεῖ  
δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούσῃ.

Μή γ' οὖν ἔθνη που, μὴ πόλεις τὰς ἀνθρώπων  
 ὕβρις ἐπέλθοι, προσγελῶσα τοῖς δήμοις,  
 ἐπεὶ μετ' αὐτὴν πόλεμος εὐθέως ἥξει.

## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

ΟΑ'.

## ΓΕΩΡΓΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ.

- Ἰδὼν γεωργὸς νῆα ναυτίλων πλήρη  
 βάπτουσαν ἤδη κύμα κυρτὸν ἐκ πρώτης,  
 « ὦ πέλαγος » εἶπεν, « εἴθε μήποτ' ἐπλεύσθης,  
 « ἀνηλεὲς στοιχεῖον ἔχθρὸν ἀνθρώποις » !  
 5 Ἦκουσε δ' ἡ θαλάσση καὶ γυναικείην  
 λαβοῦσα φωνὴν, εἶπε· « Μή με βλασφήμει·  
 « ἐγὼ γὰρ ὑμῖν οὐδὲν αἰτίη τούτων,  
 « ἄνεμοι δὲ πάντες, ὧν ἐγὼ μέση κεῖμαι.  
 « Τούτων δὲ χωρὶς ἂν ἴδῃς με καὶ πλεύσης,  
 10 « ἐρεῖς με τῆς σῆς ἡπιωτέραν γαίης ».  
 Ὅτι πολλὰ πράγμαθ' αἱ κακαὶ φύσεις χρηστὰ  
 τρέπουσιν εἰς τὸ χεῖρον, ὥς δοκεῖν φαῦλα.

Conf. Coray. Fab. 247, p. 162, 385.

2. In verbis βάπτουσαν κύμα scilicet κατὰ κύμα est participium neutraliter sumtum.— Exstat formula ἐκ πρώτης et Fab. 45, 14.

11, 12. Epimythium hoc poeticum si scripserit Babrius, vix puto debilis- simo initio conjunctionis ὅτι usum fuisse, sed scripsisse potius πάμπολλα, vel ὥς πολλά, sumto ὥς superlativa si-

Nunquam igitur populos, nunquam mortalium urbes injuria ingrediatur, adridens civibus, quandoquidem pone illam bellum ilico superveniet.

## LXXI.

## AGRICOLA ET MARE.

Cernens agricola navem refertam nautis, jam se primum incurvis tinguentem fluctibus, « O pelagus », inquit, « utinam « fuisses nunquam secatum rate, immisericors elementum, « inimicumque mortalibus »!

Audivit mare, voceque sumta muliebri, « Ne me calumniaris », inquit. « Equidem malorum omnino vobis non sum illorum causa; sed auctores venti, quorum ego jaceo media. « Quibus absentibus, si me spectes, ac naviges, me tua mansuetiorem terra prædicabis ».

Res plurimas, quæ sunt bonæ, prava ingenia in pejus vertunt, ita ut videantur malæ.

gnificatione, vel interjective. Alia dubitandi causa oritur ex clausula versus, quem sic exhibet A, Ὅτι πολλὰ χρηστὰ πρ. αὶ κακὰ φύσεις, cum iambica clau-

sula, quam quidem mutavi transpositione vocabuli χρηστὰ sed displicent trochaicæ duæ clausulæ continuæ, quamvis ferendæ.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει ἐκείνους, οἵτινες διαβολαῖς πρὸς τοὺς  
δυνάστας βλάπτειν περὺκασιν τοὺς πέλας, οἱ παραπλήσιοι εἰσιν  
ἀνέμοις χειμερίοις.

ΟΒ΄.

ΟΡΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ.

- Ἴρις ποτ' οὐρανίων ποδῆνεμος κῆρυξ  
πτηνοῖσι κάλλους εἶπεν ἐν θεῶν οἴκοις  
ἀγῶνα κεῖσθαι· πᾶσι δ' εὐθὺς ἠκούσθη·  
καὶ πάντα θεῖον ἔσχεν ἥμερον ζῶων.  
5 Ἔσταζε πέτρης αἰγὶ δυσβάτου κρήνη,  
καὶ θερινὸν ὕδωρ καὶ διαυγὲς εἰστήκει  
Πάντων τ' ἐπ' αὐτὸ φῦλον ἦλθεν ὀρνίθων,  
πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας,  
ἔσειε ταρσοὺς, ἐκτένιζε τὰς χαίτας.  
10 Ἦλθεν δ' ἐκείνην καὶ κολοῖος εἰς κρήνην  
γέρων κορώνης υἱός· ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου  
πτερόν καθ' ὑγρῶν ἐντὸς ἀρμόσας ὥμων,  
μόνος τὰ πάντων ποικίλως ἐκοσμήθη,  
καὶ πρὸς θεοὺς ᾗξεν αἰετοῦ κρείσσων.  
15 Ὁ Ζεὺς δ' ἐθάμβει, καὶ παρῆχε τὴν νίκην,

Conf. Coray. Fab. 188, p. 116-119,  
367; Theophylactus Simoc. Ep. 34;  
Phædrus 1, 3.

1. Α, Ἴρις ποτ' οὐρανίου πορφυρῇ κῆρυξ.  
Correxī, ut potui. Quod latet sub πορ-  
φυρῇ epithetum non divino. Ut locus

possit lectorem non morari, sumsi Ho-  
mericum nomen. Fabula collata p. 119:  
Ἴρις ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος.

4. Exhibeo scripturam quam reperi.

5. Α, κρήνης.

6. Forsan, θερμόν.

Fabula hæc eos carpit, qui calumniis apud potentiores solent nocere proximo, hibernisque ventis sunt similes.

## LXXII.

## AVES ET GRACULUS.

Iris quondam Olympiorum pernicio vento perniciosior præco avibus indixit pulcritudinis in deorum regia certamen poni. Cunctisque ilico vox ejus audita fuit, ac nullam non volucrum cepit cœlitus immissa cupido.

De rupe capræ non pervia fons stillabat, tepensque restagnabat latex et pellucidus.

Huc tota convenit gens avium, oraque lavabant ac tibias, pennas quatiebant, pectebantque comas.

Accessit ad hunc et graculus fontem, filius cornicis vetulus. Aliam autem avis alius plumam humentibus interius aptans humeris, unus cunctarum coloribus fuit ornatus varie, et ad deos propere evolavit aquila superbior.

Mirabundus obstupuit Jupiter, ac victorem erat graculum

8. A, αὐτῶν. Et in affabulatione A, αὐτοῖς, quod pariter mutavi.

10. A, ἤλθε δ'. Spondæum feci. Sic Fab. 47, 2, A, εἶχε, quod indicare sum oblitus.

11. Id animadvertendum, quod xo-

λοῖον avem vulgo sui generis habitam, etsi cornici proximam, cornicis pullum fecerit grandiozem. Vide notata ad Herodianum Epim. p. 70, ad Theoph. Simocattam Ep. 12, p. 240; Desbillons. ad Fab. 8, 24.



εἰ μὴ χελιδὼν αὐτὸν, ὥς Ἀθηναία,  
 ἤλεγξεν, ἐλκύσασα τὸ πτερόν πρώτη.  
 Ὁ δ' εἶπεν αὐτῇ · « Μὴ με συκοφαντήσης ».  
 Τὸν δ' ἄρα τρυγῶν ἐσπάραττε καὶ κίχλα,  
 25 καὶ κίσσα, καὶ κορυθαλὸς οὖν τάφοις παίζων,  
 χὼ νηπίων ἔφεδρος ὀρνέων ἱρηξ,  
 τά τ' ἄλλ' ὁμοίως. Καὶ κολοιδὸς ἐγνώσθη.  
 Ὡ παῖ, σεαυτὸν κόσμον οἰκεῖον κόσμει·  
 ξένοις γὰρ ἐμπρέπων στερηθήσῃ τούτων.

Ὅτι οἱ νόθον καὶ ἐπείσακτον αὐταῖς περιθέντες κόσμον, ἀλλοτρίῳ τε κάλλει σεμνυνόμενοι, εἴ ποτε τοῦ τοιούτου γυμνωθεῖεν, γέλως λοιπὸν τοῖς πρὶν ἀγνωσοῦσιν ὀρώνται.

ΟΓ'.

ΙΚΤΙΝΟΣ.

Ἰκτινος ἄλλην ὀξέτην εἶχε κλαγγήν·

21. Ut avis Attica, et idcirco ceteris callidior et doctior. Si hirundo ex Pro-cene, Thracia quidem, sed Pandionis Atheniensium regis uxore, facta fuerit, dici Atheniensis potuit; si autem ex Philomela Pandionis filia, multo etiam magis Atheniensis vocanda fuit. Ipsa χελιδὼν in fabula Aesopica Corayi 423 sic loquitur: ἐγὼ παρθένος καὶ Ἀθηναία καὶ βασίλισσα καὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν θυγάτηρ. Ceterum veteres sunt qui negant feminam Atheniensem Ἀθηναίαν

dictam fuisse, quibus adversatur a me editus post Herodiani Epimerismos Aristophanes p. 283: ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος. Ibi nota, collato Meinek. ad Philem. p. 477; Runkel. ad Pherecratem p. 19; Larcher. ad Herod. 6, n. 239; Clavier. ad Apollod. t. 2, p. 467.

22. Ignatius a Corayo emendatus: Πρώτη δὲ δῶρον ἡ χελιδὼν ἡρπάκει. Erat olim πρῶτον. Inveni ipse πρῶτη in codice 2991 A.

renunciaturus, nisi illum hirundo, ut Atheniensis, convicisset, prima plumam avellens.

Cui graculus : « Ne mecum agas sycophantiose ».

Et illum ideo turtur lacerabat, et turdus et pica, quæque ludit in sepulcris cassita, et imprudentium accipiter insidiator volucrum, ceteræque pariter aves.

Ac graculus agnitus patuit.

O puer, te ipsum ornatu exorna proprio; alieno enim si conspicuus prodibis, illo privaberis.

Quod qui nothum sibi et ascititium circumdant ornatum, alienaque superbiunt pulcritudine, his si forte nudabuntur, risum deinceps moveant spectatoribus, qui eos principio non agnoverant.

## LXXIII.

## MILVUS.

Milvus alium quam nunc, acutum, habuit clangorem.

23. A, ὁ δέ. Suidas : συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς τινος κατηγορεῖν. Apte hoc verbo usus est graculus, avem alloquutus atticam. Nam Athenis florebat valde sycophantarum natio:

24. In ἄρα est prima longa, quod fit sæpius.

25. A, sic, κορυδαλός: et iterum cum uno lambda in fabula 87. Vide Knochium p. 129. Quod sequitur ὁ ἐν τάφοις παίζων illustrabit scholiastes ad Theo-

critæa-ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες, Id. 7, 23: λέγονται ἐπιτυμβίδιοι ὅτι τάφοις ὡς ἐπιπολὺ ἐνδιατρίβουσιν. Adde Beck. ad Aves 471.

26. A, καὶ ὁ νηπίων ἐφηβος. Conjeci ac scripsi audaciuscule, quod saltem lector intelliget facile, ἐφεδρος. Doctiores explicabunt, aut acutiores emendabunt melius lectionem ἐφηβος. — Suidas : νήπιος ἄφρων, ἀνόητος.

F. LXXIII. Cf. Coray. F. 293; Julianus

ἵππου δ' ἀκούσας χρεμετίσαντος εὐφώνως,  
μιμούμενος τὸν ἵππον, οὔτε τὴν κρείττω  
φωνὴν θελήσας ἔσχεν, οὔτε τὴν πρώτην.

Ὅτι οἱ τῶν ἀδυνάτων ἐρῶντες, ἔσθ' ὅτε καὶ τῶν μετὰ χεῖρας  
ἀστοχοῦσι.

ΟΔ'.

### ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΙΠΠΟΣ, ΒΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Ἴππος τε καὶ βοῦς καὶ κύων ὑπὸ ψύχους  
κάμνοντες ἦλθον οἰκίην ἐς ἀνθρώπου.  
Κάκεινος, αὐτοῖς τὰς θύρας ἀναπλώσας,  
παρῆγεν ἔνδον, καὶ, παρ' ἐστίῃ θάλψας  
5 πυρὸς γεμούση, παρετίθει τι τῶν ὄντων,  
κριθὰς μὲν ἵππῳ, λάθυρα δ' ἐργάτῃ ταύρῳ.  
ὁ κύων γὰρ αὐτῷ συντράπεζος εἰστήκει.  
Ξενίας δ' ἀμοιβὴν ἀντέδωκαν ἀνθρώπῳ,  
μερίσαντες αὐτῷ τῶν ἐτῶν ἐφ' ὧν ἔζων.  
10 ὁ μὲν ἵππος εὐθύ· δίοπερ ἐν χρόνοις πρώτοις  
ἕκαστος ἡμῶν γαῦρός ἐστι τὴν γνώμην.

Misopog. p. 366, descriptus ad Suidam  
v. ἱκτινος, εἶδος ὀρνέου, in nota Gaisfor-  
diana. — Pro ἄλλην forsan ἀπαλήν.

F. LXXIV. Conf. Coray. Fab. 194.

6. Nomen λάθυρον est e rarioribus. In  
collata fabula notius est vocabulum:

ταύρῳ δὲ ἄχυρα. Cangii λαθήριον mutan-  
dum in λαθύριον.

9. Α, ἀφ' ὧν, obscure quidem, sed  
ipse mihi Μηνᾶς dixit scripsisse se ἀφ' ὧν  
e codice. Et est ἀφ' in fabula collata:  
μερίσαντες καὶ χαρισάμενοι αὐτῷ τῶν

Equum vero, quem audiverat magno hinnientem sonore, imitatus, neque meliorem quam cupiebat vocem habuit, neque pristinam.

Quod qui rerum impossibilium amore tenentur, aliquando quoque quæ sunt ad manum non attingant.

## LXXIV.

## HOMO, EQUUS, BOS ET CANIS.

Equus et bos et canis laborantes frigore hominis venerunt domum; qui, aperto ostio, eos duxit intro, et ad focum igne flagrantem calefactis apposuit ex paratis copiolis, equo hordea, tauro aratori cicerculas. Nam ipse canis adstitit mensæ socius.

Hospitalitatis autem mercedem homini dederunt, communicatis cum eo, quos ipsi vivebant, annis.

Atque equus statim : idcirco primis in annis nostrum unus-

ἐτῶν ἀφ' ὧν ἔλων. Sed ibi ἀφ' Corayi est correctio. Olim fuit ἐφ' ὧν, quod revocavi. Equidem fere intelligo ἐφ', non ἀφ'. Equus juvenis, bos mediæ ætatis, canis senex. Dederunt annos, id esse puto mores et vitæ consuetudinem quibus utebantur.

10. A, εὐθύ. Fabula collata : ὁ μὲν ἵππος εὐθύς τοὺς πρώτους χρόνους· διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸς καὶ γὰρρός ἐστι τῇ γνώμῃ. Quæ breviorē Babrii orationem illustrant. Et in Babrio εὐθύς mallem, ut est Fab. 75, 19; sed firmatur εὐθύ certis poetarum locis.

ὁ δὲ βοῦς μετ' αὐτόν· διόπερ, εἰς μέσους ἦκων,  
μοχθεῖ, φίλεργός ἐστιν ὄλβον ἀθροίζων·  
ὁ κύων δ' ἔδωκε, φασὶ, τοὺς τελευταίους.

- 15 Διὸ δυσκολαίνει, Βράγχε, πᾶς ὁ γηράσας,  
καὶ τὸν διδόντα τὴν τροφὴν μόνον σαίνει,  
αἰεὶ δ' ὕλακτεῖ, καὶ ξένοισιν οὐ χαίρει.

Διαβολὴν ὁ μῦθος ἔχει ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν μηδεμίαν τοῖς ξένοις  
πρόνοιαν ποιουμένων, εἰς μόνον δὲ τοὺς οἰκείους τὴν στοργὴν  
περιϊστώντων ἀπὸ τῆς τοῦ κυνὸς ὑποδείξεως.

ΟΕ'.

#### ΙΑΤΡΟΣ ΑΤΕΧΝΟΣ.

Ἰατρὸς ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ  
πάντων λεγόντων· « Μὴ δέδιθι, σωθήσῃ γάρ·  
« πάθος μὲν ἐστὶ χρόνιον, ἀλλ' ἔσθ' ῥάων »·  
ὁ δὲ γ' ἄτεχνος ἰατρὸς εἶπεν εἰσβαίνων·  
5 « Ἔτοιμα δεῖ σε πάντ' ἔχειν· ἀποθνήσκεις·  
« οὐκ ἐξαπατῶ σε », φησὶν, « οὐδ' ἐνεδρεύω·  
« τὴν αὔριον γὰρ τὸ μακρὸν οὐχ ὑπερβήσῃ ».  
Ταῦτ' εἶπε, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτ' εἰσῆι.

12. *Fabula collata* : ὁ δὲ βοῦς μετ'  
αὐτὸν τοὺς μέσους χρόνους· διὰ τοῦτο  
μοχθηρὸς καὶ φίλεργός ἐστι πλούτων ἀθροί-  
ζων. *Fors.* φίλεργός τ' ἐστίν. *At cf.* 59, n. 6.

16. *Suidas* : σαίνω, αἰτιατικῇ· σαίνε-  
σθαι, κολακεύειν.

17. *Suidas* : ὕλακτεῖ· ἐμμανῶς καὶ  
ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς κύων.

*Fab. LXXV. Conf. Coray. Fab. 192.*

1. *Forsan* οὕτως.

2. Α, μὴ δέδιθι, σωθήσῃ. *Deest syllaba. Addidi γάρ. Addi etiam potuit σύ·*

quisque est animi ferocior. Bos post equum : idcirco mediæ homo ætatis labori incumbit, estque in aggerandis divitiis impiger. Tum canem aiunt postremos dedisse annos : idcirco morosus est, Branche, senex quilibet, eique blanditur uni qui ministrat alimenta, allatrans semper nec visis lætus hospitibus.

Homines illos incusat fabula, qui nullam hospitum suscipiunt curam, ac familiares tantum caritate complectuntur, canis ad exemplum.

## LXXV.

## MEDICUS IMPERITUS.

Medicus quidam erat artis imperitus suæ. Ægroto quum dicerent omnes : « Ne metuas; salvus fies enim. Est quidem morbus diutinus tuus, sed convalebis »; indoctus iste medicus statim ingressus « Cuncta » dixit, « provisa sint tibi necesse est. Morte versaris in ipsa. Te non decipio; non insidior tibi. Diem enim crastinam summum non excedes ».

Hæc loquutus, deinceps ad ægrum non amplius accessit.

μη σὺ δέδιθι. Suidas : δέδιθι, φοβήθητι.

3. Suid. : βίων, εὐθυμότερος καὶ ἀπήμενος.

4. A, ὁ δ' ἀτεχνής. Scripsi metro fulciendo, ὁ δέ γ'. Est δέ γε Fab. 59, 10.

5. Ut hic ἀποθήσκεις, sic et Fab. 34, 8; 121, 4. Sic et θνήσκω F. 7, 6; 122, 3.

6. Sic ἐνεδρεύω F. 1, 14.

9. Suidas : ἀνασφήλας· ἀνανήψας, ταυτὸν ἀναστήσας, ἢ ἀναλαβὼν, ἢ ἀνενεγκὼν. Aristænetus 1, 10 : νενόσηκεν ἡ καὶς... εἴτα παραδόξως ἀνέσφηλε. Ibi interpretes. Cf. F. 78, 3.

- Χρόνω δ' ἐκεῖνος ἐκ νόσων ἀνασφήλας,  
 10 προῆλθεν ὠχρὸς, τοῖς ποσὶν μόλις βαίνων.  
 Ὁ δ' ἰατρὸς αὐτῷ « Χαῖρ' », ἔφη συναντήσας.  
 καὶ πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω διηρώτα.  
 Κάκεινος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι, τῆς Λήθης  
 « πίνοντες. Ἡ Κόρη δὲ χῶ μέγας Πλούτων  
 15 « πρῶην ἰατροῖς δεινὰ πᾶσιν ἠπειλουν  
 « ἐπὶ τῷ θεραπεύειν τοὺς νοσοῦντας ἀνθρώπους,  
 « ἀνέγραφον δὲ πάντας· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις  
 « καὶ σὲ γράφειν ἐμελλον· ἀλλ' ἐγὼ δείσας  
 « εὐθύς προσῆλθον, ἡψάμην τε τῶν σκήπτρων,  
 20 « κάπῳμος' αὐτοῖς ὅτι σὺ ταῖς ἀληθείαις  
 « ἰατρὸς οὐκ εἶ, καὶ μάτην διεκλήθης ».

Ὁ μῦθος οὗτος ρηθήσεται πρὸς τοὺς κενὸν ὄνομα ἐπὶ πράγματι  
 τινι κεκτημένους, τὴν δὲ τούτου πεῖραν παντελῶς οὐκ ἔχοντας.

ΟΣ'.

#### ΙΠΠΕΥΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΣ.

Ἴππεὺς τὸν ἵππον; ἄχρι μὲν συνειστήκει  
 ὁ πόλεμος, ἐκρίθιζε κατρεφεν χόρτῳ,  
 παραστάτην γενναῖον ἐν μάχαις κρίνων·  
 ἐπεὶ δ' ἐπαύσατ', ἦν δὲ λοιπὸν εἰρήνη,

20. Formula ταῖς ἀληθείαις utetur et  
 Fah. 83, 3. Plurima sunt congesta a me  
 et Bastio exempla ad Aristæm. p. 413,  
 543. Adde Meinekium ad Philemonem

Fragm. inc. 40 : Εἰ ταῖς ἀληθείαις οἱ  
 τεθνηκότες Αἰσθῆσιν εἶχον. Suidas v. ἀλή-  
 θεια· καὶ ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι...  
 Vide Raphel. Annot. t. 1, p. 645.

Qui, tempore relevatus ex morbo, foras processit, pallidus, titubantes vix ferens pedes.

Illi forte obviis medicaster « Salve », inquit. Ac quo se habeant modo qui habitant infra rogabat.

« Placide quiescunt », respondit ille, « laticem potantes « Lethæum. Proserpina autem et magnus Pluto nuper medicis « timenda cunctis minabantur, ægris quod medeantur mortali-  
« libus; eorumque nomina in tabulas describebant, atque in  
« primis te etiam erant relaturi. Ast ego metuens tibi, ocyus  
« accessi, contactisque sceptris juravi te revera medicum non  
« esse, sed inani isto vocatum fuisse nomine ».

Illis hæc fabula recitabitur, qui, propter rem quamdam cujus sunt imperitissimi, vanam sunt adepti famam.

## LXXVI.

## EQUES ET EQUUS.

Eques equum, quamdiu bellatum est, alebat hordeo pascebatque fœno.

At, cessante bello, quum deinceps pax fuit et stipendium

21. Fabula collata : ἐξωμοσάμην αὐτοῖς μὴ ἀληθῆ ἱατρὸν εἶναι σε, ἀλλὰ μάτῃν διαβληθῆναι. Et Babrio forsân διελήθης dandum, quum sit διελήθης verbum in-

auditum, ac fiat cum διελήθης sententia ingeniosior.

Fab. LXXVI. Cf. Cor. F. 362; Fr. 55.

2. A, κάτρεφε. Feci creticum.



- 5 καὶ μισθὸν ἵππεὺς οὐκέτ' εἶχεν ἐκ δήμου,  
τότ' ἐκείνος ἵππος πολλάκις μὲν ἐξ ὕλης  
κορμούς παχεῖς κατῆγεν εἰς πόλιν βαίνων,  
μισθῷ τε φόρτον ἔφερεν ἄλλοτ' ἄλλοτον,  
τὸ πνεῦμα σώζων ἐπ' ἀχύροισι δυστήνοις·
- 10 σάγην τε νώτοις ἔφερεν, οὐκέθ' ἵππευσιν.  
Ὡς δ' αὖ πρὸ τειχῶν πόλεμος ἄλλος ἠκούσθη,  
σάλπιγξ τ' ἐκέλευε πᾶσιν ἀσπίδα σμήχειν,  
ἵππους τε κοσμεῖν καὶ σίδηρον ὀξύνειν,  
κάκεινος αὐτὸν ἵππον ἐγχαλινώσας
- 10 ὁ δεσπότης παρῆγεν, ὡς ἐφιππεύσων.  
Ὁ δ' ὀκλάσας ἔπιπτεν οὐκέτ' ἰσχύων.  
« Ἐντασσε πεζοῖς σαυτόν » εἶπεν, « ὀπλίταις·  
« σὺ γάρ μ' ἀφ' ἵππων εἰς ὄνους μεταστήσας,  
« πῶς αὖθις ἵππον ἐξ ὄνου με ποιήσεις »;

Μηδαμῶς τοῦ παρόντος δεῖν ἐπιμελεῖσθαι μόνον ὁ μῦθος δι-  
δάσκει, ἀλλὰ καὶ τοῦ μέλλοντος προνοεῖσθαι· τὸ γὰρ μὴ οὕτω  
γινόμενον πολλοῖς πολλάκις οὐ τὴν τυχοῦσαν ἡγάγε βλάβην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

ΟΖ'.

ΚΟΡΑΞ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Κόραξ δεδηχῶς στόματι τυρὸν εἰστήκει·

10. Α, ἱππεῦσιν. Scripsi ἵππευσιν, quod intelligo de ephippio, significa-  
tione quidem nova. Opponit auctor

ἵππευσιν et σάγην, ephippia et clitellas  
asini. Suidæ enim est σάγη, ὄνου ἐπίθη-  
μα. Vel possit legi ἱππείοις, « dorso, non

eques ex publico non amplius accepit, tunc equus iste sæpius ex sylva crassos ad urbem deducebat truncos, ac mercede onus alias aliud ferebat, vilibus ex stipulis sustentans animam. Clitellas etiam dorso gestabat, non jam ephippia.

Ut vero rursus ante mœnia novum insonuit bellum, jussitque tuba cunctis clypeos detergere, curare equos et ferrum acuere, equum dominus ille, injecto fræno, produxit inscensurus.

Ast equus obliquo claudicabat pede, non amplius valens viribus, dixitque : « Accenseto hoplitis te peditibus. Qui enim « ex equis ad asinos me transtulisti, quo rursus modo equum « ex asino me restitues »?

Non omnino præsentium unice rerum curam esse habendam docet fabula, sed providentiam quoque futurarum; cujus quidem defectus multis multoties non mediocre damnum attulit.

## LXXVII.

## CORVUS ET VULPES.

Corvus, retinens mordicus rostro caseum, stabat.

jam equino, sed asinino ». Illud melius.

16. Suidas : ἀλλάζει, χολεύει.

Fab. LXXVII. Conf. Coray. Fab 204

p. 131, 132; Phædrus 1, 13; Apuleius Floridis extr.

1. Suidas : δεδηχότας, διακόντας.

- τυροῦ δ' ἁλώπηξ ἱχανῶσα κερδῶη  
 μύθῳ τὸν ὄρνιν ἠπάτησε τοιούτῳ·  
 « Κόραξ, καλαί σοι πτέρυγες, ὅξέη γλῆνη,  
 5 « θηητὸς αὐχὴν· στέρνον αἰετοῦ φαίνεις·  
 « ὄνυξι πάντων θηρίων κατισχύεις·  
 « ὁ τοῖος ὄρνις κωφὸς ἐσσί, κοῦ κρώζεις »!  
 Κόραξ δ' ἐπαίνῳ καρδίην ἐχαυνώθη,  
 στόματος δὲ τυρὸν ἐκβαλὼν, ἐκεκράγει.  
 10 Τὸν ἡ σοφὴ λαβοῦσα, κερτόμῳ γλώσση  
 « Οὐκ ἦσθ' ἄφωνος » εἶπεν, « ἀλλὰ φωνήεις.  
 « Ἐχεις, κόραξ, ἅπαντα· νοῦς δέ σοι λείπει ».

Ὁ μῦθος διδάσκει μηδαμῶς ἄνθρωπον ἐπαίνους ἐξαπατᾶσθαι·  
 ζημίαι γὰρ ἐντεῦθεν καὶ ἀτιμίαι εἰώθασιν γίνεσθαι.

## ΩΗ'.

## ΚΟΡΑΞ ΝΟΣΩΝ.

Κόραξ νοσήσας εἶπε μητρὶ κλαιούσῃ·  
 « Μὴ κλαῖε, μῆτερ· ἀλλὰ τοῖς θεοῖς εὐχου  
 « νόσου με δεινῆς καὶ πόνων ἀνασφῆλαι ».

2. Hesychius, ut fuit ab Schowio lectus : ἱχανῶσα, ἐπιθυμοῦσα.

4, 6. Vulpes Apuleiana : « jam ipse oculis perspicax, unguibus pertinax ».

5. A, θειητός. Scripsi melius θηητός. Iotacismus ad emendationem ducit.

7. Suidas : κρώζει, ὡς κόραξ ἡ κορώνη κράζει.

9. Suidas : ἐκεκράγεισαν, ἐκραζον.

10. Ignatius apud Corayum p. 132 : Εὐθύς δ' ὁ τοῦτον ῥίψεν, ἡ δ' αὐτὸν φάγεν. Protulit e codice vir d. varietatem, ἡ δ' εἰλε, φάγεν, ac legit probabiliter εἰλεν. Sed in hoc metro talis diligentia vix est quaerenda. Ignatius et id genus poetastri numerant semper syllabas, plerum-

Dolosa vero caseum appetens vulpes volucrem oratione tali decepit :

« Corve, pulcræ tibi sunt alæ, acutus ocellus, miranda cer-  
« vix ; aquilæ pectus ostendis ; cunctarum vires ferarum supe-  
« ras unguibus. Talis quum sis avis, mutus es neque crocitas »!

Laude mentem inflatus inani, corvus clamavit, et ore simul emisit caseum. Quem fera rapiens callida, « Mutus neutiquam  
« eras », lingua dixit procaci, « sed bene vocalis. Cuncta, corve,  
« tua sunt ; mens defit tamen ».

Monstrat fabula non debere hominem decipi laudibus.  
Damna enim inde et probra oriri solent.

## LXXVIII.

## CORVUS ÆGROTANS.

Corvus ægrotans matri dixit lugenti : « Mater, ne lugeas,  
« sed rogitato deos, ut a diro queam morbo atque laboribus

que non metiuntur. Ipse reperi aliam scripturam : 'Ο νήπιος δ' ἔκραζεν, ἡ δ' εἶλε τυρόν· ditrochæo versum claudente, quod in Ignatio est ferendum. Numero editor politici poetæ attendat præsertim, ut ipse poeta, non quantitati. Numerus me fugiebat, quum ederem inter Anecdota Gr. t. 1, p. 49 hos versus : Ζωὴν ἔκειθεν τὴν μένουσαν προτένει, "Οκου

λύπη, στεναγμός οὐδεὶς ἐνι. De spondæo λύπη sit lector plane securus ; sed sunt undecim tantum syllabæ : pro οὐδεὶς reponat μηδαμῶς, quod nuper in codice reperi.

In affabulatione δεῖν ante vel post εξαπατᾶσθαι excidisse videtur.

F. LXXVIII. Cf. Cor. F. 132, p. 73, 334.

3. De ἀνασφῆλαι vide 75, n. 9. Eusta-

« Καὶ τίς σε » φησί, « τῶν θεῶν, τέκνον, σώσει,  
5 « τίνος γὰρ ὑπὸ σοῦ βωμὸς οὐκ ἐσυλήθη »;

Ὅτι τοῖς ἀμεταμέλητα φησὶν εἰς θεὸν πλημμελοῦσιν ἀνωφελεῖς  
γίνονται αἱ ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις.

ΟΘ'.

### ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΣΚΙΑ.

Κρέας κύων ἐκλεψεν ἐκ μαγειρείου.  
Καὶ δὴ παρῆει ποταμόν· ἐν δὲ τῷ ρείθρῳ  
πολὺ τοῦ κρέως ἰδοῦσα τὴν σκιὴν μείζω,  
τὸ κρέας ἀφῆκε, τῇ σκιῇ δ' ἐφωρμήθη.  
5 Ἀλλ' οὐτ' ἐκείνην εὗρεν, οὔθ' ὁ βεβλήκει·  
πεινώσα δ' ὀπίσω τὸν πόρον διεξῆει.  
Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου,  
ἐλπίσι ματαίαις πραγμάτων ἀνήλωται.

thius Epist. 16 : δ δὴ ... ἀνασφῆλαι τῆς νόσου πεποίηκεν ἡμᾶς καὶ ἀνακομισθῆναι μικρόν τι ὅσον ἐπὶ τὰ πρότερα. Malim fere τὰ πρότερον. Codex πρότερ, sine compendioso.

Fab. LXXIX. Conf. Coray. Fab. 209, p. 135, 136; Knoch. Fr. 44; Phædr. 1, 4.

2. Suidas : παρῆισαν, παρῆλθον. Sunt inter fabulatores qui canem dicunt ποταμὸν διαβαίνειν : apud Phædrum « per flumen natat ». Prudentius alii prope flumen in ripa incidere canem narrant. Nam qui natat, aquam facit turbulentam. Ab accusatione com-

« convalescere ». « Et quis te deorum » respondit, « nate, ser-  
« vabit ? Cujus enim ara tibi non spoliata fuit » ?

Monet pro illis, qui in deum peccant neque resipiscunt, vota  
feri inutilia.

## LXXIX.

## CANIS ET UMBRA.

Carnem erat furata canis e culina.

Ac quum præteriret amnem, vidissetque in lymphis umbram  
multo ipsa ampliorem carne, carnem reliquit ipsam atque  
umbræ insiluit.

Sed nec hanc tenuit, nec quam rejecerat; jejunaque rursus  
fluentum transnavit.

Incerta hominis cujusque avidioris vita rerum vana spe  
consumitur.

mentatoris cujusdam sui liberandus est  
Fontainius, cujus brevis omnino favo-  
rabilis est : « Ce chien voyant sa proie en  
l'eau représentée, La quitta pour l'image  
et pensa se noyer ». E ripa simulacrum  
prædæ vidisse intelligendum est.

7, 8, sunt in Georgidæ Gnomologio  
cum Babrii nomine, Anecd. Gr. t. 1,

p. 17, ubi ματαίων πραγμάτων ἀναλοῦ-  
ται. Exstat mala varietas ἀναχοῦται. —  
Poterit et pro affabulatione esse De-  
mocriti sententia apud Stobæum tit.  
10, 69 : τοῦ πλέονος ἐπιθυμία τὸ πα-  
ρεὸν ἀπόλλυσι, τῇ Αἰσωπίῃ κυνὶ ἰκέλη  
γίγνομένη. Ibi sunt et alia similia dicta,  
Herodoti v. c. § 40.

## Π'.

## ΚΑΜΗΛΟΣ.

Κάμηλον ἠνάγκαζε δεσπότης πίνων  
 ὀρχεῖσθ' ὑπ' αὐλοῖς κυμβάλοις τε χαλκείοις.  
 Ἡ δ' εἶπ'· « Ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὁδῶ βαίνειν  
 « ἄνευ γέλωτος, μή τι κὰν χορῶ παίξειν ».

Ἀντίρρῳσιν ὁ λόγος ἔχει παρὰ τῶν σωφρόνως ζῆν αἰρουμένων  
 πρὸς τοὺς ἐν βίῳ κενὰ ἐπινοουμένους.

## ΠΑ'.

## ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΠΙΘΗΚΟΣ.

Κερδῶ πιθήκῳ φησὶν· « Ἦν ὁρᾷς στηλὴν ,  
 « ἐμὴ πατρώη τ' ἐστὶ καὶ τι παππώη ».  
 Κερδοῖ πίθηκος εἶπεν· « Ὡς θέλεις ψεύδου ,  
 « ἔλεγχον οὐκ ἔχουσα τῆς ἀληθείας ».

Fab. LXXX. Conf. Coray. Fab. 405 ;  
 Knochius Fragm. 36.

3. Α, κ' ἄν. Et sic Suidas in Πυρρί-  
 χαις.

4. Α, μή τι κ' ἄν. Suidas l. 1. : Βάβριος·  
 « ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὁδῶ βαίνειν Μὴ κατα-  
 γέλαστον, μήτε πυρρίχην παίξειν » ἡ κά-  
 μηλος. Et est μῆτι in duobus Suidæ

codicibus. Editoribus Suidæ et Babrii  
 μήτε placuit, μηδὲ Corayo. Mihi μῆτι  
 servare visum est, etsi non valde ni-  
 tidum. Quod addit Suidas, ἡ κάμηλος,  
 lemma fuisse opinor fabulæ Babrianæ a  
 se descriptæ. Lectio πυρρίχην ad alte-  
 ram recensionem pertinuit.

Fab. LXXXI. Conf. Coray. Fab. 374,

## LXXX.

## CAMELUS.

Camelum cogebat dominus, dum potaret ipse, ad tibiærum saltare sonum cymbalorumque æreorum.

Cui camelus : « Utinam sit mihi ambulanti saltem incedere « spectantium sine risu, nedum in chorea quoque ludere »!

Qui sapientem vitæ rationem sunt amplexi, quo illis contradicant modo qui in agendo circa futilia exercentur exhibet narratio.

## LXXXI.

## VULPES ET SIMIUS.

Dixit vulpes simio : « Quam vides stelam mihi est paterna, « atque avita etiam ».

Vulpi dixit simius : « Mentire ad libita, quum desit quo « veritas firmetur argumentum ».

pag. 241; Knochius Fragmento 34.

1. Suidas v. Πίθηκος, ἡ μιμῶ. Βάβριος : « Κερδῶ πιθήκῳ φησὶν, ἣν ὁρᾷ στήλην, Ἐμοὶ πατρώη τ' ἐστὶ καὶ παππώη ». Quum collatæ fabulæ personas intervertant, Hushkio in Matthiæ Miscellaneis p. 26, Suidam festinantius corrigens, scripsit : Κερδοὶ πίθηκος. Hushkio

citius parvare Corayus et Knochius.

2. A, ἐμὴ πατρώα τ' ἐστὶ καὶ ἂν μὴ παππώα. Est in Suidæ libris καὶ τι, et τοῦτ' ἐστὶ καὶ τι. Lectio καὶ τι Tupio debetur Emend. t. 2, p. 76. Eam recepi, quum scriptura καὶ μὴ sententiæ vim eleve. Suidæ ionismum prætuli, idque merito.



- 5 Κακοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι μὴ φεύγειν ψεῦδος,  
κἄν λανθάνειν ψευδόμενος εὐχερῶς μέλλῃ.

Οὕτως οἱ λίαν ψευδολόγοι, τότε μάλιστα καταλαζονεύονται,  
ὅτε τοὺς ἐλέγχους κατ' ὄψιν οὐκ ἔχουσι.

## ΠΒ'.

## ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

- Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαίτης  
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη·  
φρίξας δὲ χαίτην ἔθορε φωλάδος κοίλης.  
Κερδὼ δ' ἐπεγλεύαζεν ὡς ἐκινήθη  
5 πρὸς μῦν ὁ πάντων ἐμβασιλεύων τῶν θηρῶν.  
Ὁ δ' « Οὐχὶ τὸν μῦν » εἶπεν, « ὦ παλαμναίη,  
« δέδοικα, μὴ μου τὴν δορὴν κνίσῃ φεύγων·  
« κακὴν δὲ μελέτην ἐπ' ἐμὲ τῆς ὁδοῦ τρίβει ».

5. Πρὸς ἀνδρός κακοῦ, i. e. ab homine malo; mali hominis proprium. Aristides Orat. 29, p. 552 : οὔτε φύσει πρὸς ἀνδρὸς σῶφρονος προχείρως ἐθέλειν αἰτιᾶσθαι καὶ ὀντιναοῦν τῶν πολιτῶν. Julianus Orat. 2, p. 103 : χρήματα μὲν γὰρ εἰς τὸ ἐμφανὲς διδόναι. . . πρὸς ἀνδρὸς ἀπειροκάλου. Theodorus Hyrtac. Epist. 35. Æschylus Ag. 1626 : Τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Ibi Blomf., quem vide et ad Choeph. 692. Aristophanes Vesp. 367 : Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ' ἀγοντος ἐς σωτηρίαν. Ibi Bergl. quem vide et ad Ranas 537. Addressis

mea ad Zachariam Mityl. p. 450; Turpi Emend. t. 1, p. 34.

6. Α, κ' ἄν.

Fab. LXXXII. Conf. Coray. Fab. 218, p. 141, 374; Knochiuss Fragm. 16.

1. Suidas v. φριξότριχα, ὀρθοῦντα τὰς τρίχας· Βάβριος· « Κοιμωμένου. . . . ἔκθορε φωλάδος κοίλης ».

2. Α, διέδραμε. Feci diiambum.

3. Α, κοίτης. Suidas v. ἔκθορεν, ἐξεπύθησεν· Βάβριος· « Φρίξας δὲ χαίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης ». Et est varietas codicis unius κοίτης. Suidas rursus v. φωλάδι· καὶ φωλάδος, σπηλαίου κρυπτοῦ. Βάβριος·

Improbi est hominis mendacio non abstinere, si latere menti-  
tens facile queat.

Ita mendacissimi homines jactant se magnificentius, quum  
præsentibus non refutari possunt argumentis.

## LXXXII.

## LEO ET VULPES.

Leonis dormientis feras per jubas mus discucurrit.

Ac Leo concepit iras, horrentique juba minax prosiluit  
antro.

Vulpes autem cavillabatur, si commotus in musculum foret  
cunctarum rex ille ferarum.

Cui Leo « Non murem » inquit, « o scelestæ, reformido, ne  
« meam mihi radat cutem fugiens; sed malum super me  
« ambulationis tentat experimentum ».

« Φρίξα δὲ χαίτην ἐκθορε φωλάδος κοίλης.  
Sumsi Suidæ lectionem κοίλης, quam et  
confirmat locus Fab. 103, 3, de leone  
qui κοίλης ἔσω σπήλυγγοις jacebat; ac  
lubens oblatam opportune aoristi for-  
mam ἔθορε. Suidæ compositum ἐκθορε  
quartæ sedi anapaestum, infert, cujus,  
etsi sint exempla, præsentiam reformi-  
do; et iusuper abest augmentum.

5. Α, ὁ πάντων βασιλεύων θηρίων.  
Versum innumerum restitui qua melius  
valui.

6, 7, 8. Suidas v. παλαμναῖος, φονεύς  
ἢ μιάρος ... Βάβριος· « οὐχὶ τὸν μῦν,

εἶπεν, ἢ παλαμναίᾳ, Δέδοικα, μὴ μου τὴν  
δορὰν δάκοι φεύγων. Χαίτην δ' ἐμελλε τὴν  
ἐμὴν κατασχύνειν » ὁ λέων φησὶ περὶ  
μυός. Est mala varietas εἵπας, et bona  
δάκη.

7. Suidas : κνίζω τὸ ἐξ ἐπιπολῆς καὶ  
ισχνῶς ζῶω· κνίζων ... τέμνων.

8. Et hic versus duplicis recensitionis  
manifestum est argumentum. Collatæ  
fabulæ ad eam qua utor fuerunt com-  
positæ : οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθη, ἀλλὰ τὴν  
κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω—  
Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω—  
Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω.

- Ἀρχόμενον ἄρτι τὸ θρασὺ τῶν ὑβρίζοντων,  
 10 καὶ μικρὸν ἤ, κώλυε, μηδὲ συγχώρει  
 εὐκαταφρόνητον σαυτὸν εἶναι τοῖς φαύλοις.

Ὁ λόγος διδάσκει ὅτι οὐδὲ ὑπὸ τῶν μετρίων δεῖ ἡμᾶς καταφρονεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ ἐντεῦθεν συνήθειαν κακὴν γεννηθῆναι.

## ΠΓ'.

## ΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

- Κριθάς τις ἵππου πᾶσαν ἡμέραν πίνων,  
 ἔτριβεν, ἐκτένιζεν ἡμέρη πάση·  
 ὁ δ' εἶπεν· « Εἰ θέλεις με ταῖς ἀληθείαις  
 « καλὸν γενέσθαι, τὸ τρέφον με μὴ πῶλει ».  
 5 Τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν,  
 καὶ συμφερόντων· κόσμος οὐδὲν ὠνήσει,  
 σάφ' ἴσθι, τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.

Ὁ παρὼν ῥηθήσεται λόγος πρὸς τοὺς ἀντὶ ἀναγκαίων πραγμάτων τοῖς λόγοις μόνοις τοὺς πέλας ἐξαπατῶντας.

11. A, εὐκαταφρόνητον εἶναι σαυτόν.  
 Transpositio fuit facienda.

Fab. LXXIII. Conf. Coray. Fab. 195.

1. Verbo πίνων interpretando proderit fabula collata, ubi κλέπτων καὶ πωλῶν. Vendebat hordeum equi dominus

ut inde ederet ac biberet. Dicebant καταφαγεῖν, καταπίνειν τὴν οὐσίαν metaphorice. Horatius Epist. 1, 15, 39 : « non Hercule miror, Aiebat, si qui comedunt bona ». Ibi interpretes. — A, 53'.

5, 6, 7. A, prosa oratione et a præce-

Petulantiorum hominum audaciam statim a principio, futilem quamvis, compesce, neque sinas ab improbis haberi te contemptui.

Docet fabula ne minorum quidem ferendam esse despicientiam, ne inde prava subnascatur assuetudo.

## LXXXIII.

## EQUUS ET HOMO.

Equi hordea quidam homo comedens quotquot ibant dies ac potans, fricabat eum quotquot ibant dies ac pectebat.

Dixit equus : « Si me cupis pulcrum revera fieri, mea ne vendas alimenta ».

Opportuna quæ sunt et utilia curæ esse debent amico. Ornamentorum splendor nil illi proderit (ne dubites), carebit qui rebus ad vitam necessariis.

Præsens ad illos dirigetur narratio, qui, rerum loco necessariarum, sermonibus tantum proximos inescant.

dentibus versibus seorsum, ut affabulatio : *ἔτι τῶν καιρίων δεῖ τὸν φιλοῦντα φροντίζειν καὶ συμφερόντων· κόσμος γὰρ οὐδὲν ὠνήσει τὸν ἀποροῦντα τῶν ἀναγκαίων.* Choliambicorum vestigia erant adeo manifesta, ut facile restituerim,

suppresso γὰρ, addito *σάφ' ἴσθι.* Poterit et aliud quæri supplementum.

Affabulationis non est nitida sententia. In fine *δελεάζοντα* præstaret, quo ducit editæ affabulationis comparatio : *ταῖς κολακείαις τοὺς πένητας δελεάζονται.*

## ΠΔ'.

## ΚΩΝΩΨ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Κώνωψ ἐπιστὰς κέραϊ καμπύλῳ ταύρου,  
 μικρόν τ' ἐπισχών, εἶπε ταῦτα βομβήσας·  
 « Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,  
 « καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίας ἐπ' αἰγείρου ».  
 5 Ὁ δ' « Οὐ μέλει μοι » φησὶν, « οὔτ' ἐὰν μείνης,  
 οὔτ' ἂν ἀπέλθης· οὐδ' ὅτ' ἤλθες ἐγνώκειν ».  
 Γελοῖος ὅστις, οὐδὲν ὦν, κατ' ἀνθρώπων  
 τῶν κρειπτόνων θρασύνεθ', ὥς τις ὦν λίην.

Κατηγορίαν ὁ λόγος περιέχει ἀνδρὸς εὐτελοῦς καὶ λίαν ἀδυνατοῦ, ὑπολήψεις δὲ μεγάλας περὶ ἑαυτοῦ κεκτημένου.

Conf. Coray. Fab. 213, p. 138, 139;  
 Knochius Fab. 9, Dositheus p. 36; Appendix Phædri Fab. 31.

1. Inventum ἐπιστὰς in codice Vossiano in ἐπιπτὰς mutaverat Tyrwhittus p. 52. Fabulæ collatæ duæ ἐκαθέστη, καθῆστο, quod fuit ab iis scriptum qui invenerunt ἐπιστὰς. Et Dositheus, qui convertit « sedit adveniens », non aliter legerat.—A, κέρατι. Quum Babrius F. 21, 4; 37, 8; 43, 5; 59, 9; 91, 4; 112, 3, mediam produxerit in κέρατα, κέρασι, vix credibile est nunc κέρατι tribracho

usum esse. Dobræus conjecit κρατὶ, quod non ineptum quidem est; at si scripsisset poeta κρατὶ, substituissent prosaici fabulatores nomen synonymum κάρα, κεφαλῇ, μετώπῳ. Rescripsi κέραϊ, unde κέρατι apud imitatores.

3. A, σάινω. Codex Vossianus, κλίνω, quod sums. Cogitabam de reponendo σίνω, quod corrupto verbo σάινω proximum erat, sed quum nunc reperiaturn tantum σίνομαι, nolui scriptori castigatissimo vocabulum inusitatum obtrudere.

## LXXXIV.

## CULEX ET TAURUS.

Culex recurvo tauri cornu insidens, moratusque paululum, talia cum susurro est loquutus : « Cervicem si prægravo tuam « et inflecto, abibo sedeboque fluviali super populo ».

Cui taurus « Nil curo » ait, « maneat utrum, an abeat. Ne « senseram quidem, quando venisti ».

Ridiculus est quicumque, quum sit nihili, in viros præstantiores ferocius insolescit, quasi foret aliquis.

Criminatur narratio hominem humilem ac prorsus debilem, qui magnam de se concepit opinionem.

4. Codex Voss. : ποταμίαις ἐν αἰγαίοις.

5. A, μελλει. Id mendum est valde frequens. Choricus in Procopium § 23, de Parcis : πότε προῆλθέ τις ἐξετάζουσαι καὶ μέχρι τίνος αὐτῶ διώρισται ζῆν, μηδὲν μελήσασαι προσάγουσι πέρας τῷ βίῳ. Wolfii latina : « omnibus insuper habitis ». Imo « non cunctantes ». Legendum μηδὲν μελήσασαι. Libri quos vidi non variant.

6. A, οὐθ' ὅτε ἤλθες. Codex Voss. οὐτε

ὅτε. Tyrwhittus scripsit οὐδ' ὅτ'. Est οὐδ' vividius multo, receperuntque Corayus et Knochius, quos sequutus sum. Dositheus vertit inventum οὐτε « nec quando veneris ego scivi ».

7, 8, absunt a Vossiano. A, θρασύνεται ὡς τίς ὦν σφόδρα. Non potui concoquere tam debilem spondæum ultimæ sedis, in qua metri cardo vertitur. Substitui λίην, cuius est glossa σφόδρα. Est λίην sic in clausula F. 21, 4; 36, 6. Atque diphthongum elisi in θρασύνεται.

## ΠΕ'.

## ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΙ.

- Κυσὶν ποτ' ἔχθρα καὶ λύκοις συνειστήκει.  
 Κύων δ' Ἀχαιὸς ἠρέθη κυνῶν δήμου  
 στρατηγὸς εἶναι. Καὶ μάχης ἐπιστήμων  
 ἔμελλεν, ἐβράδυνεν. Οἱ δ' ἐπηπείλουν,  
 5 εἰ μὴ προάξῃ. Τὴν μάχην ἐν ἐδρεύσει,  
 « Ἀκούσατ' » εἶπεν, « οὐ χάριν διατρίβω,  
 « τί δ' εὐλαβοῦμαι · χρὴ δ' αἰεὶ προβουλεύειν.  
 « Τῶν μὲν πολεμίων τὸ γένος, ὧν ὁρῶ πάντων  
 « ἔν ἐστιν · ἡμῶν δ' ἦλθον οἱ μὲν ἐκ Κρήτης,  
 10 « οἱ δ' ἐκ Μολοσσῶν · εἰσὶν οἳδ' Ἀκαρνάνων,  
 « ἄλλοι δὲ Δόλοπες · οἱ δὲ Κύπρον ἢ Θράκην  
 « αὐχοῦσιν · ἄλλοι δ' ἄλλοθεν. Τί μὴκύνω;  
 « Τὸ χρῶμα δ' ἡμῖν οὐχ ἔν ἐστιν ὡς τούτοις.  
 « Ἄλλοι μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις ·  
 15 « ἔνιοι δὲ λαμπροὶ καὶ διάργεμοι στήθη,  
 « ἄλλοι δὲ λευκοί · πῶς ἂν οὖν δυνηθείην

Conf. Coray. Fab. 359, p. 235, 410;  
 Knochius fragm. 13.

2. A, ἠρέθη.

3, 5. A plene distinguit post ἐπιστή-  
 μων, et mox post ἐνεδρεύσει. Sententia  
 mutari distinctionem poscebat. Et divi-  
 sim scripsi ἐν ἐδρεύσει. Rarum est voca-  
 bulum.

8. Fabula collata : ὑμῶν γὰρ τὸ γένος  
 καὶ ἡ χροὰ πάντων ἐν ἐστίν. Est mendum  
 in ὑμῶν manifestum. Forsan λύκων, vel  
 τῶν πολεμίων, vel aliud ejus significatio-  
 nis vocabulum.

9. A, ὁ ἐ ἦλθον.

10. A, οἳ δ' Ἀκαρνάνων.

14, 15. Suidas v. διάργεμοι· πῇ μὲν

## LXXXV.

## CANES ET LUPI.

Canibus quondam simultates cum lupis intercesserunt. Electus autem fuit canis Achæus qui caninæ genti imperitaret. Atque ille pugnæ sciens cunctabatur, tricabatur.

Ceteri autem minis increpabant ni castris tandem progrediretur. « Sedendo bellum quapropter prorogem, audite » inquit, « quidque præcaveam. Oportet vero semper præmeditari. « Hostium gens cunctorum quos video una est; e nostris vero « hi ex Creta, ex Molossis illi; sunt et Acarnanes hice, « alii Dolopes; alii Cyprum jactant suam vel Thraciam; alii « adsunt aliunde. Quid edisseram verbosius? Et color nobis- « non est unus perinde atque istis. Nostrum nigri sunt quidam, « quidam cineracei; nonnulli rufi ac pectus bicolores; candidi « alii. Quo possim igitur modo ad bella ducere non concor-

λευκοί, πῇ δὲ μέλανες· « Ἄλλ' οἱ μὲν ὕμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις· "Ἔτεροι ξανθοί, καὶ διάργεμοι στήθη». Kusterus inseri volebat δὲ ante ξανθοί, quod lex vetat metrica. Gaisfordus, e fabula collata, ἔτεροι δὲ πυρροί Babrio redonabat. Equidem servare debui λαμπροί, cujus πυρροί

videtur esse interpretamentum. Nam quamvis sæpius λαμπρός idem sit τῷ λευκός, potest et de ξανθῷ et πυρρῷ intelligi. Alios duos versus, a criticis ad hancce fabulam ex Suida relatos, videsis supra suo proprio loco Fabula XXXI, vss. 9, 10. Cf. Burges. Diar. Cl. 25, 24.



« εἰς πόλεμον ἄρχειν » εἶπε, « τῶν ἀσυμφώνων  
« πρὸς τοὺς ὅμοια πάντ' ἔχοντας ἀλλήλοις ».

Συμφωνία μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρώποις·

20 τὸ δὲ στασιάζον, ἀσθενές τε καὶ δοῦλον.

## ΠΖ.

## ΑΛΩΠΗΞ ΟΓΚΩΘΕΙΣΑ.

Κοίλωμα ρίζης φηγὸς εἶχεν ἀρχαίη.

Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλου πῆρη,

ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης·

ταύτην ἀλώπηξ εἰσδραμοῦσα τὴν πῆρην,

5 ἐξέφαγε· γαστήρ δ', ὥσπερ εἰκὸς, ὠγκώθη,

στενῆς δὲ τρώγλης οὐκέτ' εἶχεν ἐκδύναι.

Ἐτέρα δ' ἀλώπηξ, ὡς ἐπῆλθε κλαιούσῃ,

σκώπτουσ' « Ἀνάμεινον » εἶπεν, « ἄχρι πεινῆσης·

« οὐδ' ἐξελεύσῃ πρότερον ἄχρι τριαύτης

10 « τὴν γαστέρα σχῆς, ἡλίκην ὅτ' εἰσῆις ».

Ὁ μῦθος παραινεῖ μηδαμῶς σπεύδειν τινὰ πρὸς πλεονεξίαν  
τοῦ πέλας, γινώσκων ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος  
διαλύει.

19. P. Syrus 275 : « Ibi semper est victoria ubi concordia ».

Fab. LXXXVI. Conf. Coray. Fab. 158, p. 95, 350; Knochius Fragn. 19; Dio Chrys. Or. 47, p. 232.

2, 3. Suidas : ῥωγὰς, ἡ διεβρώγυϊα·  
« Ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πῆρα  
ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης ».

3. Suidas : ἔωλα, τὰ χθεσινά· καὶ ἔω-  
λον ὁμοίως τὸ ψυχρὸν... τὸ εἰς τὴν ἔω  
λειπόμενον· « καὶ ἐώλων κρεῶν πλήρεσι ».  
Correctionem fecit Tupius, e præce-  
dente loco. Conf. Fab. 106, 16, 28.

4. Apud Theocritum 1, 49, vulpes  
sic peræ insidiatur rustici pueri : ἃ δ'  
ἐπὶ πῆραν Πάντα δόλον τεύχουσα...

« des », inquit, « adversus hostes quibus sunt inter se cuncta communia »?

Concordia summum est mortalibus bonum; quod vero discors, debile est ac servum.

## LXXXVI.

## VULPES INFLATA.

Cavam radicem fagus habebat antiqua. Ibi jacebat lacera caprarii pera, tota panum hesternorum et carnum plena.

Quam cursu vulpes subiens, cuncta devoravit; ac venter, ut par erat, intumuit.

Arcto quum jam non posset exire foramine, vulpes alia quæ supervenerat ejulanti, « Exspecta », cavillans inquit, « tamdiu dum esurias; nec prius egredieris quam talis fiat » venter tibi, qualis ingredienti fuit ».

Suadet fabula ut nemo omnino tentet præcellere proximo, gnarus scilicet rerum ardua diem delere.

6. Τρώγλης) Vid. n. ad Fab. 31, 17. Dio Chrys. l. 1. : ἡ ἀλώπηξ, καταφαγοῦσα τὰ κρέα, οὐκ ἐδύνατο ἐξελθεῖν ἐκ τῆς δρυὸς διὰ τὸ ἐμπλησθῆναι. Reiskius, ignorato loci fonte, valde impeditur, nec se extricat.

10. Fabulæ Ignatii, quam exhibuit Corayus, aliam reperi recensionem in

codice 2991 A hancce : Βάθει δρυὸς πεινῶς ἀλώπηξ εισέδου· Ἡ, πρὸς κόρον φαγοῦσα σῖτα ποιμένος, Οὕτω προκύπτειν εἶχεν. Εἶτα φησί τις· « Θέλεις προελθεῖν; ὥσπερ εἰσῆλθες γενοῦ ». Imo γίνου, ut sit in consueta syllaba tonus.

Affabulatio alii potest convenire fabulæ, non huic.

## ΠΖ'.

## ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΛΑΓΩΣ.

Κύων λαγῶν ἐξ ὄρου ἀναστήσας,  
 ἐδίωκε δάκνων αὐτὸν, εἰ κατειλήφει.  
 μεταστραφεῖς δ' (ἔσαινεν ὡς φίλῳ ψαύων).  
 Ὁ λαγῶς « Ἀπλοῦν » δ' εἶπε, « θηρίον γίγνου.  
 5 « Φίλος εἶ; τί δάκνεις; ἐχθρὸς εἶ; τί οὖν σαίνεις »;  
 Ἀμφίβολος οὗτός ἐστι νοῦς ἐν ἀνθρώποις,  
 οἷς οὔτ' ἀπιστεῖν ἔχομεν, οὔτε πιστεύειν.

## ΠΗ'.

## ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣΣΟΙ.

Κορυδαλὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοσσεύων,  
 ὃς, τῷ χαραδριῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,  
 καὶ παῖδας εἶχε ληΐτου κόμη θρέψας  
 λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀχμαίους.

Fab. LXXXVII. Conf. Coray. Fab. 354,  
 p. 228, 229.

3. Α, μεταστραφεῖς δ' ἔσαινεν ὡς φίλῳ  
 ψαύων. ὁ λαγῶς ἀπλοῦν δ' εἶπε . . . Di-  
 stinxi, ut sententia postulare videbatur.  
 Absens δ' posterius nemo desideraret.

F. LXXXVIII. Conf. Coray. Fab. 421,  
 p. 273, 274; Knochius Fab. 20; A.  
 Gellius 2, 29; Avienus Fab. 21.

2. Α, χαραδραίῳ. De qua ave monui  
 ad Theoph. Simocattam p. 208, et nunc  
 non pauca possem addere, quibus ab-

## LXXXVII.

## CANIS ET LEPUS.

Canis leporem, quem ex monte excitaverat, persequebatur, et, si assequeretur, mordebat.

At conversus (blandiebatur alter ut amico, quem tangeret) lepus dicebat: « Simplex sis animal et candidum. Esne amicus? quid mordes? hostis? quid igitur blandiris »?

Ambiguum est ejusmodi ingenium quorundam, quibus nec diffidere habemus, nec fidere.

## LXXXVIII.

## CASSITA ET PULLI.

Quædam inter herbas nidulabatur cassita, quæ charadrio matutina cantibus decertabat, pullosque segetum alebat coma cristatos jam alisque vegetos.

stineo; nam, quod est præcipuum, hodiernum nomen adhuc ignoro. Pro ἀντῆδων lubens scriberem ἀντῆδεν.

3, 4. Suidas: λόφος . . . περικεφαλαία  
« Καὶ παῖδας . . . ἀχμαιούς »· περὶ κε-

ρυδάλου φησί. De κορυδάλῳ ἐπιτυμίδει, cui λόφος in capite, alauda cristata, gallerita, vide ad F. 72, 24, et Kiessling. ad Theocr. 70, 23. Mox vocatur synonymo vocabulo χορυδός.

- 5 Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης, ἐποπτεύων,  
ὡς ξηρὸν εἶδε τὸ θέρος, εἶπε· « Νῦν ὥρῃ  
« πάντα λαβεῖν μοι τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω ».  
Καί τις κορυδοῦ τῶν λοφηφόρων παίδων  
ἤκουεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,  
10 σκοπεῖν κελεύων ποῦ σφέας μεταστήσει.  
Ὁ δ' εἶπεν· « Οὐπω καιρός ἐστι νῦν φεύγειν·  
« ὃς γὰρ φίλοις πέποιθεν οὐκ ἄγαν σπεύδει ».  
Ὡς αὖθις ἦλθεν, ἡλίου δ' ὑπ' ἀκτίνων  
ἤδη βέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,  
15 μισθὸν μὲν ἀμνητῆρσιν αὔριον πέμψειν,  
μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματηφόροις δώσειν  
εἶπε, κορυδαλὸς παισὶ νηπίοις· « Ὦντως  
« νῦν ἐστὶν ὥρῃ, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν,  
« ὅτ' αὐτὸς αὐτῷ, καὶ φίλοισι, πιστεύει.

Ὁ μῦθος δίδασκει ἡμᾶς ἐπιμελεῖσθαι τῶν οἰκείων, ὅση δύναμις,  
καὶ μὴ καταφρονεῖν, θαρρόυντας ταῖς τῶν φίλων συνδρομαῖς.

13. A, ὡς αὖτις. Sumsi αὖθις ex fabula collata.

15. A, μισθὸν μὲν ἀμνητῆρσιν αὔριον δώσειν, εἶπε κορυδ. Monstrat μὲν periisse versum quem restitui e fabula collata, ubi, μισθὸν μὲν ἀμνητορσιν αὔριον πέμ-

πειν, μισθὸν δὲ πᾶσι δραματοφόροις δώσειν. Blomfieldius maluit scribere ἀμνητῆρσι, quod firmatur prava mei A lectione ἀμνητορσιν. Editorum πέμψειν recepi. Sed displicet id verbum, ut fere malim repeti δώσειν.

Agri autem dominus, culta invisens, ut costas notavit fruges, « Nunc » dixit, « tempus erat cunctos mihi sumere amicos, « ut spicas demetam falce ».

Ac de cristatis cassitæ pullis unus loquentem audiit, narratque patri, quærere jubens in quem ipsos deducet locum.

« Nondum » pater ait, « hora fugæ. Qui enim confidit amicis, non valde properat ».

Ut rursus venit, solisque sub æstu jam fluentem cernens spicam, salarium messoribus cras se missurum, cunctisque daturum mercedem qui gererent manipulos, pronunciavit, teneris dixit cassita pullis :

« Revera nunc, pueri, tempus est aufugere alio, quum « ipse sibi confidit, non amicis ».

Docet nos fabula curam rerum propriarum gerere, quantum valemus, nec eas negligere amicorum confisos auxiliis.

16. A distinguit post ὄντως. Fabula collata probabilissime οὕτως. Servavi tamen quod invenī ὄντως, et illud junxi cassitæ orationi. Favet Suidæ alia recensio, v. ἀμῶν, θερίζειν, παρὰ τὸ ἄμα· Βάβριος· « Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ

τόπων φεύγειν, "Ὅτ' αὐτὸς ἄμα, καὶ φίλοισι πιστεύει ».

18. A, αὐτὸς αὐτῷ. Scripsi αὐτῷ. Similes correctiones jam feci F. XLIII, 3; LXXII, 8. — In affabulatione inserui θαρβούντας ex fabula collata.

## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

## ΠΘ'.

## ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΙΟΝ.

- Λύκος πότ' ἄρνα πεπλανημένον ποιίμνης  
 ἰδὼν, βία μὲν οὐκ ἐπῆλθεν ἀρπάξων,  
 ἔγκλημα δ' ἔχθρας εὐπρόσωπον ἐζήτει.  
 « Σὺ με τί πέρυσι μικρὸς ὢν ἐβλασφήμεις »;  
 5 « Ἐγώγ' οὐ περυσινὸς, ὃς ἐπ' ἔτος ἐγεννήθην ».  
 « Οὐκουν σὺ τὴν ἄρουραν, ἣν ἔχω, κείρεις »;  
 « Οὐπω τι χλωρὸν ἔφαγον, οὐδ' ἐβοσκήθην ».  
 « Οὐδ' ἄρα πηγὴν ἐκπέπωκας ἣν πίνω »;  
 « Θηλὴ μεθύσκει μέχρι νῦν με μητρώη ».  
 10 Τότε δὴ τὸν ἄρνα συλλαβὼν τε καὶ τρώγων,  
 « Ἄλλ' οὐκ ἄδειπνον » εἶπε, « τὸν λύκον θήσεις,  
 « καὶ εὐχερῶς μου πᾶσαν αἰτίην λύσης ».

Ὅτι τοὺς φύσει πονηροὺς καὶ ἀδίκους οὐδ' εὐλογος ἀπολογία  
 πείθει.

Conf. Coray. Fab. 229, p. 150, 151,  
 378; Phædrus, I, 1.

4. Poterit et legi sine interrogatione:  
 σύ μέ τι πέρ. In simili loco Phædri,  
 « Ante hos sex menses, ait, male dixisti

mihi », vix capio quo potuit consilio  
 « ait » delere vir doct. Quod si displiceret  
 syllaba immerita, quærendum fuit versus  
 deformi claudicationi remedium, scilicet,  
 « ante hosce sex menses », vel

## LXXXIX.

## LUPUS ET AGNUS.

Lupus quondam agnum a grege videns errabundum, non irruit vi rapturus, sed crimen simultatis speciosum inferre moliebatur.

« Tu mihi quid anno, parvulus qui eras, maledicebas »?

« Equidem anno nondum eram, qui sim hocce natus  
« ipso ».

« Nonne arvum, quod habeo meum, tondes dentibus »?

« Viridis nildum herbulæ comedi neque carpsi ».

« Neque fontem exhausisti unde bibo »?

« Ubera adhucdum inebriant me materna ».

Tunc ideo comprehensum mandens agnum, « At non im-  
« pransum » ait, « lupum abire coges, etsi facile cunctas in te  
« meas dilueris criminationes ».

Quod qui sunt ad improbitatem a natura comparati et in-  
justitiam, illos ne speciosa quidem persuadeat defensio.

aliud. Sed satius fuit non tangere ver-  
sum integerrimum.

5. A, ἐγὼ οὐ. Scripsi ἐγὼγ' οὐ, vitans  
hiatum, et inserui ὅς, brevioris versus  
supplementum. Tribreves duos conti-

nuos videsis etiam Fabula XXXVI, 4.

6. A, οὐκοῦν. Scripsi οὐκοῦν.

9. A, μητρώα. Scripsi μητρώη, sequu-  
tus F. 81, 2.

12. A, αἰτίαν. Cf. n. ad F. XLIX, 4.



ζ'.

### ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΒΡΟΣ.

Λέων ελύσσα· τὸν δὲ νεβρὸς ἐξ ὕλης  
 ἰδὼν ἔφησεν· « Ἡμέων ταλαιπώρων!  
 « τί γὰρ μεμηνῶς οὗτος οὐχὶ ποιήσῃ,  
 « ὃς ἦν φορητὸς οὐδὲ σωφρονῶν ἡμῖν »;

Πρὸς ἄνδρα φύσει ὀργίλον καὶ αἰμοδόρον ἐξουσίαν ἀρχῆς κατὰ  
 τῶν ὑπηκόων λαμβάνοντα.

ζΑ'.

### ΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ.

Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰς ἐρημαίην  
 σπήλυγγα κατέδου ποιμένων ὀρειφοίτων,  
 ὅπου τράγος τις, χωρὶς αἰπόλου μείνας,  
 τὸν ταῦρον ἐμβάντα τοῖς κέρασιν ἐξώθει.  
 5 Ὁ δ' εἶπεν· « Οὐ σέ, τὸν λέοντα δ' ἐκκλίνω.  
 « Ἀνέξομαί σου μικρὰ τῆς ἐπηρείης·

Fab. XC. Conf. Coray. Fab. 348.

F. XCI. Cf. Cor. F. 277; Avianus F. 13.

2. Α, σπήλιγγα· et sic Fab. 95, 33;

106, 5. Suidas: ὀρειφοίτης, ὃ ἐν ὄρει φοι-

## XC.

## LEO ET HINNULUS.

Rabebat leo, quem ex silva cernens hinnulus, « Heu nos  
« miseros »! ait. « Quid non enim iste faciet rabidus, qui ne  
« mente quidem sanus fuit nobis tolerari potis »?

In hominem iracundum natura et sanguineum, potestatis  
licentia in subjectos utentem.

## XCI.

## TAURUS ET HIRCUS.

Leonem taurus quum fugeret desertam in speluncam pasto-  
rum subiit monticolarum, hircus ubi amoto caprario degens  
ingredientem adversis cornibus taurum repellebat.

Cui taurus : « Non te devito, sed leonem. Tuas paululum

των. Sed est ὀρειφοίτων hic et Fab. 95,  
25, ab ὀρείφοιτος.

5. A, ἐξωθῶ, cum varietate marginali  
ἐκκλίνω. Suidas : ἐκκλίνω, αἰτιατικῇ.

« ἐπεὶ παρελθέτω με, καὶ τότε γνώση  
 « πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου ».

Πρὸς τοὺς τοῖς δυνατωτέροις ἐπεμβαίνοντας δι' ἐπικειμένην  
 αὐτοῖς συμφορὰν.

ζβ'.

### ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΙΛΟΣ.

Λέοντά τις κυνηγὸς οὐχὶ τολμήεις  
 ἴχνευεν ὀρέων ἐν βαθυσκίους ὕλαις·  
 δρυτόμῳ δὲ μακρᾷς ἐγγὺς ἐντυχὼν πεύκης,  
 « ὦ πρὸς σὲ Νυμφῶν », εἶπεν, « ἄρα γινώσκεις  
 5 « ἴχνη λέοντος, ὅστις ὧδε φωλεύει »;  
 Κάκεϊνος εἶπεν· « Ἀλλὰ σὺν θεῷ βαίνεις·  
 « αὐτὸν γὰρ ἤδη τὸν λέοντά σοι δείξω ».  
 Ὁ δ' ὠχρήσας, γομφίους τε συγκρούων,  
 « Μή μοι χαρίζου » φησί, « πλεῖον οὐ χρήζω·  
 10 « τὸ δ' ἴχνος εἰπέ· τὸν λέοντα μὴ δείξης ».  
 Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς λόγους μὲν ἀνδρείους  
 ἐπιδεικνυμένους, ἔργοισι δ' ἀνικάνους ὄντας.

Conf. Coray. Fab. 175; Knochius  
 Fragm. 12.

4. Recte A, πρὸς σὲ v. Confer F. 3, 7.

8. A, ὠχριάσας. Quod mutavi ex

Suidæ loco : γομφίους, τοὺς προσθίους  
 ὀδόντας· « Ὁ δ' ὠχρήσας γομφίους τε  
 συγκρούσας, Μή μοι χαρίζου, φησί.

9. A, οὐ.

« perpetiar contumelias. Nam me prætereat ille, jamque co-  
« gnosces a tauro quantum discrepet hircus ».

In eos qui potentioribus insultant, scilicet oppressis cala-  
mitate.

## XCII.

## VENATOR PAVIDUS.

Leonem venator quidam inaudacior vestigabat per montium  
silvas umbris opacissimas.

Lignatori proceram juxta pinum obuius, « O per te Nym-  
« phas », ait, « nostin vestigia leonis qui hic locorum stabu-  
« latur »?

Lignator contra : « At non sine dis ingrederis. Leonem enim  
« ipsum jam monstrabo tibi ».

Ast ille exsanguis, molaesque collidens, « Ne mihi plus »  
ait, « impertias quam rogo. Vestigium indica; ne monstres  
« leonem ».

Homines criminatur fabula, verbis quidem fortes qui se  
præstant, quum sint rebus agendis impares.

12. A, ἐπιδεικνυμένους, ἔργοις δὲ ἀνι-  
κάνους ἀποφαινομένους. Choliambicum  
reparavi qua valui. Anapæsti duo non  
aliter continuantur Fab. 3, 2 : ἐπὶ σηκὸν

ἀγειν. F. 43, 5 : ἐπὶ τοῖς δὲ κέρασιν. Sed  
duo in uno simul vocabulo magis dis-  
plicent. Fere putaverim hanc affabula-  
tionem non esse Babrianam.

## ΖΓ'.

## ΑΥΚΟΙ ΚΑΙ ΠΡΟΒΑΤΑ.

- Αύκων παρήσαν ἄγγελοι ποτ' εἰς ποίμνην,  
 ὄρκους φέροντες καὶ βέβαιον εἰρήνην,  
 ἐφ' ᾧ λάβωσι τοὺς κύνας πρὸς αἰκίην,  
 δι' οὓς μάχονται καὶ κοτοῦσιν ἀλλήλοις.  
 5 Μωρὰ δὲ ποίμνη καὶ τὰ πάντ' ἀβληχρώδης,  
 πέμπειν ἔμελλεν. Ἀλλὰ τις γέρων ἦδη  
 κριὸς, βαθείη φρικὴ μαλλὸν ὀρθώσας,  
 « Καίνῃς γε ταύτης » εἶπε, « τῆς μεσιτεῖης,  
 « ἀφύλακτος ὑμῖν πῶς ἐγὼ συνοικήσω,  
 10 « δι' οὓς νέμεσθαι μὴδὲ νῦν ἀκινδύνως  
 « ἔξεστι, καίτοι τῶν κυνῶν με τηρούντων »;

Οὐδαμῶς ἀκαταλλάκτοις ἐχθροῖς πιστεύειν δεῖ, ὅταν σε τῆς  
 οἰκείας βούλωνται ἀμελεῖν σωτηρίας, καὶ ὅρκοις τυχὸν τὴν εἰρή-  
 νην λαλῶσι.

Conf. Coray. Fab. 237, p. 155, 156;  
 Knoch. Fragm. 9; Phædri Appendix  
 Fab. 21.

5. A, ἀβληχρώδης. Cf. Fab. 36, 7.

Longe diversa est Suidæ lectio : βληχώ-  
 δης, πρόβασι τὸ νοῦν ὁμοῖος· « Μωρὸς δὲ  
 ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης Πέμπειν  
 ἔμελλε. Quæ pertinent ad recensioem

## XCIII.

## LUPI ET OVES.

Luporum quondam legati accesserunt ad ovium gregem, juris offerentes jurandi sacramentum firmamque pacem, ea scilicet conditione ut sibi traderentur ad supplicium canes, quos propter decertant inter se irasque concipiunt.

Quos grex stolidus, mentemque perinde ac cetera invalidus, jamjam missurus erat; sed aries quidam maturior ævo, alto vellus horrore subrigens, « Post istam » inquit, « concordiae « reconciliationem, quo modo vobiscum ego incustoditus « habitabo, quum, *hos propter lupos*, ne nunc quidem tuto « pascere liceat, canibus quamvis me custodientibus »?

Nulla modo implacabilibus fidere oportet hostibus, quando te tuam ipsius negligere salutem volunt, licet jurejurando forsitan pacificam confirment orationem.

aliam, eamque meliorem in qua fuerunt opilionis partes.

7. A, μάλλον, cum correctione μαλλόν. Vide n. ad Fab. 18, 6.

10. A, νέμεσθε. Scripsi νέμεσθαι, quod jungendum cum ἔξεστι. Vocales αι ε passim permutant librarii. Excidisse versum opinor.

5Δ'.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΔΙΟΣ.

- Λύκω ποτ' ὅστουν φάρυγος ἐντὸς ἡρείσθη ·  
 ἐρῳδιῷ δὲ μισθὸν ἄξιον δώσειν  
 ἔταξε, τὸν τράχηλον εἰ καθειμήσας  
 ἀνεγκύσειε, καὶ πόνων ἄκος δοίη.  
 6 Ὅ δ' ἐλκύσας, τὸν μισθὸν εὐθέως ἤτει.  
 Κἀκεῖνος αὐτῷ, κάρχαρόν τι μειδήσας,  
 « Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ » φησί, « τῶν ἰατρειῶν,  
 « κεφαλὴν λυκείου στόματος ἐξελεῖν σῶην ».  
 Κακοῖς βοηθῶν μισθὸν ἀγαθὸν οὐ λήψῃ ·  
 10 ἄλλ' ἀρκέσει σοι, μὴ τι τῶν κακῶν πάσχειν.

Ὅτι πονηρὸς ἀνὴρ εὖ πάσχων εἰς ἀντιδόσεως λόγον ποιεῖται  
 καὶ τὸ μὴ μόνον βλάψαι.

Conf. Coray. Fab. 144, p. 85, 86, 342;  
 Knochius Fragm. 24; Phædrus 1, 8.

1. Α, φάρυγος. Conf. n. ad v. 6.

2. Α, ἐρῳδιῷ, sic. Et ἐρῳδιοῦ persona usus est Fabulator Schneiderianæ p. 97. Apud alios gruis sunt partes.

3. Α, καθειμήσας. Sic sæpissime librarios fallit pronunciatio propter iotacismum. Modo Georgidæ Gnomologium ad codicem τοῦ Μηνᾶ conferens, verba

sic edita Anecd. Gr. t. 1, p. 348, εὐπιστον ἢ κουφότης, quorum sententia bona est, sic vidi scripta, εὐπιστόν ἐστιν ἢ κουφότης, sententia bona pariter. Locum reperi in Gregorii Naz. Oratione 4, p. 116 : εἶπε ταῦτα, καὶ εἰπὼν ἐπέισεν· εὐπιστον γὰρ ἢ κουφότης. Utraque scriptura apta est sensui. Codices Gregorii sequendi sunt. Georgides rursus p. 47 : Φίλωνος. Θεοῦ ἴδιον τὰ μὲν ἀγαθὰ προτί-

## XCIV.

## LUPUS ET ARDEA.

Lupo quondam os fauce intus hærebat infixum. Ardeæ autem daturum se dignam constituit mercedem, si, colli demissa longitudine, os extraheret et dolorum afferret remedium.

Extracto osse, mercedem ardea poscebat ilico. Cui lupus dirum subridens, « Sufficit hæc » ait, « factæ merces medicinæ, « quod meo lupi ore caput abstuleris incolume ».

Improbis ferens auxilium justam non accipies mercedem. At tibi sat erit mali quid non lucrari.

Quod homo improbus, si fuerit ei factum bene, reddendæ imputet gratiæ si tantum a nocendo abstinuerit.

νειν καὶ φθάνειν διαρούμενον. Codex, προ-  
τείνειν, quod placet; ac, pro Φίλωνος,  
compendiose Φιλοθ, scilicet Φιλοθέου.  
Sed sunt Philonis sententiæ similes.

6. Suidas : κάρχαρον, τὸ τραχύ· « καὶ  
κάρχαρόν τι μειδήσας, Σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ,  
φησί, τῶν ἰατρειῶν, Κεφαλὴν λυκείου φά-  
ρυγος ἐξελεῖν σῶαν ». Ἐν μυθικοῖς.

7. A, ἰατρειῶν.

8. Ignatius : Σῶον τράχηλον ἐκ λύκου

λαΐμου πέρων (Corayana, ζῶον mendo  
typographico, de quo ipse editor corri-  
gendo monuit, sed quod vir d. impru-  
dens pro lectione sincera habuit), Μὴ  
δ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τοῦτο σκόπει. Ipse  
reperi : Σῶον τράχηλον ἐξ ἐμῶν λαιμῶν  
φέρων, Μὴ δῶρον ἄλλο, φησί, πλὴν τοῦτο  
σκόπει.

10. A, πάθοις. Spondæo opus erat.  
Scripsi πάσχειν.



ΖΕ'.

ΛΕΩΝ ΝΟΣΗΣΑΣ.

- Λέων νοσήσας ἐν φάραγγι πετραίῃ  
 ἔκειτο, νωθρὰ γυῖα γῆς ἐφαπλώσας·  
 φίλην δ' ἄλώπεκ' εἶχεν, ἧ προσωμίλει.  
 Ταύτῃ ποτ' εἶπεν· « Ἢ θέλεις με σὺ ζῶειν;  
 5 « πεινῶ γὰρ ἐλάφου τῆς ὑπ' ἀγρίαις πεύκαις  
 « κεῖνον τὸν ὑλῆεντα δρυμὸν οἰκούσης·  
 « καὶ νῦν διώκειν ἐλαφον οὐκέτ' ἰσχύω.  
 « Σὺ δ' ἂν θελήσῃς, χεῖρας εἰς ἐμὰς ἦξει,  
 « λόγοισι θηρευθεῖσα σοῖς μελιγλώσσοις ».  
 10 Ἀπῆλθε κερδῶ· τὴν δ' ὑπ' ἀγρίαις ὕλαις  
 σκιρτῶσαν εὔρε μαλθακῆς ὑπὲρ ποίης·  
 ἔσαινεν δ' αὐτὴν πρῶτον, εἶτα καὶ χαίρειν  
 προσεῖπε, χρηστῶν τ' ἄγγελος λόγων ἦκειν.  
 « Ὁ λέων », ἔφασκεν, « οἶδας, ἔστι μοι γεῖτων·  
 15 « ἔχει δὲ φαύλως, κέγγυς ἐστὶ τοῦ θνήσκειν.  
 « Τίς οὖν μετ' αὐτὸν θηρίων τυραννήσει  
 « διεσκοπεῖτο· σὺς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων,

Conf. Coray. Fab. 358. p. 231, 233,  
 408; Knochiu Fragm. 7; Appendix Phæ-  
 dri Fab. 30.

2. Α, γῆς ἐφαπλώσας.

3. Α, ἦν. Fabula collata : τῇ προσφι-  
 λει δὲ ἄλώπεκι, ἧ προσωμίλει, εἶπεν.

4. Α, εἰ θέλεις με σὺ ζῶειν. Est quidem

in fabula collata, εἰ θέλεις ὑγιάναι με καὶ  
 ζῆν· sed facilis verborum syntaxis  
 continuat sententiam. Quæ quum nunc  
 pendeat, vel peritit versus; vel, quod  
 satius videtur, auctor scripsit : ἧ θέλεις  
 με σὺ ζῶειν;

8. Α, εἰς χεῖρας. Transposui vitando

## XCV.

## LEO EGROTANS.

*Ægrotans leo in cava rupe jacebat, pigris humi extensis membris.*

*Amica autem vulpe utebatur, quacum serebat sermones.*

*Huic die quadam « Visne » ait, « vivere me? Cervam enim « illam esurio silvestribus quæ sub pinis nemorosum hocce « habitat frutetum. At nunc cervam persequi non valeo am- « plius. Tu vero si volueris, meas illa veniet in manus, ser- « monum mellifluorum tuorum circumsepta retibus ».*

*Abiit dolosa vulpes. Cervam autem agrestes inter saltus lascivientem reperit molli super gramine. Quam mota primum salutatam cauda, dein gaudere jussit, dixitque se læta renun- ciaturam adesse.*

*« Leo mihi est », inquit, « ut nosti, vicinus. Male habet, « mortique languescit propior. Quis igitur foret, se mortuo, « rex animantium dispiciebat : aper stolidus est; ursus iners;*

trochæo. Vulpisunt manus v. 43; F. 106.

11. A, μαλακῆς. Correctio μαλθακῆς non fuit difficilis. Choricus in Procopium § 32 : ἤνεγκεν Εὐφορβος, ἀδελφοῦ πεσόντος, . . . ἤνεγκε δ' οὖν ἰδὼν φονέα Μενέλαον καὶ Μαλθακὸν αἰχμητήν. Wolfius interpretatus est sic : « cum Mene-

laum cædis autorem et Mæthacum armatum videres ». Omnino reponam quod inveni in codicibus duobus, καὶ μαλθακὸν αἰχμητήν. Dictus est alicubi Homero Menelaus μαλθακὸς αἰχμητής. Et Mæthacus homo est ignotus.

12. A, ἔσσυε. Scripsi ἔσαινε.

- « ἄρκτος δὲ νωθῆς, πάρδαλις δὲ θυμώδης,  
 « τίγρις δ' ἀλαζών καὶ τὸ πᾶν ἐρημαίη.  
 20 « Ἐλαφον τυραννεῖν ἀξιώτάτην κρίνει·  
 « γαύρη μὲν εἶδος, πολλὰ δ' εἰς ἔτη ζῶει·  
 « κέρας δὲ φοβερὸν πᾶσιν ἐρπετοῖς φύει,  
 « δένδροις ὅμοιον, κοῦχ ὁποῖα τῶν ταύρων.  
 « Τί σοι λέγω τὰ πολλὰ, πλήν ἐκυρώθης,  
 25 « μέλλεις τ' ἀνάσσειν θηρίων ὀρειφοίτων;  
 « Ὅτ' ἂν γένοιτο τῆς ἀλώπεκος μνήμη,  
 « δέσποινα, τῆς σοι τοῦτο πρῶτον εἰπούσης.  
 « Ταῦτ' ἤλθον. Ἀλλὰ χαῖρε, φιλτάτη. Σπεύδω  
 « πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ·  
 30 « χρῆται γὰρ ἡμῖν εἰς ἅπαντα συμβούλοις·  
 « δοκῶ δὲ καὶ σε, τέκνον. Εἴ τι τῆς γραΐης  
 « κεφαλῆς ἀκούεις, ἔπρεπέ σοι παρεδρεύειν  
 « ἐλθοῦσαν αὐτῷ, καὶ πονοῦντα θαρσύνειν.  
 « Τὰ μικρὰ πείθει τοὺς ἐν ἐσχάταις ὥραις·  
 35 « ψυχαὶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι τῶν τελευτώντων·.  
 Ὡς εἶπε κερδῶ. Τῆς δ' ὁ νοῦς ἐχαυνώθη  
 λόγοισι ποιητοῖσιν· ἤλθε δ' εἰς κοίλην  
 σπήλυγγα θηρὸς, καὶ τὸ μέλλον οὐκ ᾔδει.  
 Λέων δ' ἀπ' εὐνῆς ἀσκόπως ἐφορμήσας  
 40 ὄνυξιν οὐατ' ἐσπάραξεν ἀκραίοις,  
 σπουδῇ διωχθεὶς· τὴν δὲ φύζα δειλαίην  
 θύρης κατιθὺς ἦγεν εἰς μέσας ὕλας.  
 Κερδῶ δὲ χεῖρας ἐπεκρότησεν ἀλλήλαις,  
 ἐπεὶ πόνος μάταιος ἐξανηλώθη.

21. Cervus est vivacissimus. Vide ad Fab. 46, 9.

22. De ὄφεσι nomen ἐρπετοῖς intellexerunt Fabulatores collati.

31. Δοκῶ δὲ καὶ σε videlicet σπεύσειν, si nihil deest. Junxi εἰ τι... sequentibus, duce fabula collata p. 409.

33. Nemo offendat ad verba ἐπρεπέ

« pardus iracundior; jactantior tigris et omnino solivaga. Cer-  
 « vam ante omnes imperio censet esse dignissimam; cui sit  
 « forma nobilis, vitæque longissima, et cornua cunctis me-  
 « tuenda feris, arboribus similia, nec qualia sunt taurorum.  
 « Quid plura narrem? excepto quod electio rata sit tua, mox-  
 « que animalibus jura statutes montivagis. Tunc vulpeculæ  
 « meminisse digneris, Domina, quæ prima tibi gaudii adsum  
 « nuncia. Ad hoc veni. Ast vale, dilectissima. Propero ad  
 « leonem, ne rursus me quærat. Utitur enim nostris ad cuncta  
 « consiliis. Ac te etiam, filia, properaturam reor. Si quid cano  
 « credis capiti, assidue illi te decet assidere, et ægrum sermo-  
 « nibus erigere. Levissima illos queunt persuadere qui extre-  
 « mas ducunt horas. Morientium animæ sunt in oculis ».

Sic fatur astuta vulpes. Et cervæ mens fictis inflata sermo-  
 nibus intumuit, cavamque venit feræ speluncam, inscia futuri.

Atque leo e cubili inconsideratius impete facto unguibus  
 aures laceravit extremis, festinatione concitatus nimia. Mi-  
 sellam vero fuga per fores recto rapuit tramite medias in silvas.

Ac vulpes ambas complosit manus, quod labor periisset

σοι παρεδρεύειν ἐλθοῦσαν, atque de scri-  
 bendo ἐλθοῦσῃ, invito metro, cogitet.  
 Syntaxis est non rara, sic instituenda:  
 ἔμπρὲς σοι ἐλθοῦσάν σε παρεδρεύειν αὐτῇ.

36. Ἐχωνώθη) Plutarchus Cæs. 29,

de Pompeio, quem falsæ de Cæsare  
 narrationes vana impleverant spe: ἐπὶ  
 τούτοις Πομπήϊος ἐχωνοῦτο.

41. De nomine φύζα p. 67.

42. A, καθ' ἑαυτῆς.

- 45 Κάκεινος ἐστέναζε τὸ στόμα βρύχων ·  
 ὁμοῦ γὰρ αὐτὸν λιμὸς εἶχε καὶ λύπη.  
 Πάλιν δὲ κερδῶ καθικέτευσ φωνήσας,  
 ἄλλον τιν' εὔρεῖν δεύτερον δόλον θήρης.  
 Ἡ δ' εἶπε κινήσασα βυσσόθεν γνῶμην ·
- 50 « Χαλεπὸν κελεύεις αὐθις, ἀλλ' ὑπουργήσω ».  
 Καὶ δὴ κατ' ἔχνος, ὡς σοφὴ κύων, ἦει,  
 πλέκουσα τέχνας καὶ πανουργίας πάσας ·  
 αἰεὶ δ' ἕκαστόν ποιμένων ἐπηρώτα,  
 μή πού τις ἔλαφος ἡματιωμένη φεύγει ·
- 55 τὴν δ' ὥς τις εἶδε, δεικνύων ἀνωδήγει,  
 ἕως ποθ' εὔρεν ἐν κατασκίῳ χώρῳ  
 δρόμων ἀναψύχουσαν. Ἡ δ' ἀναιδείης  
 ὄφρ' ἔχουσα καὶ μέτωπον εἰστήκει.  
 Ἐλάφου δὲ φριξέπεσχεν ὦτα καὶ κνήμας,
- 60 χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην · ἔφη δ' οὕτω ·  
 « Σὺ νῦν διώκεις πανταχοῦ με, καὶ φεύγω.  
 « Ἀλλ', ὦ στύγημα, νῦν μὲν οὐχὶ χαιρήσεις,  
 « ἦν μοι προσέλθης καὶ τι γρύξαι τολμήσης.  
 « Ἄλλοις ἀλωπέκιζε τοῖς ἀπειρήτοις ·
- 65 « ἄλλους δὲ βασιλεῖς ὑπερέθιζε καὶ ποίει ».  
 Τῆς δ' οὐκ ἐτέρφθη θυμός · ἀλλ' ὑποβλήθην,  
 « Οὕτως ἀγεννής » φησί, « καὶ φόβου πλήρης  
 « πέφυκας; οὕτω τοὺς φίλους ὑποπτεύεις;  
 « Ὁ μὲν λέων σοι συμφέροντα βουλεύων,  
 70 « μέλλων τ' ἐγείρειν τῆς πάροιθεν νωθείης,

49. Suidas : βρύχων τοὺς ὀδόντας ὁ λέων. Quæ sunt vel esse videntur huc referenda. Cf. ad Fab. 96, 3.

54. Α, μή που τις.

57. Α, ἦδ'.

63. Α, γρύξαι τί, spondeo horribili.

Suidas : γρύξαι · φθέγγασθαι, κράξαι.

64. Suidas : ἀλωπέκιζεν, ἐπὶ τῶν ἐξαπατῶν ἐγγχειρούντων.

66. Suidas : ὑποβλήθην· ὑποβαλὼν λό-

inanis; ingemuitque leo dentibus infrendens, quippe quem fames simul angebat et mœstitia.

Rursus autem vulpem voce rogabat supplice, ut novam aliam excogitaret dolosæ venationis artem.

Quæ, imo ducens de pectore sensus, « Arduam » inquit, « rem jubes iterum; attamen navabo operam tibi ».

Atque ideo vestigia, veluti perita canis, lustrabat, artes nectens fraudesque omnigenas; et assidue a pastore quoque poscebat, num aliqua fugiat respersa cerva sanguine. Et, ut quisque viderat illam, vulpi monstrabat viam, donec invenit tandem umbroso cervam in loco, animam cursu recipientem. Stetitque coram, impudentia frontem velata superciliumque.

Tunc cervæ quatiebat horror aures et crura, atque in corde æstuabat bilis; et ita fatur:

« Tu me nunc quocumque locorum persequeris, et ego fugio.  
« Sed, odium, nunc neutiquam lætaberis, ad me si accesseris et fueris ausa grunnire. Alios vulpinator imperitiores;  
« alios urito ambitione reges; reges creato alios ».

Hæc non hilari vulpes audiit animo.

Ast subjiciens « Adeo ignavam » inquit, « ac formidine  
« plenam finxit te natura? adeo es in amicos suspiciosa tuos?  
« Leo quæ forent utilia tibi meditans, volensque ex pristino

γον ὑποκρουστικῶς, ἔτι λέγοντός τινος. Addo τινος ex Etymologico M.

70. Forsan, πάροιθε νωθείης· pausa Porsoniana. Est F. 50, 1, ἔπισθε φευγούσης, eadem versus sede. Sed, quum sæ-

pissime pes quintus Babrianorum choliambicorum sit spondæus, nil puto mutandum, aliis sine codicibus. Exempla quærat sibi lector criticus Fabulas 39, 4, 40, 4; 42, 1; 45, 3; 46, 7; 82, 11; 97, 8;

- « ἔψαυσεν ὦτ' ὅς, ὥς πατὴρ ἀποθνήσκων·  
 « ἔμελλε γάρ σοι πᾶσαν ἐντολήν δώσειν,  
 « ἀρχὴν τοσαύτην πῶς λαβοῦσα τηρήσεις.  
 « Σὺ δ' οὐχ ὑπέστης κνίσμα χειρὸς ἀρρώστου,  
 75 « βίη δ' ἀποσπασθεῖσα μᾶλλον ἐτρώθης.  
 « Καὶ νῦν ἐκαῖνος πλεῖον ἢ σὺ θυμοῦται,  
 « λίην ἄπιστον πειράσας σε καὶ κούφην,  
 « βασιλέα δέ φησι τὸν λύκον καταστήσειν.  
 « Οἷμοι πονηροῦ δεσπότου! τί ποιήσω;  
 80 « ἄπασιν ἡμῖν αἰτίη κακῶν γίνη.  
 « Ἄλλ' ἔλθε, καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία,  
 « μὴδ' ἐπτόησο, πρόβατον οἶον ἐκ ποίμνης.  
 « Ὀμνυμι γάρ σοι φύλλα πάντα καὶ κρήνας,  
 « οὕτω γένοιτό σοι μόνη με δουλεύειν,  
 85 « ὥς οὐδὲν ἐχθρόν ὁ λέων, ἀλλ' ὑπ' εὐνοίης  
 « τίθησι πάντων κυρίαν σε τῶν ζῴων ».  
 Τοιαῦτα κωτιλλουσα τὴν ἀχαιΐνην  
 ἔπεισεν ἔλθεῖν δις τὴν αὐτὸν εἰς ἄδην.  
 Ἐπεὶ δὲ λόχμης εἰς μυχὸν κατεκλείσθη,  
 90 λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοῖνην,  
 σάρκας λαφύσσω, μυελὸν ὀστέων πίνων,  
 καὶ σπλάγχνα δάπτων· ἡ δ' ἀγωγὸς εἰστήκει

123, 4. Addo Fab. 26, 10, εἰς τὰς Πυγμαίων, ni, quod fere malim, legendum ibi εἰς τὰ Πυγμαίων. Et, quamvis fecisse videatur Babrius pessimos iambos δὲ ζῶντος, τὸ ζῆν, addo exemplis spondæi, με ζητήση Fab. 95, 29; ἀντιζωγήσας 107, 16; et similia, quum aliis locis recte fecerit productionem ante ζ, v. c. F. 43, 2; 82, 11; 95, 4, 92, Coll. 2, 2; et cet. Quibus datis in F. 122, 11, κἀνίης quinti pedis poterit esse molossus, non creticus; quod

fere voluit vir d. opinatus Babrium iambo quinti pedis uti; et tamen minuerat dipodiæ finalis F. 22, 9, λευκανθιζούσας, ac parilium. Jam patet clausulam ἐκγυμνουται probabiliter esse restitutam F. 22, 16, et σωθήση γάρ F. 75, 2.

76. Α., πλέων. Feci trochæum.

84. Α., μόνη. Fabulæ collatæ: ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Furia in latinis « uni », μόνη legens. Malim μόνην· « me

« excitare te veterno, aurem vellicavit pater veluti moribun-  
 « dus. In eo erat enim ut mandata tibi cuncta daret, de modo  
 « quo imperium tantum tuearis acceptum. Sed tu invalidæ  
 « vellicationem manus non sustinuisti, ac, vi te subripiens,  
 « vulnus fecisti gravius. Et nunc ille magis quam tu irascitur,  
 « expertus te scilicet plus nimio diffidentem, ac levem animi;  
 « aitque velle se lupum constituere regem. Hei mihi! malum  
 « dominum! quid agam? Nobis auctor miserix cunctis fies.  
 « Sed venito, et te deinceps præsta animosam; nec pavites  
 « exterrita, velut ex grege ovicula! Etenim tibi per arbores  
 « juro cunctas cunctosque fontes (sic mihi contingat uni ser-  
 « vire tibi!), neutiquam hostem esse tibi leonem, sed pecu-  
 « liari præ benevolentia cunctorum creare te dominam ani-  
 « mantium ».

Talia garriendo persuasit cervam, ut eundem iterum orcum accederet.

Quæ quum saltu fuit interiore conclusa, leo epulum ipse habuit opimum, carnes deglutiens avidè, sorbens medullas ossium, voransque viscera.

Interim stabat pararia prædam esuriens; ac cor cervinum

unam, liberis aliis ». Sic sibi optaret mali aliquid. Aliter non videtur loqui ad persuasionem satis apposite.

85. Fabula collata p. 232 : μηδὲν κα-  
 χὸν παθεῖν παρὰ τοῦ λέοντος. Forsan sub-  
 audiendum mente ποιήσει post ἐχθρόν.  
 Forsan legendum ἐχθρός.

ω

87. A, κοτίλλουσα. Suidas : κωτίλλω  
 πανουργεῖσθαι, λαλῶ. Βάβριος : « Τοιαῦτα  
 κωτίλλουσα . . . ᾤδην ». Idem : ἀχαίτην,  
 ἡ ἑλαφός . . . καὶ Βάβριος : « Τοιαῦτα . . .

αὐτὸν εἰς ᾤδην ». Vid. Camus ad Aristoteli-  
 telis *Histor. Animal. Animadv.* p. 176.

90. A, παντοίην. Recepi lectionem  
 Suidæ in Πανθοίην, πανδαισίαν. Βά-  
 βριος : « Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα παν-  
 thoίην, Ἐγκατα . . . δάπτων ». Suidæ  
 explicatio non omnino bona est, quum  
 sit, πανθοίην epithetum, ni scripserit :  
 πανθοίην δαῖτα, πανδαισίαν. Pro le-  
 ctione Suidæ δάπτων est λάπτων in A,  
 quod posthabui, quum sequatur λά-  
 πτει.



- πεινώσα θήρης· καρδίην δὲ νεβρείην  
 λάπτει πεσοῦσαν, ἀρπάσασα λαθραίως·  
 95 καὶ τοῦτο κέρδος εἶχεν ὧν ἐκεκμήκει.  
 Λέων δ' ἕκαστον ἐγκάτων ἀριθμήσας,  
 μόνην ἀπ' ἄλλων καρδίην ἐπεζήτει·  
 καὶ πᾶσαν εὐνήν, πάντα δ' οἶκον ἡρεύνα·  
 κερδῶ δ' ἀπαιολῶσα τῆς ἀληθείης,  
 100 « Οὐκ εἶχε πάντως » φησί· « μὴ μάτην ζητεί.  
 « Ποίην δ' ἔμελλε καρδίην ἔχειν, ἥτις  
 « ἐκ δευτέρου λέοντος ἦλθεν εἰς οἴκους ».

Ὅτι τοὺς τοῖς προλαβοῦσι κακοῖς μὴ σωφρονισθέντας εἰκότως  
 ἄφυκτα κακὰ διαδέχεται· ἐν ᾧ καὶ ἔλεγχος κατὰ φιλοδόξων.

45'.

### ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΡΝΕΙΟΣ.

Λύκος παρῆει θριγκὸν, ἔνθεν ἐκκύψας  
 ἀρνεῖος αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμως.  
 Κἀκεῖνος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων·  
 « Ὁ τόπος μ' ἐλοιδόρησε· μὴ σὺ καυχῆσθαι ».

93. Suidas in Νεβρείην καρδίην· Βάβριος· « Πεινώσα κερδῶ καρδίην δὲ νεβρείην ». Rursus in Νέβρος· καὶ νεβρεία καρδία· Βάβριος· « Πεινώσα κερδῶ καρδίην δὲ νεβρείην Λάπτει... λαθραίως ».

Fab. XCVI. Conf. Coray. Fab. 139, p. 81, 337; Knochii Fabula 12.

1. Suidas habet τριγγόν· sed utraque forma est in usu. Suidas igitur : τριγγός· τειχίον, στεφάνη, περιτείχισμα·

lingurit, quod forte delapsum clam rapuerat. Idque illi fuit pro tanto labore lucrum.

Ast leo, inito viscerum numero, unum præ ceteris cor sibi quærebat, et cubile totum, totum perscrutabatur latibulum.

Quum vulpes callide illum avertens a veritate, « Cor » inquit, « omnino non habuit. Ne quæras diutius. Quale cor « debuit esse isti cervulæ, quæ speluncam leonis bis intra-  
« verit »?

Quod illos, malis præteritis qui non facti sunt prudentiores, inevitabilia excipiant incommoda. Inest et ambitiosorum reprehensio.

## XCVI.

### LUPUS ET AGNUS.

Lupus præter maceriam ibat, unde prospiciens agnus multis illum insectabatur conviciis.

Cui respondit, maxillas serrans dentibus : « Locus me con-  
« viciatur; ne superbias ».

Βάβριος · « Δύκος παρήει τριγχόν, ἐνθεν ἐκκύψας . . . πρίων ». Rursus : τριγχός · περιβολή, περιτείχισμα. Α, ἐγκύψας, confusione solita præpositionum ἐν et ἐκ. Anonymus De coma p. 49, 20 : πᾶσιν

εἰς ὕδριν ἐγκείμενον. Malim ἐκκαίμενον.

3. Suidas v. πρίων . . . καὶ Βάβριος · « Κάκεινος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων » · ἀντὶ τοῦ βρύκων. Fabula collata : ὀδόντας τρίζων · forsan, πρίζων.

- 5 Ὁ μῦθος ὀρθῶς πᾶσι τοῦτο μνηύει·  
 « Διὰ καιρὸν ἰσχύων τι μηδεὶς γαυρούσθω ».

Κατάλληλος ὁ μῦθος τοῖς διὰ περίστασιν καὶ τόπον κατὰ  
 τύχην τῶν δυνατωτέρων κατεπαιρομένοις.

### 42'.

#### ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

- Λέων ποτ' ἐπεβούλευεν ἀγρίῳ ταύρῳ·  
 καὶ προσποιηθεὶς μητρὶ τῶν θεῶν θύειν,  
 τὸν ταῦρον ἔλθεῖν ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἡρώτα.  
 Κἀκεῖνος ἤξειν εἶπεν, οὐχ ὑποπτεύσας.  
 5 Ἐλθὼν δὲ, καὶ στὰς ἐπὶ θύρας λεοντεύους,  
 ὡς εἶδε θερμοῦ πολλὰ χαλκεῖα πλήρη,  
 σφαγίδας, μαχαίρας, βουδόρους νεοσμῆκτους,  
 πρὸς τῇ θύρᾳ δὲ μὴδὲν, ἀλλ' ἡ δεσμώτην  
 ἄλεκτορίσκον, ὥχετ' εἰς ὄρος φεύγων.  
 10 Ἐμέμφεθ' ὁ λέων, ὕστερον συναντήσας.  
 Ὁ δ' « Ἥλθον » εἶπε, « καὶ τὸ σύμβολον δώσω·  
 « οὐκ ἦν ὅμοιον θῦμα τῷ μαγειρείῳ ».

Ὁ μῦθος ἡμᾶς ὑπομιμνήσκει, τὸ ἐπὶ πᾶν δεινὸν προο-  
 ρῶντας, μὴδαμῶς ἀμελεῖν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας.

6. A, μηδεὶς διὰ καιρὸν ἰσχύων τι. Ver-  
 sum pessimum feci transpositione ma-  
 lum, qui fieri bonus non potuit.

In affabulatione, A, τρόπον. Scripsi  
 τρόπον, sententia iubente. Fabula collata:

πολλάκις καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι  
 τὸ θράσος κατὰ τῶν ἀμεινόνων.

Fab. XCVII. Conf. Coray. Fab. 227,  
 p. 149, 377; Knoch. Fragm. 18.

3. Suidas: ἐρωτῶ σε, παρακαλῶ σε,

Id merito cunctis significat fabula : « Nemo ad occasionem  
« forte valentior, ob id insolescat ».

Conueniens est illis fabula, qui, fortuitas propter rerum  
circumstantias ac loci, in potentiores efferunt se insolentius.

## XCVII.

## LEO ET TAURUS.

Tauro silvestri leo quondam insidias meditabatur.

Et quum Matri Deorum simulavisset sacrificium, taurum  
secum ut cœnaret invitavit; qui venturum se, nihil suspicatus,  
respondit.

Accedens vero, stansque fores ante leoninas, ut multa vidit  
ahena plena calidæ, cultros, machæras, ferramenta bobus  
decoriandis abstersa recens rubigine splendentia, ad januam  
autem nil, præter ligatum gallulum gallinaceum, abiit in  
montem fugiens.

Questus est serius obviam illi factus leo.

Cui taurus, « Veni », inquit, « ac venisse me argumento  
« confirmabo : non erat hostia par culinæ ».

Nos submonet fabula, ut impendens malum omnino præ-  
videamus, nostramque ipsorum salutem non negligamus.

ἵκετεύω σε, δέομαι . . . « Ἐλθεῖν πρὸς αὐ-  
τὸν ἐπὶ τὸ δείπνον ἡρώτα ». Quæ recensio  
placet magis.

7. Suidas : νεόσμηκτον, νεόθηκτον καὶ  
νεοκάθαρον.

12. Α, τὸ θῦμα τῷ μαγεύει.

## ΞΗ'.

## ΛΕΩΝ ΜΝΗΣΤΗΡ.

- Λέων ἄλους ἔρωτι παιδὸς ὠραίης,  
 παρὰ πατρὸς ἐμνήστευε. Τῷ δ' ὁ πρεσβύτης  
 οὐδέν τι δύσνουν, οὐδ' ὕπουλον ἐμφήνας,  
 « Δίδωμι γῆμαι », φησί, « καὶ διδοὺς χαίρω.  
 5 « Τίς οὐ δυνάστη καὶ λέοντι κηδεύσει;  
 « Φρένες δὲ δειλαὶ παρθένων τε καὶ παίδων.  
 « σὺ δ' ἡλίους μὲν ὄνυχας, ἡλίους δ' ἡμῖν  
 « φέρεις ὀδόντας; τίς κόρη σε τολμήσει  
 « ἀφόβως περιβαλεῖν; τίς δ' ἰδοῦσα μὴ κλαύσει;  
 10 « Πρὸς ταῦτα δὴ σκόπησον, εἰ γάμου χρήζεις,  
 « μὴδ' ἄγριος θῆρ, ἀλλὰ νυμφίος, γίγνου ».
- Ὁ δὲ πτερωθεὶς, τῇ δόσει τε πιστεύσας,  
 ἐξεῖλε τοὺς ὀδόντας, εἴθ' ὑπὸ σμίλης  
 ἀπωνυχίσθη· τῷ τε πενθερῷ δείξας,  
 15 τὴν παιδ' ἀπήτει. Τὸν δ' ἕκαστος ἡλοία,  
 ῥοπάῳ τίς, ἢ λίθῳ τίς ἐκ χειρὸς παίων.  
 ἔκειτο δ' ἄργος, ὥσπερ ὅς ἀποθνήσκων,  
 γέροντος ἀνδρὸς ποικίλου τε τὴν γνώμην

Conf. Coray. Fab. 221, p. 143, 144, 145, 375.

3, A, ἐμφήνας.

9. A, περιλαβεῖν. Monuit Μηνᾶς de corrigendo περιβαλεῖν. A, κλαύση. Scripsi

κλαύσει. Sic passim η et ε permutantur ob similem sonum. Epigramma in Anecd. Paris. c. 4, p. 309: Εἰς Σοφοκλέα. Δηλῶν τὰ πικρὰ τῷ γλυκεῖ τῶν βημάτων, Ἀψίνθιον μέλιτι κινρᾷ Σοφόκλεις. Legen-

## XCVIII.

## LEO PROCUS.

Captus amore leo formosæ puellæ, illam a patre poscebat in uxorem sibi.

Cui senex, nihil malevoli præ se ferens neque suspiciosi, « Filiam » inquit, « tibi dono ducendam, donansque gaudeo. « Cui non placebit gener et potens, et leo? Ast sunt timidæ « virginum mentes puellarumque; et tu quantos unguēs nobis, « dentes quantos promis! Quæ virgo te audebit sine pavore « amplexari? quæ non plorabit, te intuens? Idcirco attendas « parumper, si conjugium cupis; nec sæva bella, bellus sed « fias procus ».

Leo spei subvectus alis, ac dono confisus, evulsit sibi dentes, et scalpello resecandos permisit unguēs; tum socero se monstrans exarmatum, poscebat puellam.

Ast illum unusquisque multabat, hic clava, vel saxo alius eminus iciens. Jacebatque leo immobilis, sus veluti moribundus, jam hominis et senis et ingenio vafri edoctus arte non

dum mihi quidem videtur, κινῶς, Σοφώ-  
κλεις. Et esse puto δηλῶν ab δηλέω,  
quod hominem recentiorem non de-  
decet.

12. Πτερωθεὶς videlicet spe. Alciphro  
2, 1, de amore: ἐλπίσας πτεροῦται. Na-  
zianzenus Orat. 4, p. 120 D: οἷα καὶ ταῖς  
ἐλπίσιν ἐπτέρου.

- σοφίῃ διδαχθεῖς, ὡς ἄμικτον ἀνθρώποις  
 20 ἐρᾶν λεόντων, ἥ λέοντας ἀνθρώπων.  
 Αὐτός τις αὐτὸν λανθάνει κακῶς δράσας,  
 ὧν οὐ πέφυκε μεταλαβεῖν ὅταν σπεύδῃ.

### 5Θ'.

#### ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

- Λύκῳ συνήντα πιμελῆς κύων λίην.  
 Ὁ δ' αὐτὸν ἐξήταξε, ποῦ τραφεῖς οὕτω  
 μέγας κύων ἐγένετο καὶ λίπους πλήρης.  
 « Ἄνθρωπος » εἶπε, « δαψιλῆς με σιτεύει ».  
 5 « Ὁ δέ σοι τράχηλος » εἶπε, « πῶς ἐλευκώθη »;  
 « Κλοιῷ τέτριπται σάρκα τῷ σιδηρείῳ,  
 « ὃν ὁ τροφεύς μοι περιτέθεικε χαλκεύσας ».  
 Λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, « Ἐγὼ τοῖνον  
 « χαίρειν κελεύω » φησί, « τῇ τροφῇ ταύτῃ,  
 10 « δι' ἣν σίδηρος τὸν ἐμὸν αὐχένα τρίψει ».

Ὅτι αἰσχρὸν καὶ ἐπονείδιστον τὸ μικρὰς ἡδονῆς χάριν δουλο-  
 πρεπῶς ζῶειν· φευκτέον ὁ μῦθος παραινεῖ.

19. Suidas : ἄμικτος, ὁ μὴ μινύ-  
 μενος. Id contortum est. Conjeci ac  
 reddidi ἀνικτον ἀνθρώπους.

20. Α, λέοντα. Scripto λέοντας hiatum  
 vpperlevi. Forsan, ἀνθρώποις ... λέουσιν.

Fab. XCIX. Conf. Coray. Fab. 411;

Milleriana pag. 230; Knochius pag. 21;  
 Phædrus 3, 7; Avianus Fab. 37.

1. Α, πιμελῆς, et λίαν.

2. Α, ποῦτράφης. Monuit Μηνᾶς de  
 scribendo ποῦ τραφεῖς.

5. Α, πῶς εἶπεν. Scripsi εἶπε, πῶς.

pervium esse hominibus leonum amorem, hominumve leonibus.

Nocet inscius ipse sibi, qui eorum fieri particeps cupit quæ negavit natura.

## XCIX.

## LUPUS ET CANIS.

Canis pinguis valde lupo forte occurrit.

Interrogavit hic illum, ubi loci nutritus, magnus adeo canis evaserit et tentus pinguedine.

« Homo » inquit canis, « lautus me saginat ».

« At tuum tibi collum » ait alter, « cur ita canduit »?

« Collari caro detrita ferreo fuit, quod nutritor mihi circumligavit arte procusum ».

Ad hoc in cachinnos effusus lupo « Ergo ego valere jubeo »  
« cibos » ait, « opiparos illos, quos propter ferrum mihi deteret »  
« collum ».

Quod turpe sit ac probrosum parvæ gratia voluptatis vitam vivere servilem; idque fugiendum esse monet fabula.

10. Fabula collata: Ἐμοὶ φίλος λιμὸς γὰρ ἡ κλοιοῦ βάρος. Quod et ipse reperi. Reperit Knochius ἡ κολοιοῦ κῆρος, pro quo bene vidit esse κλοιοῦ legendum; sed hæsit in ἡ, immerito, quum nota sit adverbii μάλλον ellipsis.

In affabulatione, A, τὸν μικρῆς... ζώην. Correxerat ζῶειν vir d. anonymus. Sed neque sic correctæ omnino sententia, quæ postulare videtur, τὸ μ. .... ζῶειν, φευκτέον τε ὁ μῦθος παραινεί.



Ρ'.

## ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΛΕΤΟΣ.

Λέοντι προσπτὰς αἰετῶν τις ἐζήτει  
 κοινωνὸς εἶναι· χῶ λέων, « Τί κωλύει »;  
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν. « Ἄλλ' ἐνέχυρον πρὶν δώσεις  
 « τῷ κύπτερά σου μὴ μοι μεθεῖναι τὴν πίστιν·  
 5 « πῶς γὰρ φίλῳ σοι μὴ μένοντι πιστεύσω »;

Ὁ μῦθος ἐκδιδάσκει μὴ τάχιστα πᾶσι πιστεύειν, καὶ μάλιστα  
 τοῖς μήπω φίλοις.

ΡΑ'.

## ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ.

Λύκος τις ἀδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη,

Fab. C. Conf. Coray. Fab. 408; Kno-  
 chii Fab. 10.

1. Α, αἰετῶν. Malit forsan aliquis αἰε-  
 τὸς, et sic scribere suadet fabula collata.  
 Sed conf. F. 102, 3.

3. Ἐνέχυρον δώσεις. Sic fabula col-  
 lata. Deesse syllabam non vidit Co-  
 rayus; viderunt critici alii, qui supplent  
 inserto μοι, γοῦν, καί. Equidem inserui  
 πρὶν. Relictus est versus syllaba brevior

in Aneod. Paris. t. 4, p. 387: ψευδὲς μυ-  
 θίζουσι, Θεόκληες, ὡς ἀγαθαὶ μὲν Χάριτες,  
 τρισσαὶ δ' εἶσιν ἂν Ὀρχομενόν... Ipse  
 codex, quod e meis schedulis disco, ex-  
 hibet tantum ριτες. Bene integravit vo-  
 cabulum editor, scripto χάριτες, sed non  
 integravit versum, cui præfigatur arti-  
 culus αἱ. Etiam scribi oportuit ἂν Ὀρχ.,  
 id est εἰσι κατ' Ὀρχ., quæ est scriptura  
 Vaticana Anthologiæ Palatinæ 12, 181,

## C.

## LEO ET AQUILA.

Advolans leoni aquila quædam, eum rogabat ut se sociam reciperet. Et aquilæ leo « Quid vetat »? ait. « Sed pignus dabis « prius, celeres illas pinnas tuas pactam non esse deserturas « fidem. Qui enim amicæ tibi non domisedæ confidam »?

Docet fabula non esse ocus quibuslibet confidendum hominibus, et iis præsertim qui nondum sunt amici.

## CI.

## LUPUS ET VULPES.

Lupus quidam robustior inter lupos natus erat, quem Leo-

cum hoc initio : ψευδέα μυθίζουσι Θεόκλ.

4. A, τὰ ὠκύπτερά σου μὴ μεθ. Displcebat valde hiatus et scripsi τῶκύπτερα· tum addidi μοι, quod non reprehendent qui meminerint quam sæpissime consociare græcos auctores syllabas μὴ μοι. Atqui μοι post μὴ facillime potuit excidere. Fabula collata : Ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν. Et hic etiam

malim legi : Τὸν ταχύπτερόν σε μὴ μεθ.

5. Vertit vir d. : « alias enim qui credam tibi amicæ, si me non exspectabis »? Aliter μένοντι intelligebam, quum non sit μένοντι με, sed simpliciter μένοντι, quod est μένοντι κατὰ χώραν.

Fab. CI. Conf. Coray. Fab. 410, Knöchii Fabula 11.

1. A, ἀδρός.

λέοντα δ' αὐτὸν ἐπεκάλουν. Ὁ δ' ἀγνώμων  
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε, τῶν δὲ συμφύλων  
ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

- 5 Κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, « Μὴ φρενωθείην »  
ἔφη « τοσοῦτον, ὥς σὺ νῦν ἐτυφώθης.  
« Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνη,  
« ἐν δ' αὖ λεόντων συγκρίσει λύκος γίγνη ».

Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν κολάκων οὐκ ὀρθῇ κρίσει ἐπαινουμένους,  
κάντεῦθεν μέγα φρενοῦντας, ἔπειτα δὲ ἐλεγχομένους, ἑαυτοὺς  
ἐπιγινώσκειν.

PB'.

#### ΛΕΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΩΝ ΔΙΚΑΙΩΣ.

Λέων τις ἐβασίλευεν, οὐχὶ θυμώδης,  
οὐδ' ὠμὸς, οὐδὲ πάντα τῇ βίῃ χαίρων,  
πρῶτος δ' ἄρα καὶ δίκαιος ὥς τις ἀνθρώπων.  
Ἐπὶ τῆς ἐκείνου, φασὶ δὴ, δυναστείας  
5 τῶν ἀγρίων ἀγυρμὸς ἐγεγόνει ζώων,  
δίκας τε δοῦναι καὶ λαβεῖν παρ' ἀλλήλων  
τὰ ζῶα πάντα. Ὡς δ' ὑπέσχον εὐθύνας  
λύκος μὲν ἄρνι, πάρδαλις δ' ἐπ' αἰγάγρῳ,

5. A, μὴ φρενωθείην. Scripsi φρενωθείην  
ex fabula collata. Conferi Knochius Sui-  
dæ glossam : φρενωθῆναι, σωφρονισθῆναι.  
Placet aliorum conjectura : μὴ ἔφρεν.

7, 8. Eædem clausulæ F. 54, 3, 4.  
In affabulatione scribendum forsân,  
ὥς ἑαυτοὺς ἐπιγινώσκειν· vel, πρὸς τὸ  
τοὺς ἀπὸ τῶν....

nem cognomine vocabant. Stolidus ille, et gloriæ impar ferendæ, a tribulibus segregavit se, ac cum leonibus conversabatur.

Vulpes autem cavillatrix « Ne ad sanam mentem tantum » inquit, « sim unquam reducenda, quantum tu nunc vano « fastu intumescis! quippe qui inter lupos revera leo videris, « interque leones rursus comparatione fis lupo ».

In eos qui pravo adulatorum iudicio laudati, indeque superbientes, deinde ita convincuntur ut se qui sint agnoscant.

## CII.

## LEO REGNANS ÆQUIS LEGIBUS.

Leo quidam regnabat, non iracundus, neque crudelis, nec qui semper vires amaret, sed mansuetus ac justus, velut hominum aliquis.

Sub ejus igitur imperio narrant silvestrium habitum fuisse concilium animantium, quo vicissim darent poenas feræ cunctæ vel acciperent invicem.

Quum autem piacula luerent lupo agno, rupicapræ pardus,

Fab. CII. Conf. Coray. Fab. 363.

3. A, πρὸς δ' ἄρα. Scripsi πρῶτος. Fabula collata ἄλλᾳ πρῶτος καὶ δίκαιος. Vide Tyrwhittus p. 19.

5. Suidas : ἀγυρμός · ἐκκλησία, συνα-

γωγή. Quod sequitur δοῦναι hinc pendebit subaudito ὥστε, πρὸς τό. Fabula collata : συναθροισμός ἐγένετο πάντων ζώων δοῦναι δίκας, καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα.

10 ἐλάφῳ δὲ τίγρις, πάντα δ' εἶχεν εἰρήνην,  
 ὁ πτωχὸς λαγῶδες εἶπεν· « Ἄλλ' ἐγὼ ταύτην  
 « τὴν ἡμέραν αἰεὶ ποτ' νύχόμην, ἥτις  
 « καὶ τοῖς βιαίοις φοβερά τὰσθενῇ θήσει ».

Ἐπαινὸν ὁ μῦθος ἔχει κριτῇ πράφ καὶ λίαν δικαίῳ.

ΡΓ'.

### ΛΕΩΝ ΝΟΣΩΝ ΚΑΙ ΘΗΡΙΑ.

Λέων ἐπ' ἄγρην οὐκέτι σθένων βαίνειν,  
 πολλῷ γὰρ ἤδη τῷ χρόνῳ γεγηράκει,  
 κοίλης ἔσω σπηλυγγοῦ, ὡς νόσῳ κάμνων,  
 ἔκειτο, δολίως, οὐκ ἀληθῶς, ἀσθμαίνων,  
 5 φωνὴν βαρεῖαν προσποιητὰ λεπτύνων.  
 Θηρῶν δ' ἐπαύλας ἦλθεν ἀγγέλου φήμη,  
 καὶ πάντες ἦλγουν, ὡς λέοντος ἀρρώστου·  
 ἐπισκοπήσων δ' εἰς ἕκαστος εἰσῆει.

9. Inserui δὲ, syllaba quum abesset. Præiit fabula collata. Idem remedium sanabit epigramina politicum de Christi baptismo in Anecd. Paris. t. 4, p. 334: Γυμνούμενος μὲν γυμνὸν ἐνδύεις, Λόγε, Κάραν δὲ βάπτων ἐξανιστᾷς με πλάνης. Φαιδρύνεται μὲν ὠκεανὸς φωσφόρος, Ἰορδάνης δεσπότην λελουμένος. Legendum Ἰορδ. δὲ ex codice 1630, p. 133, 2. Editor doct. conjicit reponendum φωσφόρῳ λελουμένῳ, quæ sunt codicis ejusdem

lectiones. Et bene codex ille prius distichon ponit seorsum ab altero. Deprehendi versiculum longiorem alio loco Anecd. Paris. t. 4, p. 284, in catalogo metrico hæreseon philosophicarum: Κυρηναικῶν ἔσμος, οἱ τῶν Μεγαρέων. Edideram olim melius Anecd. Gr. t. 2, p. 62: Κυρηναικῶν ἔσμοι, οἱ Μεγαρέων.

12. Α, τὰ σθένη. Scripsi τὰσθενῇ, duce fabulatore prosaico, qui habet τὰ εὐτελῆ.

cervo tigris, et pax esset ubique, pavidus sic est loquutus lepus :

« Ast mihi hicce dies semper erat in votis, qui violentis  
« quoque animalibus metuenda faciet quæ sunt invalida ».

Laudem exhibet fabula mansueti et multum æqui iudicis.

### CIII.

#### LEO ÆGER ET ANIMALIA.

Leo qui venatum ire non valebat amplius, quippe multorum jam annorum senio confectus, cava in spelunca, velut morbo fractus, jacebat, ficto, non vero, laborans anhelitu, raucae vocis attenuans sonos.

Ad ferarum latibula nuntia pervenit fama, cunctasque mœror angebat leonis de languore.

Et unaquæque ad eum visendum accessit, quasprehendens

Fab. CIII. Cf. Coray. F. 137, p. 78, 79, 336; Knoch. Fragm. 5; Plato Alcib. I, § 37 (ubi pro κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, legerim, μῦθον, οὗ ἡ ἀλ. : sic Scholium ad Phœn. 237 : οἱ τοῦ μύθου αἰετοί· et Psellus Opusc. p. 117 : ἡ τοῦ μύθου κάμηλος· ubi nota); Lucilius Sat. 30, fragm. 3, 4; Horatius Ep. I, 1, 73; Phædri Append. F. 30; Dositheus p. 27.

3. Suidas : σπήλυξ, σπήλαιον· Βά-

βριος· « κάσω σπήλυγος οἷά τις νούσω κάμων, ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων ». Bene initium versus e conjectura restauraverat Tupius Emend. t. 2, p. 191. Meminit et Babrii Suidas in ἄσθμα, πνοή. Sumendum ἀληθὲς videtur.

5. Προσποιητὰ iterum Fab. 106, 17.

6. Pro ἀγγέλου φήμη, forsitan ἄγγελος Φήμη, quod in latinis exhibui. Virgilius : « pennata per urbem Nuntia Fama ruit ».

- Τούτους ἐφεξῆς λαμβάνων, ἀμοχθήτως  
 10 κατήσθιεν· γῆρας δὲ λιπαρὸν ἡύρηκει.  
 Σοφὴ δ' ἀλώπηξ ὑπενόησε, καὶ πόρρω  
 σταθεῖσα, « Βασιλεῦ, πῶς ἔχεις »; ἐπηρώτα.  
 Κἀκεῖνος εἶπε· « Χαῖρε, φιλότατη ζῶν.  
 « Τί δ' οὐ προσέρχῃ, μακρόθεν δέ με σκέπτῃ;  
 15 « Δεῦρο, γλυκεῖα, καὶ με ποικίλοις μύθοις  
 « παρηγόρησον ἐγγὺς ὄντα τῆς μοίρης ».  
 « Ζώοιο »! φησὶν· « ἦν δ' ἄπειμι, συγγνώσῃ·  
 « πολλῶν γὰρ ἔχνη θηρίων με κωλύει,  
 « ὧν ἐξιόντων οὐκ ἔχεις ὁ μοι δείξεις ».  
 20 Μακάριος ὅστις οὐ προλαμβάνει πταίσας,  
 ἀλλ' αὐτὸς ἄλλων συμφοραῖς ἐπαιδεύθῃ.

Οὕτω τινῶν οἱ κίνδυνοι διδασχὴ εἶναι ὀφείλει τῆς ἡμῶν σω-  
 τηρίας.

ΡΔ'.

#### ΚΥΩΝ ΚΩΔΩΝΟΦΩΡΩΝ.

Λάθρα κύων ἔδακνε· τῷ δὲ χαλκεύσας  
 ὁ δεσπότης κώδωνα καὶ προσαρτήσας,  
 πρόδηλον εἶναι μακρόθεν πεποιήκει.

10. A, κατήσθιε. Ludit in nomine  
 λιπαρόν. Nam sic beatulus senex pingue-  
 scebat. Usus formulæ λιπαρὸν γῆρας pro  
 commoda ac læta senectute illustravi

ad Eunapium p. 171, 585; ad Homerum  
 Odyss. A, 136. Scholarius in meis Anec-  
 dotis Græcis t. 5, p. 131 : εἰς εὐδαιμον  
 γῆρας καὶ λιπαρόν.

singulas sine labore devorabat, atque ita senectutem quam dicunt pinguem sibi comparaverat.

Sed cauta vulpes rem suspicata, stansque procul, « Rex, « quo tu te habes modo »? interrogabat.

Cui leo : « Salve, animalium vulpes carissima. Quid non « accedis, ast eminus me invisit? Huc, dulcissima rerum, ac « me variis solator sermunculis jam fato proximum ».

« Vive, vale », respondit. « Sed ignosces abeunti mihi. « Multarum enim ferarum me cohibent vestigia, quarum egre- « dientium nullum potis es ostendere mihi ».

Felix qui non occupat errorem, sed aliorum ipse calamita-  
tibus edoctus sapuit.

Ita quorundam pericula nobis nostræ documenta salutis  
esse debent.

## CIV.

## CANIS TINTINNABULATUS.

Clam mordebat canis. Fabricatus est illi dominus tintinna-  
bulum et appendit, itaque ut procul agnosceretur fecit.

17. Forsan, εἰ δ' ἄπειμι· vel, φησί,  
νῦν δ' ἄπειμι· συγγνώσῃ. Hoc fere placet  
magis, quod sonus sit idem.

Fab. CIV. Conf. Coray. Fab. 210 ;  
Avianus Fab. 7.

1. Χαλκεύσας) Conf. Fab. 99, 7.



- Ὁ κύων δὲ τὸν κώδωνα δι' ἀγορᾶς σείων  
 5 ἡλαζονεύετ'· ἀλλὰ δὴ κύων γραίῃ  
 πρὸς αὐτὸν εἶπεν· « ὦ τάλαν, τί σεμνύνῃ;  
 « οὐ κόσμον ἀρετῆς τοῦτον, οὐδ' ἐπεικείης,  
 « σαυτοῦ δ' ἔλεγχον τῆς πονηρίας κρούεις ».

Ἐλεγχον ὁ μῦθος ἔχει τῶν οὐ καλῶς ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονούντων, ὅταν διὰ κακίαν τι πάθωιεν.

ΡΕ'.

#### ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΛΕΩΝ.

- Λύκος ποτ' ἄρας πρόβατον ἐκ μέσης ποιμένης,  
 ἐκόμιζεν οἶκαδ'· ὃ λέων συναντήσας  
 ἀπέσπασ' αὐτοῦ. Καὶ λύκος, σταθεὶς πόρῳ,  
 « Ἀδίκως ἀφείλω τῶν ἐμῶν », ἐκεκράγει.  
 5 Λέων δὲ τερφθεὶς, εἶπε τὸν λύκον σκώπτων·  
 « Σοὶ γὰρ δικαίως ὑπὸ φίλων ἐδωρήθη »;

Ὁ μῦθος δικαίως καὶ προσφόρως ῥηθήσεται πρὸς ἄνδρας ἀδίκους, ἀλλήλους αἰτιωμένους, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πταίσματι κειμένους.

7. Α, ἐπεικείης. Facilis correctio fuit sexti pedis; sed quinti anapæstus valde displicet. Scripsi ἐπεικείης, sine exemplo. Fab. CV. 2. Α, οἶκαδε ὃ.

4. Pro ἀφείλω anonymus rescribebat ἀφείλου. Sed proba est forma aoristi ἀφειλάμην, etsi altera recentior. Citat

grammaticus Bekkeri Anecd. p. 93, 14 ἐξαφείλατο ex Herodoto, circa nomen errans; Bastius in Epistolis Paris. p. 55, ἀφείλατο ex Anonymo. In inscriptione Anth. Pal. Append. 228 nulla fuit causa cur ἀφείλετο substitueretur lectioni marmoris, quæ est ἀφείλατο. Dicit quidem

Ast canis tintinnabulum per forum jactans ferociebat, quem vetula sic est alloquuta canicula :

« Miselle, quid superbis? Non virtutis ornamentum hoc « tuæ, neque mansuetudinis, sed probrosum documentum « nequitiae quatis ».

Criminationem illorum hominum fabula exhibet, qui non recte magna de se sentiunt, quum propter vitia quid patiuntur.

## CV.

## LUPUS ET LEO.

Lupus quondam ovem de medio raptam grege ferebat domum.

Cui occurrens leo illam vi extorsit.

Ac lupus, stans procul « Contra jus mihi mea abstulisti », clamavit.

Quo delectatus leo, lupo respondit non sine ludibrio : « Jure enim tibi fuerat ab amicis data »?

Merito ac congruenter fabula recitabitur in homines injustos, qui se invicem insimulant, quum sint eidem obnoxii culpæ.

grammaticus Bekkeri p. 469, 12, esse barbara διὰ τοῦ α, ἀπειλάμην, ἀνείλάμην sed non audiendus. Vide quæ de hac forma monui ad Theognidem 1127, additis Wernsdorf. ad Himer. p. 100; Jacobs. ad Anthol. p. 403, 809, 880; Valcken. Schol. in N. T., t. 1, p. 425;

Geel. ad Polyb. p. 110; Matthiæ Grammatica § 193, 7, p. 365 utilissimæ interpretationis gallicæ quam Longuevillio debemus et Gailio viris dd.

5. Λέων δὲ τερφεῖς) Sic iterum Fab. 106, 29.

In affab. fors. καὶ ἄλλ., vel εἰ καὶ ἐπὶ.

ΡΖ'.

## ΛΕΩΝ ΠΡΑΟΣ.

Λέων ποτ' ἀνδρῶν βίον ἄριστον ἐζήλου,  
 καὶ δὴ, κατ' εὐρὺν φωλεὸν διατρίβων,  
 ὅσων ἀρίστην ὀριτρόφων φυὴν ἔγνω,  
 φιλοφρονεῖσθαι γνησίως ἐπειρᾶτο·  
 5 πολὺς δ' ὑπὸ σπηλυγγι θαμινὰ παντοίων  
 θηρῶν ὄμιλος ἡμέρως συνηυλίσθη·  
 ὁ δ' εἰστία τε κἀφίλει νόμῳ ξείνων,  
 ἄδην τιθεῖς ἄπασι δαῖτα θυμήρη.  
 Φῖλην δὲ κερδῶ καὶ σύνοικον εἰλήφει,  
 10 μεθ' ἧς τὰ πολλὰ μειλίχως συνεζήτει.  
 Γέρων δέ τις πίθηκος ἦν ὁ δαιτρεύων,  
 κρεῶν δὲ συσσίτοισι διανέμων μοίρας·  
 ὅς, εἴ τις ἤλθεν, οὐχὶ τῆς συνηθείης,

5. Suidas : θαμινὰ καὶ θαμινῶς· συνε-  
 χῶς, πυκνῶς.

6. A, θηρίων. Scripsi θηρῶν, spon-  
 dæum pro importuno cretico. Permutata  
 sunt eadem nomina Fab. 4.

8. Scripsi ἄδην probabiliter. Vocabulum  
 in A est lectu difficile. Videtur ἄλῃην  
 primo intuitu legendum, quod quum  
 sensu careat, placuit corrigere ἄδην.  
 Suidas : ἄδην· ἄλις ἢ εἰς κόρον, ἱκανῶς,  
 ἀρκούντως. Quo sensu sæpe leniter pro-  
 nunciatur ἄδην. Sed asperum omnino  
 spiritum codex exhibet, nec caret aucto-  
 ritate. In Rheso 467, ἄλλ' ἄδην ἐλαύνο-  
 μεν, est varietas ἄδην. Obiter monebo

in scholio ad præcedentem versum,  
 pro edita lectione, ἐν ἐρωτήσῃ τοῦτο  
 προσεγεγνέον, legendum videri, προε-  
 νεκτέον. Addam de scholio ad v. 481,  
 quod advertit oculos, annotatiunculam.  
 Hector Rheso : πάρεστί σοι Πέλτην ἐρεῖ-  
 σαι καὶ καταστῆσαι στρατόν. Scholiastes  
 igitur : ἐν ὄψῳ, φησί, βούλει μέρει τῆς πα-  
 ρατάξεως ἔξεστί σοι τὰς πέλτας, τούτέ-  
 στιν τοὺς σοὺς ὑπηκόους, στήσαι. Opinatur  
 vir doct. legisse non πέλτην scholiasten,  
 sed πέλτας. Opinor legisse ipsum  
 quod et nos legimus πέλτην· sed quum  
 id nomen de militibus intelligeret pelta  
 armatis, quo tropo et nomen ἀσπίς de

## CVI.

## LEO MANSUETUS.

Leo quondam hominum vitam æmulabatur optimam, atque ideo in vasta degens spelunca, quamcumque ferarum monti-  
colarum indole præditam innocentissima noverat, omni comi-  
tate idque candide excipiebat.

Ac sæpius sub ejus specu frequens bestiarum omnigenarum  
cœtus placide conveniebat, quas ipse mensæ adhibebat suæ,  
amice tractans, ut lex est hospitum, et cunctis jucundos  
laute apponens cibos.

Contubernalem sibi fecerat et amicam vulpem, quacum multa  
mente disquirebat mansueta.

Atque vetulus quidam simius structoris fungebatur munere,  
ac convivis carniū partes distribuebat. Qui, si quis venisset

clypeatis apud alios dictum est, in in-  
terpretatione pluralem numerum adhi-  
buit. Et negat vir d. πέλτην hic talem  
habere sensum, quem reperiri ait in Al-  
cestide de Diomede v. 514 : ζαχρύσου  
Θρηκίας πέλτης ἀναξ. Sed quis credet  
cunctos Diomedis milites ζαχρύσου  
πέλτας gessisse? Est ἀναξ πέλτης, peltæ  
dominus aureæ, ut Ajax Ovidianus fuit,  
monente Wakefieldio « clypei dominus  
septemplicis ». Culpanda præsertim  
erat viro d. interpretatio verbi ἐρεῖσαι,  
quod non est reddendum στήσαι. Fons  
locutionis est Il. N, 130 : Ἀσπίς ἄρ'  
ἀσπίδ' ἐρεῖδε, κόρυς κόρυ, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.  
Tyrtaeus Fragm. 2 : Καὶ πόδα πᾶρ ποδὶ

θεῖς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρεῖσας. Ibi  
Klotz. p. 59; collato Duport. Gnomol.  
ad loc. Hom. p. 96.

11. Suidas : δαιτρεύειν, μερίζειν.

13. A, ὁσεὶ τις. Adscripsit vir d. ὧς.  
Sed nec sic procedere sententia videtur.  
Correxi ὅς, et distinctionem, quæ in A  
plena est post διατρεύων, mutavi. De  
permutatione vocalium ω et ο nemo li-  
tem movebit, adeo illam reddit perpe-  
tuam pronunciatio. Gregorius Naz. in  
meis Anecd. Gr. t. 1, p. 12 : ὥσπερ καὶ  
φιλίας ὅρος ἐστίν. Quod conjeceram le-  
gendum ὅσπερ mihi offert Georgiæ co-  
dex ab Μηνῆ viro d. mihi commodatus  
humanissime.

- ταυτὸν παρετίθει δεσπότη τε καὶ κείνῳ,  
 15 ὅπερ εἶχεν ὁ λέων νεοδρόμῳ λαβὼν θήρῃ·  
 κερδῶ δ' ἐώλων ἔφερεν οὐκ ἴσῃ μοίραν.  
 Καὶ δὴ ποτ' αὐτὴν, προσποιητὰ σιγῶσαν,  
 λέων τίν' εἶχεν αἰτίην διηρώτα,  
 δείπνου τε χεῖρα καὶ βορῆς ἀποσχοῦσαν·  
 20 « Κερδοῖ σοφῇ, λᾶλῃσον ὥσπερ εἰώθεις·  
 « φαιδρῶ προσώπῳ δαιτὸς, ὦ φίλῃ, ψαῦσον ».  
 Ἡ δ' εἶπεν· « Ὡ φέριστε θηρίων γέννης,  
 « πολλῇ μερίμνῃ καρδίην διαζαίνω·  
 « οὐ γὰρ τὰ νῦν παρόντα μόνον ἀλγύνει·  
 25 « τὰ δ' ἔπειτα » φησί, « προσκοπούμενη κλαίω.  
 « Καθ' ἡμέραν γὰρ εἴ τις ἄλλος, εἴτ' ἄλλος  
 « ξένος πελάζοι, τοῦτο δ' εἰς ἔθος βαῖνον,  
 « τάχ' οὐδ' ἐώλων γεύσομαι κρεῶν μούνη·  
 Ὁ λέων δὲ τερφθεὶς, ὥς λέων τε μειδήσας·  
 30 « Εἶπον πιθήκῃ ταῦτα· μὴ δ' ἐμοὶ μέμφου ».

Ὅτι μᾶλλον ἀλγύνειν καὶ λυπεῖν οἶδεν ἀνθρώπους οὐ τὰ πα-  
 ρόντα μόνον, καθ' ὅσον ἤδη ἡ τῶν μελλόντων προσδοκία.

16, 28. Ἐώλων) Conf. Fab. 86, 3.

17. Προσποιητὰ) Conf. Fab. 103, 5.

18. Est αἰτίην creticus ex usu, et sic passim. Notare poteram molossum αἰτίην in clausula choliambica F. 11, 2, quod tunc neglexi. Nam ionica haec licentia non rara multum est. Conf. Fab. 61, 5. Quam si meminisset nuperus Sibyllae

editor vir doct., non reliquisset claudum versum 3, 26: Ἀντολίην τε δύσιν τε, μεσημβρίαν τε καὶ ἄρκτον, ac μεσημβρίην scripsisset, deleto trochæo pedis quinti; dūce etiam ipso poeta 8, 321: Ἀντολ.... μεσημβρίην...

30. Α, εἶπεν. Corrigebat apte Μηνᾶς εἰπόν. Malui scribere, servato codicis

non de solito notus sodalitio, illi pariter atque hero apponebat quod recenti ceperat venatu leo.

Ast vulpes partem hesternorum ferebat ciborum, nec æquam.

Et vero quadam die, quum taceret simulate, leo illam quid haberet causæ rogabat, cur a cænula manum et ferculis abstinere: « Sapiens vulpecula, loquere ut es solita; vultuque « hilari epulum tangas, amica ».

Quæ contra: « O ferinæ maxime gentis, multa animum « sollicitudine discrucior. Non enim præsentia tantum me con- « tristant; sed futura, quæ prævideam, deploro. Nam si diebus « singulis alius ac deinceps alius hospes adventabit (idque abit « in consuetudinem), brevi una ego ne hesternos quidem gu- « stabo cibos ».

Delectatus leo, utque leo subridens, « Id » ait « simio re- « nuntia, neque de me queraris ».

Quod soleant præsentia mala homines tristitia non tanta et ægritudine afficere, quanta jam futurorum expectatio.

accentu, εἶπον· quæ pronuntiatio me-  
lior est altera. Theocritus 14, 11 : ὅμως  
εἶπον· τί τὸ καίνόν; Ibi nota alterius edi-  
tionis meæ. Simili mendo πείσεν pro  
πείσων Fab. 116, 12.

Inepta est affabulatio hominisque  
non valde sagacis, qui non viderit in-

telligendam esse fabulæ allegoriam de  
conditionis aulicæ vitiis; de principum  
vel optimorum negligentia qui res infi-  
mis circa se familiaribus credunt; de  
veteribus amicis quorum prisca merita  
obscurat novorum hominum præsen-  
tia; etc.

ΡΖ'.

## ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣ.

- Λέων ἀγρεύσας μῦν, ἔμελλε δειπνήσειν·  
 ὁ δ' οἰκοτρίψ κλώψ ἐγγὺς ὦν μόρου τλήμων,  
 τοιοῖσδε μύθοις ἰκέτευε τὸν θῆρα·  
 « Ἐλάφους πρέπει σοι καὶ κερασφόρους ταύρους,  
 5 « θηρῶν δὲ νηδὺν σαρκὶ τῇδε πιαίνειν·  
 « μὺς δὲ δεῖπνον οὐδ' ἄκρων ἐπιψαῦσαι  
 « χειλῶν ἀμέσσω. Ἀλλὰ, λίσσομαι, φείδου.  
 « Ἴσως χάριν σοι τῆσδε μικρὸς ὦν θήσω ».  
 Γελάσας δ' ὁ θῆρ παρῆκε τὸν ἰκέτην ζῶντα·  
 10 καὶ, φιλαγρευταῖς ἐμπεσῶν νεανίσκοις,  
 ἐδικτυώθη, καὶ σφαλεῖς ἐδεσμεύθη·  
 κἀντεῦθεν ὁ θῆρ σωτηρίαν ἀπεγνώκει.  
 Ὁ μῦς δὲ λάθρη χηραμοῦ προπηδήσας,  
 στεῖρρόν τ' ὁδοῦσι βραχυτάτοις βρόχον κείρας,  
 15 ἔλυσε τὸν λένοντα τοῦτο φῶς βλέψαι,  
 ἐπάξιον δούς μισθὸν ἀντιζωγρήσας.  
 Σαφῆς ὁ μῦθος εὐνοοῦσιν ἀνθρώποις,  
 σφάζειν πένητας, μηδὲ τῶν ἀπελπίζειν,  
 εἰ καὶ λένοντα μῦς ἔσφωσ' ἀγρευθέντα.

Conf. Coray. Fab. 217, p. 140, 373.

2. Suidas : κλώψ, κλέπτης.

4. Suidas : κερασφόρους, κερατοφόρους.  
 Post hunc versum deest versus saltem  
 unus, quo syntaxis accusativorum ἐλά-  
 φους καὶ ταύρους nitebatur. Mox θηρῶν  
 videtur esse participium. Sed exspectan-  
 dus codex.

6. A, ἄκρων.

7. A, ἀμέσσω sic. Dubito paululum  
 de lectione.

8. Τῆσδε, videlicet χάριτος.

10. Producta prima in φιλαγρευταῖς  
 propter liquidam. Nota exempla similia  
 vocum φίλος, φιλατο, πέλεται, πολλὰ λισ-  
 σομένη, ὁ λιμενίτης, etc.

## CVII.

## LEO ET MUS.

Murem a se captum leo jamjam erat cœnaturus.

Fur autem domesticus, proximus (heu miser!) fato, tali oratione supplex rogabat belluam :

« Cervos decet te, taurosque cornutos venari, talique ven-  
« trem carne saginare, murinam vero cœnam ne summis qui-  
« dem labiis, ipsis tuis labiis, attingere. Ast, precor, parcas.  
« Forsan gratiam tibi tali pro beneficio, tantulus ego, referam ».

Ridens bellua supplicem abire vivum passus est. Ac mox in venationis studiosos juvenes incidens, cassibus fuit circum-ventus, et, labente vestigio, vinculis ligatus.

Tunc cœpit leo desperare salutem.

Ast mus clam e latebra prosiliens, ac, validum brevissimis laqueum resecans dentibus, expediit ex nodis ferum, qui jam liber hacce frueretur luce; et sic vitam acceptæ vitæ retribuebat dignam mercedem.

Perspicua fabulæ mens benevolis est hominibus : scilicet pauperes oportere salvos præstare, nec de iis desperare, si quidem vel leonem a venatoribus captum servavit musculus.

12. A, κάταυθεν ἀπεγνώκει ὁ θῆρ τὴν σωτηρίαν. Deleto τὴν transposui, metrum reparaturus. Est transpositio remedium parabilissimum. Oracula Sibyllina 1, 78 : Καὶ πολέμους ἐποιοῦν· εἰς δ' αὐτοὺς ἤλυθεν ἄτη. Lectio nitida quidem, sed conjecturalis. Codices exhibere dicuntur, ἴσση δ' αὐτοῖς, ἴση δ' αὐτοῖς. Trans-

ponebat Castillo, ἴση αὐτοῖς δ' ἤλυθεν. Transponam lenius : ἐποιοῦν αὐτοῖς δ' ἴση ἤλυθεν.

13. Suidas : χηραμοὶ· οἱ φωλεοὶ, τῶν θηρίων αἱ καταδύσεις.

18. Est τῶν pro τούτων. Sic Fab. 77, 10 : τὸν ἢ σοφῇ λαβοῦσα. Affabulationem aliam Julianus præbebit Epistola extre-



## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

## ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

- Μῦθος μὲν, ὦ παῖ βασιλέως Ἀλεξάνδρου,  
 Σύρων παλαιῶν ἐστὶν εὖρεμ' ἀνθρώπων,  
 οἱ πρὶν ποτ' ἦσαν ἐπὶ Νίνου τε καὶ Βηλου.  
 Πρῶτος δὲ πᾶσιν εἶπε παισὶν Ἑλλήνων  
 5 Αἴσωπος ὁ σοφός· εἶπε καὶ Λιθυστῖνος  
 λόχῳ Λιθύσσης. Ἄλλ' ἐγὼ νήη μούσῃ  
 δίδωμι, καθαρῶ χρυσίῳ χαλινώσας  
 τὸν μυθίαμβον, ὥσπερ ἵππον ὀπλίτην.  
 Ἵπ' ἐμοῦ δὲ πρώτου τῆς θύρας ἀνοιχθείσης,  
 10 εἰσῆλθον ἄλλοι, καὶ σοφωτέρας μούσῃς  
 γρίφοις ὁμοίας ἐκφέρουσι ποιήσεις,  
 μαθόντες οὐδὲν πλεῖον ἢ με γινώσκειν.

ma 8 : πάντως που καὶ παρὰ τῶν ἡττόνων εἶναι τι χρηστὸν ὁ μῦς τὸν λέοντα τῷ μισθῷ σώσας ἀρχούντως δείκνυσιν. *Eleganti brevitate* Desbillons 5, 30 : « Gratia refferri ab infimis etiam potest ».

1. Quem alloquatur non facile dictum est mihi quidem. Aliquid disquisitionis quaeresis p. 2.

4. Suspectum πᾶσιν. Forsan, πάντων.

5. Α, λίθως, τινὸς λόγου Λιθύσσης. Hærebam, quum Λιθυστικὸς, quod sententia postulare videbatur, metro repugnaret. Præsto adfuit Dubnerus vir multæ doctrinæ, memoriæ felicissimæ, qui meministi nominis synonymi Λιθυστῖνος, et sic Babrii manum restituit. Tum pro λόγου cogitavit de corrigendo γόνῳ vel γόνους. Usus ejus invento, mihi visus sum id perficere, scripto λόχῳ, quod

de populo oratio poetica non repudiat.

Atque est vocum λόγος, λόχος, confusio solennis : v. not. ad Aristæm. p. 364, 366. Innuit autem poeta μῦθον Λιθυστικόν, cujus est mentio frequens. Theo Pro-gymn. capite tertio quod est de mythis : καλοῦνται δὲ Αἰσώπειοι καὶ Λιθυστικοί, ἢ Συβαριτικοί τε καὶ Φρύγιοι, καὶ Κιλικιοὶ καὶ Καρικοὶ, Αἰγύπτιοι καὶ Κύπριοι· τούτων δὲ πάντων μία ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους διαφορὰ, τὸ προσκειμένον αὐτῶν ἐκάστου ἴδιον γένος, ὅλον· Αἴσωπος εἶπεν, ἡ λίθως ἀνὴρ ἢ Συβαρίτης, ἢ Κυπρία γυνή, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῶν ἄλλων. Et Aristotelis classicus est locus Rhet. 2, 20. Ibi vide Victorium.

6. Potest jungi μούσῃ δίδωμι, sub-audito ἐμαυτὸν, « novæ me musæ trado ». Euripides Phœn. 21 : δούς ἡδονῇ·

## PROOEMIUM.

Fabula, imperatoris Alexandri fili, Syrorum est priscorum inventum virorum, qui olim sub Nino Beloque vixerunt.

Primus vero illam cunctis Græcorum filiis narravit Æsopus ille sapiens; narravit et Libystinus Libyssæ populo.

Ast ego novæ Musæ trado Mythiambum, aureo eoque puro freno illum flectens, equum veluti bellatorem.

Quum autem primus fores aperuissem, ingressi sunt alii, et doctioris musæ griphis similia efferunt poemata, qui nihil didicerunt aliud quam ut cognoscant mea.

scholiastes subaudit εαυτόν. Ibi Musgravius. Psellus Opusc. p. 143: οἱ δὲ διδόντες ταῖς σκηναῖς· ibi similia contuli. Aphthonius Fab. 39: τὸ παιδίον ἐδεδώκει πρὸς ὕπνον. In Philocletæ versu 966, νῦν δ' ἄλλοισι δοῦς, Οἷς εἰκὸς, ἐκπλεῖ, certatim et probant et recipiunt viri docti Wakefieldii conjecturam, ἄλλοις σε δοῦς, quum in ipsa codicum scriptura idem lateat sensus, idem subaudiatur pronomen. Musgravius id viderat ac monuerat, male neglectus. Sed malui jungere, Μοῦσῃ διδωμι μυθίαμβον, χαλινώσας αὐτόν. Pulchra inde oritur figura Musæ non jam pedestris, sed equo invectæ. Plutarchus De aud. poet. c. 2: τὰ δ' Ἐμπεδοκλέους ἔπη καὶ Παρμενίδου, καὶ Θηριακὰ Νικάνδρου, καὶ Γνωμολογίαι Θεόγνιδος, λόγοι· εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ

ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγῃσιν. Egregie Amyotus: « . . . . Les Sentences de Théognis sont oraisons, qui ont emprunté de la poésie la hauteur du stile et la mesure des syllabes ne plus ne moins qu'une monture pour éviter la bassesse de la prose ». Strabo 1, p. 23, 3: καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πεζὸν λεχθῆναι τὸν ἄνευ τοῦ μέτρου λόγον ἐμφαίνει τὸν ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβάλλοντα καὶ ὀχλήματος εἰς τοῦδαφος.

7. A, χρυσέω. Scripsi χρυσίω. Dubnero displicet καθαρῶ. Malit παλάφω χρυσέω.

9. Multa de januarum metaphora congressi ad Eunapium p. 392, 598; ad Georgium Lapitham v. 283. Phædrus 3, prol. 16: « Intrare Musarum limen

Ἐγὼ δὲ λευκῇ μυθιάζομαι ῥήσει,  
καὶ τῶν ἰάμβων τοὺς ὀδόντας οὐ θήγω.  
15 Ἄλλ' εὖ πυρώσας, εὖ δὲ κέντρα πρηύνας,  
ἐκ δευτέρου σοι τήνδε βίβλον αἰίδω.

ΡΗ'.

## ΜΥΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣ ΑΣΤΙΚΟΣ.

Μυῶν ὁ μὲν τις βίον ἔχων ἀρουραῖον,  
ὁ δ' ἐν ταμείοις πλουσίοισι φωλεύων,  
ἔθεντο κοινὸν τὸν βίον πρὸς ἀλλήλους.

si cogitas ». Plinius Epist. 1, 18 » : illa actio mihi aures hominum, illa januam famæ patefecit ». Cujus et avunculus dixit H. N. 35, 36 : « ab hoc (Apollo-doro) artis fores apertas Zeuxis Hera-cleotes intravit ». Arnobius 2, p. 43 : « hominibus cæcis et revera in impietate degentibus pietatis aperuit januas ». Anonymus in Yriartæ Catalogo p. 389, 1 : εἰ δὴ ταῦτα ἐκεῖνος ἀπῆτει, παρὰ θύρας ἂν οὐκ ἀπαντᾶν ἐδόκει τῇ ἀληθείᾳ. Choricus Laud. Procopii § 4 : ἐπὶ μὲν θύρας ἦκε ποιητικᾶς. Nazianzenus Orat. 39, p. 627 : τοῖς πάθεσι θύραν ἀνοίξαντες. Non rara metaphora in Novo Testamen-to : vide Valcken. Schol. t. 1, p. 518; Rhoer. Feriis p. 153; Schelhorn. Bibl. Brem. 5, p. 856. Voltairius de Malebran-chio Epist. a. 1768, m. dec. : « il avait, dans ses deux premiers livres, frappé aux portes de la vérité ». Dalembertus de Marivauxio « il se savait gré d'a-voir le premier frappé à cette porte,

jusqu'alors inconnue au théâtre ».

13. A, λουκῇ. Proposuit in margine descriptor vir doct., γωλῇ. Equidem propius accedens ad corruptam vocem, scripsi λευκῇ. Opponitur λευκῇ ῥήσις γρίφοις. Proprietatem adjectivi λευκός in sensu perspicuitatis firmant notata mihi ad Eunapiana de Iamblichi scriptis p. 12 : οὔτε ἔχει λευκότητά τινα, καὶ τῷ καθαρῷ καλλωπίζεται· et ad ejusdem contrariam metaphoram p. 18 : τὰ γε-γραμμένα ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο. Philippus Epigr. 44, quum repudiasset astrologorum μετεωρολογίας, et Aristar-chi vermes, Ἀριστάρχου σήτας ἀκανθολό-γους « book-worms », Γιγνώσκοιμ', ait, ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα Ἱστορίη τήκοι τοὺς Περικαλλιμάχους. Ibi Jacobsii Analecta. Apposite Theophyla-ctus Bulgar. Ep. 56 : ἐκεῖνο δὲ ὅρα μὴ τις φαίη μάτην με βαψωδεῖν γρίφους πλέκοντα, δέον ἐξειπεῖν τὴν χρεῖαν λευκότερον. Poe-taster in meis Anecdoticis gr. t. 2,

Equidem perspicua fabulas compono oratione et iamborum non acuo dentes. Stimulis autem ad ignem fabricatis diligenter, simulque hebetatis, altera vice huncce tibi librum cano.

## CVIII.

## MUS RUSTICUS ET MUS URBANUS.

Mures duo, alter vitam agens rusticam, ille opulentis latitans in apothecis, vitæ societatem inierunt inter se.

p. 473 : 'Ο Πορφύριος λευκὸν Ἀριστοτέλους Τὸ πορφυροῦν ἔδειξε γνώσεως βάθος. Pro ἔδειξε reperi vel reperisse credo ἔδοξε in codice 352 Suppl. Vir doct. qui ex illo codice distichon edidit in Anecd. Paris. t. 4, p. 284 ait se reperisse ἔδουε, quod bene correxit scripto ἔδειξε. Minus bene sub lemmate εἰς Πορφύριον huic disticho alios junxit versus de Iamblichō, qui erant separandi.

14. A, ὀδόντας σου. Dubnero correctio debetur, qua et metrum iuvatur. Nam ita expulso spondæo fit pausa Porsonianā.

15. Oratio non quam promisit λευκῇ, sed μελαντάτῃ. Conjecit, si quid video, felicissime Dubnerus εὐ πτερώσας.

16. Formula ἐκ δευτέρου utilitur F. 95, 97, ac simili ἐκ δευτέρης F. 114, 5. Quid nunc significet in ea quæ nunc est libri conditione non facile dixerim. Quum nos docuerit Avianus Præfatione Æsopi fabulas Babrium in duo volumina coar-

tavisse, suspicor posterius volumen a litera M incepisse, et hocce fuisse prologo ornatum. Inde etiam manifestum fit secundum litterarum ordinem fabulas fuisse ab ipso auctore dispositas. Litera N præbebat quidem aptius secundi voluminis initium, quum sit tertia decima; sed verisimile est ex ipsa linguæ natura ultimas literas non multis præfixas fuisse fabulis, utque esset partis utriusque non dispar crassitudo, litteram M fuisse ab auctore alteri attributam. Quod narrat Suidas, cuius verba reperiuntur supra p. 2, Babrii fuisse βιβλία δέκα, conciliabitur facile cum Aviani de voluminibus duobus testimonio, si fuerint unius cuiusque voluminis βιβλία πέντε.

Fab. CVIII. Conf. Coray. Fab. 301, p. 196, 197, 402; Knochii c. 5, Fragmentum 23, et c. 6, Fragm. 5; Dositheus p. 37; Horat. 2, S. 6, 79 sqq.

- 5 Ὁ δ' οἰκόσιτος πρότερος ἦλθε δειπνήσων  
 ἐπὶ τῆς ἀρούρης ἄρτι χλωρὸν ἀνθούσης·  
 τρώγων δ' ἀραιὰς καὶ διαβρόχους σίτου  
 ρίζας, μελαίνῃ συμπεφυρμένας βώλῳ,  
 « Μύρμηκος » εἶπε, « ζῆς βίον ταλαιπώρου,  
 « ἐν πυθμέσιν γῆς κρίμνα λεπτὰ βιβρώσκων·  
 10 « ἐμοὶ δ' ὑπάρχει πολλὰ καὶ περισσεύει·  
 « τὸ κέρας κατοικῶ πρὸς σὲ τῆς Ἀμαλθείας.  
 « Εἴ μοι συνέλθοις, ὡς θέλεις, ἄσωτεύσῃ,  
 « παρεῖς ὀρύσσειν ἀσφαλαζὶ τὴν χώραν ».  
 Ἀπῆγε τὸν μῦν τὸν γεηπόνον, πείσας  
 15 εἰς οἶκον ἔλθειν ὑπὸ τε τοῖχον ἀνθρώπου.  
 Ἔδειξε δ' αὐτῷ, ποῦ μὲν ἀλφίτων πληθός,  
 ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρὸς, ἢ πῖθιοι σύκων,  
 στάμνοι τε μέλιτος, σῶρακοί τε φοινίκων.  
 Ὁ δ' ὥς ἐτέρφθη πᾶσι, καὶ παρωρμήθη,  
 20 καὶ τυρὸν ἦγεν ἐκ κανισκίου σύρων,  
 ἀνέφξε τὴν θύραν τις· ὁ δ' ἀποπηδήσας,  
 στεινῆς ἔφευγε δειλὸς ἐς μυχὸν τρώγλης,  
 ἄσσημα τρίζων, τὸν τε πρόξενον θλίβων.  
 Μικρὸν δ' ἐπισχὼν, εἴτ' ἔσωθεν ἐκκύψας,

7. Vivebat mus optimus ille rusticus vitam priscorum hominum, ὅτ' ἰλὺς ἡσθίετο, Plutarchus ait De esu 1, c. 2, καὶ φλοιὸς ἐβρώθη ξύλου, καὶ ἀγρωστὶν εὐρεῖν βλαστάνουσιν ἢ φλοιοῦ τινα ρίζαν εὐτυχὲς ἦν. Pro altero φλοιοῦ memini viri d. qui φωτοῦ proponit; sed quaerendum nomen peculiare plantæ, φλέω forsā. Scylax § 111 : περὶ δὲ τὴν λίμνην πέφυκε κάλαμος καὶ κύπειρος καὶ φλέως. Olim fuit κύπειρος καὶ φλοιός. Juncta κυπέρου καὶ φλέω in Ranis 243.

9. Vide n. ad v. 31.

10. Horatius Ep. 1, 6, 45 : « Exilis domus est, ubi non et multa supersunt ».

11. De Amalthææ cornu pervulgata omnia. Vide quæ monui ad Anecd. Gr. t. 3, p. 12; quæ monuerunt Jacobs. ad Calliclerem Anal. t. 9, p. 151, et Anthol. 11, 5; Walz. ad Arsen. p. 49; Fischer. ad Anacr. Fragm. 5; et ceteri. Joannes Pediasimus bonam mulierem esse ait παροιμιακὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Hippodamus Stobæi Tit. 103, 26, p. 341, de civitate bene constituta : ταῦτα μὲν ἐγὼ φημί ἡμεν τὸ ὀνομαζόμενον Ἀμαλ-

Domesticus prior venit cœnaturus in arva recenti herbescen-  
tia viriditate. Cœnesisque raris ac madidis frumenti radicibus,  
nigraque commixtis humo, « Formicæ » ait, « vitam vivis  
« æruninosæ, ima sub tellure hordea rodens minuta. At mihi  
« sunt multa, multaue supersunt. Cornu, si conferar tibi,  
« ipsum habito Amaltheæ. Mihi si socius fies, opipare epu-  
« laberis ad libita, relicto talpis agro quem fodiant ».

Agricolam abduxit murem, cui persuasit ut domum veniret  
tectumque subiret hominis.

Monstravit autem illi ubi farinæ copia, leguminum ubi  
acervus foret, doliave ficuum, urceique mellis et palmarum  
strues.

Ut cuncta hospitem delectabant, ut facto impete edu-  
cebat tractum e calathisco caseum, valvas aperit aliquis.

Tum exsiliens arcti in recessum foraminis aufugit pavidus,  
incondito non sine murmure, ac pondere opprimens corporis  
convivatorem.

Post moræ pauxillum promens se foras, ori jamjam admo-

θείας κέρα· ἐν εὐνομίᾳ γὰρ τὰ πάντα ἐντί.

16. A, πλήρη, adjectivo pendente.  
Forsan periit versus, ἀλφίτων πλήρη  
Ἀγγεία... Displiceret correctio πλήρης,  
relato adjectivo ad σωρός, quod σωρός  
πλήρης ἀλφίτων non multum habeat pro-  
prietatis, et quod res reliquæ seorsum  
nominentur. Scripsi πλῆθος, lectori con-  
sulens.

18. A, σωρακοί. Suidas v. σωράκου·  
Βάβριος· « Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρός ἢ  
πίθος σύκων; Στάμνοι... φοινίκων; Si-  
gna interrogandi fragmentorum colle-

ctores impediabant. Illa adhibuit lexi-  
cographus ut versibus a serie avulsis  
sententia constaret.

22. Conf. Fab. 112, 2.

23. Forsan, τρύζων. Suidas, τρύζει·  
ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ. Ep.  
Fab. 112, 8, μῦς ἐπιτρύζας.

24. A, μικρόν τ'. Scripsi μ. δ' ex Sui-  
da. Suidas enim in Καμειραία ἰσχάς·  
Βάβριος· « Μικρόν δ' ἐπισχών... Καμει-  
ραίας. Codices Suidæ εὐτ'. Tupius  
Emend. t. 1, p. 305 correxit εἰτ', merito  
receptum a Gaisfordio. Meursius Rhodo

- 25 ψάψειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραΐης·  
 ἕτερος δ' ἐπῆλθεν ἄλλο τι προαιρήσων·  
 οἱ δ' ἔνδον ἐκρύβοντο. Μῦς δ' ἀρουρείτης,  
 «Τοιαῦτα δειπνῶν», εἶπε, «χαῖρε καὶ πλούτει,  
 «καὶ τοῖς περισσοῖς αὐτὸς ἐντρύφα δειπνοῖς,  
 30 «ἔχων τὰ πολλὰ ταῦτα μετὰ κινδύνων·  
 «ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,  
 «ὕφ' ἦν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω».

Ταῦτα ῥητέον τῷ ἐν προσχίματι φιλίας κακαῖς συμβουλίαις  
 ἀπάγειν ἡμᾶς βουλομένῳ ζωῆς ἀταράχῃ, καὶ κινδύνους καθυ-  
 ποβάλλειν χάριν ῥεουσῶν ἡδονῶν.

ΡΘ΄,

#### ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ.

«Μὴ λοξὰ βαίνειν», ἔλεγε καρκίνῳ μήτηρ,  
 «ὕγρῃ τε πέτρῃ πλάγια κῶλα μὴ σύρειν».  
 Ὁ δ' εἶπε· «Μῆτερ, ἡ διδάσκαλος, πρώτην  
 «ὀρθὴν ἄπελθε, καὶ, βλέπων σε, ποιήσω».

Ἀντίρρῃσιν ὁ μῦθος ἔχει πρὸς τοὺς ἐναντίας τοῖς ἔργοις διδα-  
 σκαλίας ποιουμένους.

2, 1, memorat ex Athenæo ficus Rhodias; sed locus Suidæ ac Babrii ejus diligentiam effugit.

31, 32. Suidas : κρίμνον διὰ τοῦ ι, ἡ κριθὴ· καὶ Βάβριος· «Ἐγὼ δὲ ... τρώγω». Conf. v. 9.

In affabulatione A, καθυποβάλλαι. Passim scripturæ compendia legendis recte vocabulorum finibus obstant. Oracula Sibyllina 5, 192 : Καὶ κοπετὸν ὄφονται, ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσιν. Videtur e compendio non nitido erutum fuisse ἔχου-

vebat ficum Camiræam, quum supervenit homo alius aliud quid ablaturus.

Ac mures se intus abdiderunt.

Mus autem rusticus « Talia qui cœnas » inquit, « sis lætus  
« atque dives, et opulentis ipse luxuriose utaris epulis, tanta  
« hacce copia fruens non sine periculo. Ast ego tenuem non  
« relinquam glebam, cujus sub tegmine hordeola comedo  
« securus ».

Illi sunt ei dicenda, qui sub fictæ specie amicitiae, nos a vita tranquilla pravis consiliis vult seducere, ac fluxarum gratia voluptatum periculis subicere.

## CIX.

## CANCER ET MATER.

« Ne incedas obliquo gressu », dicebat cancro mater, « neque  
« humenti devia saxo membra trahas ».

Qui contra : « Mater, sedula monitrix, prior incede recta,  
« teque ego intuens, faciam pariter ».

Responsionem illis exhibet fabula, qui dant præcepta factorum contraria.

σαν, arrendum fuisse ἔχοντας. Oculos advertit versus e vicinia : Πεντάπολι, κλαύσαι σε ποιεῖ μεγαλόσθεος ἀνὴρ. Id scriptum est e conjectura, de qua legis editoris viri doct. notam. Lectio vetus editionum et codicum, Πενταπόλει

κλαύσαι δὲ Σόης μεγαλόσθεος ἀνὴρ. Absque novis libris nil mutarem. Necmen proprium Σόης non est inauditum. Fab. CIX. Conf. Coray. Fab. 295; Avianus Fab. 3.

1. Posset construi infinitivus cum



## ΡΙ'.

## ΚΥΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Μέλλων ὀδεύειν τῆς κυνός τις ἐστώσης  
 εἶπεν· « Τί χάσκεις; πάνθ' ἔτοιμά σοι ποίει·  
 « μετ' ἐμοῦ γὰρ ἦξεις ». Ἡ δὲ κέρκον οὐραίης  
 ἄρασά φησι· « Πάντ' ἔχω· σὺ δὲ βραδύνεις ».

Πρὸς ἄνδρα ἀπαρασκεύαστον πρὸς τὸν ἐν ἐτοιμασίᾳ ὄντα,  
 καὶ περὶ συνοδοιπορίας κατεπείγοντα ὁ λόγος εὐκαιρος.

## ΡΙΑ'.

## ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ.

Μικρέμπορός τις ὄνον ἔχων ἐβουλήθη,  
 τοὺς ἄλας ἀκούων παρὰ θάλασσαν εὐώνους,  
 τούτους πρίασθαι· φορτίσας τε γενναίως  
 τὸν ὄνον κατῆγε. Τῆς δ' ὀδοῦ προκοπτούσης,  
 5 ὀλισθεν ἄκων εἰς τι ρεῖθρον ἐξαίφνης,

ἔλεγε. Malui orationem facere directam. Alludit ad hanc Fabulam Gregorius Naz. t. 2, p. 155, § 60 : Εἰ λοῖζα προσβαίνουσι καρκίνων γόνιοι, Πεῖραν λάβωσι μητρικῶν βαδισμάτων. Reperi in codice 1760 : εἰ λοῖζα μὴ βαίνουσι.

Fab. CX. In affabulatione quæ non nitide scripta est atque forsitan non integra, alterum πρὸς videtur esse comparativum. Sublatis altero πρὸς et καὶ, sententia esset magis perspicua. Et ad eam rationem latina institui.

## CX.

## CANIS ET DOMINUS.

Iter qui meditabatur aliquis adstanti caniculæ, « Quid hias »? dixit; « cuncta tibi face parata sint. Mecum etenim venies ».

Quæ caudam levans, « Cuncta » inquit, « mea mihi sunt parata. Tu vero moraris ».

In hominem imparatum, qui alterum jam strenue paratum ad iter capessendum incitat, opportuna narratio.

## CXI.

## ASINUS SALEM GESTANS.

Propola quidam asinum qui possidebat, audito maris ad litus vilem esse salis annonam, salem voluit emere, onustumque strenue animal deducebat domum.

Itione autem procedente, invitus in profluentem delapsus

Fab. CXI. Conf. Coray. Fab. 254, p. 166, 167, 388.

1. A, μικρὸς ἔμπορος. Sumsi e fabula collata compositum μικρέμπορος, quum divisa vocabula metrum non posset capere.

3. A, φορτίσας. Rescripsi φορτίσας,

iotacismo ductus. In Epigrammate Anecdotorum Paris. 4, p. 386, Σέψαι Νάρκισσον καὶ μηκέτι γαῦρα φρονήσης· Τοῦθ' ὑπεριφανίης ἄνθος ἔφυσεν ἔρωι, mi-  
ror non rescriptum fuisse ὑπεριφανίης. Sed sunt alia majora in illo epigrammate menda, quæ non tango.

- καὶ συντακέντων τῶν ἀλῶν ἐλαφρύνθη·  
 ῥάων δ' ἀνέστη καὶ παρῆν ἀμοχθήτως  
 εἰς τὴν μεσόγειον Τοὺς ἄλας δὲ πωλήσας,  
 πάλιν γομώσων τὸν ὄνον ἦγε, καὶ πλείω  
 10 ἐπενετίζεται τὸν φόρτον. Ὡς δὲ μοχθήσας  
 διέβαινε τὸν ῥοῦν, οὐπερ ἦν πεσὼν πρῶην,  
 ἐκὼν κατέπεσε· καὶ, πάλιν ἄλας συντήξας,  
 γαύρως ἀνέστη κοῦφος ὥς τι κερδήσας.  
 Ὁ δ' ἔμπορος τέχνην ἐπινοεῖ, καὶ πλείους  
 15 σπόγγους κατῆγεν ὕστερον πολυτρήτους  
 ἐκ τῆς θαλάσσης, τοὺς θ' ἄλας ἐμεμισήκει.  
 Ὁ δ' ὄνος πανούργως, ὥς προῆλθε τῷ ρείθρῳ,  
 ἐκὼν κατέπεσεν· ἀθρόως δὲ τῶν σπόγγων  
 διαβραχέντων, πᾶς ὁ φόρτος ὠγκώθη,  
 20 βάρος δὲ διπλοῦν ἦλθε βαστάσας νώτοις.  
 Πολλάκις ἐν οἷς τις ἡτύχησε καὶ παταίει.

ΡΙΒ'.

## ΜΥΣ ΚΑΙ ΤΑΥΡΟΣ.

Μῦς ταῦρον ἔδακεν. Ὁ δ' ἐδίωκεν ἀλγήςας  
 τὸν μῦν· φθάσαντος δ' εἰς μυχὸν φυγεῖν τρώγλης,  
 ὥρυσεν ἐστὼς τοῖς κέρασι τοὺς τοίχους,

9. A, ἐπετίθει. Rescripsi ἐπανετίθει,  
 propter metrum.

12. A, πάλιν ὄλους τήξας. Visum est

pro ὄλους, scribere ἄλας, et, quum de-  
 esset syllaba, συντήξας pro simplici τή-  
 ξας. Cogitabam et de rescribendo, πάλιν

est asinus repente, liquefactisque salibus, onere fuit levatus suo. Jamque refectus animi surrexit, ac sine labore in continentem evasit ripam.

Divenditis salibus, mercator rursus duxit asinum, sarcinas illi impositurus, imposuitque graviores.

Quum vero, fessus labore, rivum auritulus transiret eundem in quo ceciderat nuper, procubuit sponte; ac, rursus liquefactis salibus, gestiens corpus tollit vado levisque, ut qui lucrum fecerat.

Ast homo technam comminiscitur. Plurimas spongas postremo tempore a maris litore advexit, jam pertæsus sales.

Asinus vero astute, ut per fluentes processit aquas, volens procubuit; quum, spongiis repente madefactis, totum intumuit onus, pondusque duplex dorso ferens abiit bestia.

Ubi quis rem bene gesserat sæpius, ibi impingit male.

## CXII.

## MUS ET TAURUS.

Mus momordit taurum; et taurus dolore percitus murem insectabatur, qui tempore imum subiit foramen.

Ast ille stans fodire cœpit cornibus parietes, quamdiu dum,

ἄλας ὄλονς τήξας, sed displicebat enormis iste pes quintus, cujus exemplum delevi Fab. 104, 7.

13. A, γαῦρος. Spondæum feci, scripto γαῦρος.

Fab. CXII. 2. Conf. Fab. 108, 22.

- ἕως κοπωθεὶς ὀκλάσας ἐκοιμήθη  
 5 παρὰ τὴν ὀπὴν ὁ ταῦρος. Ἐνθεν δ' ἐκκύψας  
 ὁ μῦς ἐφέρειπει, καὶ πάλιν δακῶν φεύγει.  
 Ὁ δ' ἐξαναστὰς οὐκ ἔχων ὁ ποιήσει,  
 διηπορεῖτο· τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας·  
 « Οὐχ ὁ μέγας αἰεὶ δυνατὸς ἔσθ', ὅπου μᾶλλον  
 10 « τὸ μικρὸν εἶναι καὶ ταπεινὸν ἰσχύει ».

## ΡΙΓ'.

## ΠΟΙΜΗΝ ΚΑΙ ΚΥΩΝ.

Μάνδρης ἔσω τις πρόβατα συλλέγων δειλῆς,  
 κνηκὸν μετ' αὐτῶν λύκον ἔμελλε συγκλείειν.  
 Ὁ κύων δ' ἰδὼν πρὸς αὐτὸν εἶπε· « Πῶς σπεύδεις  
 « τὰ πρόβατα σῶσαι, τοῦτον εἰσάγων ἡμῖν »;

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἀσφαλὴς ἡ μετὰ τῶν κακῶν συνοικία.

5. Conf. Fab. 108, 24.

8. Conf. Fab. 108, 23.

9. Menelaus in Sophoclis Ajace 1066.

Ἄλλ' ἄνδρα χρὴ, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,  
 Δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ  
 κακοῦ.

fractus labore, flexis prope ostiolum genibus, somno succubuit.

Inde caput proferens mus adrepat, ac, rursus impacto dente, aufugit.

Exsurgens autem taurus, nec habens quid faciat, hærebat animi dubius.

Cui mus cum susurro : « Non qui est corpore vastus semper est potens, quum magis quod est parvum et humile valeat ».

### CXIII.

#### OPILIO ET CANIS.

Intus septa quidam vesperi congregans oves, fulvum una lupum erat inclusurus. Quo conspecto canis pastori « Quo modo festinas » dixit, « oves servare, qui istum ad nos intromittis »?

Ostendit fabula non tuta esse improborum contubernia.

Fab. CXIII. Conf. Coray. Fab. 271.

2. A, κνακὸν λύκον. Quem vocat τὸν κνακίαν Fabula 123. Sed hic κνηκίαν

scribam e Suida; nunquam κνηκὸν corrigens, mihi visus sum dialectum Babrii restituere.

## ΠΙΔ'.

## ΛΥΧΝΟΣ.

Μεθύων ἐλαίῳ λύχνος ἐσπέρης ἡϋχει  
 πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς ἐωσφόρου κρείσσων  
 λάμπειν ἅπασιν ἐκπρεπέστατον φέγγος.  
 Ἀνέμου δὲ συρίσαντος εὐθὺς ἐσβέσθη  
 5 πνοῇ ραπισθεῖς. Ἐκ δὲ δευτέρης ἄπτων  
 εἶπέν τις αὐτῷ· « Βαιὸν ἦν λύχνου πνεῦμα·  
 « τῶν δ' ἀστέρων τὸ φέγγος οὐκ ἀποθνήσκει ».

Ὁ μῦθος ἡμᾶς διδάσκει μηδαμῶς φυσιοῦσθαι ἐπὶ τοῖς τοῦ  
 βίου λαμπροῖς, ἐπισταμένους μηδὲν εἶναι μόνιμον.

Conf. Coray. Fab. 239; Knoch. Fr. 47.

1. De metaphora verbi μεθύω in sensu plenitudinis monui ad Theophylactum Simoc. p. 218. Antiphilus de torrente Anth. 9, 277 : μεθύεις θυμῶσι. Ibi Jacobs. Philippus Anth. 6, 38 : κώπην ἄλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι, Suida interpretante μεθύουσαν, πεπληρωμένην.

2. Scilicet κρείσσων πρὸς τὸ λάμπειν. Atque erit λάμπειν transitive sumendum. Eodem sensu in Epigrammate Antipatri Anth. 6, 249, lampas, λάμψω, ait, φέγγος ἀκουσθεον.

4. Fabula collata : ἀνέμου δὲ συρίσαντος. Quod ex altera recensione desumptum videtur ; inventum enim συρί-

σαντος prosarium fabulatorem vix puto mutare voluisse.

5. A, ραπισθεῖς, et in margine, ex conjectura, ut videtur, ριπισθεῖς. Hæc lectio est quidem aptissima sententiæ, sed repugnat metro. Bacchius ραπισθεῖς pes est nunc necessarius, ut apud Anacreontem, Χαλεπῶς Ἔρωος ραπίζων. Quem versum in editione mihi nuper cognita ita emendatum, si diis placet, reperi : χαλεπῶς ὁ Ἔρωος βάζων. Sed ριπισθεῖς molossus est, qui secundum pedem spondæo læderet. Quantitatis pro specimine sit Epigramma Lucillii Anth. 11, 101 : Ῥιπίζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἀρτεμιδώραν τὴν λεπτὴν, ἐκ τοῦ δώματος

## CXIV.

## LUCERNA.

Lucerna affatim plena oleo vesperi gloriabatur coram adstantibus, se lucifero fulgentiorem esse, cunctis quæ mitteret lucem splendidissimam.

Sed ventus sibilavit, subitoque fuit exstincta, flabello flatus ventilata.

Quam rursus accendens aliquis, « Debilis » ait, « lucernæ » spiritus erat. Astrorum vero lux non emoritur ».

Docet nos fabula nobis non insolescendum esse rebus vitæ prosperis, bene qui noverimus nihil esse stabile.

ἐξέβαλεν. Vertit Grotius : « In somno sufflans Demetrius Artemidoram, Ejecit (tenuis tam fuit illa) domo ». Alia est sententia, scilicet Artemidoræ dormienti Demetrium quum flabello ventum faceret, eam gracilissimam e tecto ejecisse. Est δῶμα, tectum, quod ostendi p. 16. Dormiebant præ calore nimio in tectis ædium planis, quod et nunc in regionibus orientis solitum.

5. Fabula collata, ἐκ δευτέρου qua formula Babrius est usus Procæmio altero v. 16, ante F. 108. Dixit nunc ἐκ δευτέρης hiatus vitandi causa.

Affabulationis verbum φυσιοῦσθαι restituere Auratus conabatur versui Sibyllæ corrupto Procæm. 59 : Ἀνθρωποι,

τί μάτην ὑψοῦμενοι ἐκρικοῦσθε. Proponebat ὑψοῦμενοι ἐκφυσιοῦσθε, quod a verbo corrupto immane quantum discrepat. Editoris monitum est hocce : « Opsopæus e conjectura an typographorum vitio, ἐκρικοῦσθε ». Struvius, quod disco ex Didotiano Thesaurο, ἐκρικοῦσθε pro ἐκρικοῦσθε legendum notavit, et sic jam editum in Theophilo et Castalione. Sed quo sensu? Interpretes latini sententiam sequuntur, non ipsum vocabulum. Opsopæus verum vidit. Est ἐκρικοῦσθε aptissimum : « quid perstrepitis, cum strepitu inceditis, allatratis superbe ac fastose » ? et similia alia. Nota editoris Theophili p. 336 Maranianæ memorat ex Gallæo ἐκρικοῦσθε, quod et bonum est.



ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

ΠΙΕ'.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ.

- Νωθῆς χελώνη λιμνάσιν ποτ' αἰθυίαις  
 λάροις τε καὶ κήϋξιν εἶπεν ἀγρώσταις ·  
 « Κἀμὲ πτερωτὴν εἶθε τις πεποιήκοι »!  
 Τῇ δ' ἐκ τύχης ἔλεξεν αἰετὸς ταῦτα ·  
 5 « Πόσον, χέλυμνα, μισθὸν αἰετῷ δώσεις,  
 « ὅστις σ' ἐλαφρὴν καὶ μετάρσιον θήσω »;  
 « Τὰ τῆς Ἑρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω » ·  
 « Τοιγὰρ διδάξω », φησὶν. Ὑπτίην δ' ἄρας  
 ἔκρυψε νέφεσιν, ἔνθεν εἰς ὄρος ῥίψας,  
 10 ἥραξεν αὐτῆς οὐλον ὄστρακον νώτων.  
 Ἡ δ' εἶπεν ἐκψύχουσα · « Σὺν δίκη θνήσκω ·

Conf. Coray. Fab. 61, p. 37, 312;  
 Milleriana Fab. 75; Knoch. Fr. 30;  
 Avianus Fab. 2; Phædrus Fab. 2, 6.

1. Α, λιμνάσιν, cum lectione marginali λιμναίαις. Prætuli lectionem poeticam magis. Et serius didici alteram esse conjecturalem.

2. Suidas : λάρος, ὄρνεον ἀρπακτικὸν καὶ ἀδηφάγον. Idem : κήϋξ, εἶδος ἱέρακος.

5. Est χέλυμνα vocabulum mihi non aliunde notum, diminutiva, ut videtur, forma nominis χελώνη, χέλυς.

7. Avianus : « Pennatis avibus quondam testudo loquuta est, Si quis eam volucrem constituisset humi, Protinus

e rubris conchas proferret arenis, Quis pretium nitido cortice bacca daret ». Versus secundus non potest intelligi. Est in codicibus *volucris volucrum, custinuisset custituisset destituisset, humo*. Propono : « Si quis eam volucrem sustinuisset humo, Protinus... » videlicet : ex humo sustinuisset in altum aera.

8. Fabula Milleriana : ὁ δὲ ἐκκακήσας ἤρεν αὐτὴν. Sed non potuit Aquila ἐκκακεῖν. Praeferenda varians lectio ἐκκακίσας, videlicet testudinem vituperans. Permutatio solita vocalium η et ι. Sic confusa ἀχθήσας ἀχθίσας F. 8, 1; φορτή-

## CXV.

## TESTUDO ET AQUILA.

Tarda testudo palustribus quondam mergis, fulicisque, et cerylis dixit silvestribus : « Me etiam quoque utinam aliquis « volucrem constituerit » !

Cui forte aquila talia loquuta est : « Quantam, testula, « mercedem aquilæ dabis mihi, quæ te levem faciam ac su- « blimem » ?

« Cuncta Erythræi Maris dona donabo tibi ».

« Igitur te docebo », ait.

Ac tollens supinam, abscondit nubibus, unde in scopulum illam dejiciens præcipitem, totum contudit dorsi corticem.

Tum testudo expirans animam « Merito morior », ait.

σας φορτίσας F. 111, 3. Poeta in Anecdotis Paris. t. 4, p. 17, 341 : Ἰσοκράτης ὥρισε ῥώμην καὶ φρένας· Θουκυδίδης ἔμει-  
ξεν ὅπλα καὶ λόγους. Conjectio Ἰσοκρ.  
χώρησε. Mox : Ἀλκιβιάδης καὶ Θεμιστο-  
κλῆς μέγας, Ἀμφω τέλειοι· Φωκίων κρηπίς  
λόγων. Legendum videtur, κοπίς λόγων.  
Notum est Demosthenis dictum apud  
Plut. Dem. 16, qui, quum ipsi respon-  
surus surgeret Phocio, dicere fuit soli-  
tus : ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς ἀνίσταται.  
Ibi Wyttenbachius; qui ait iambum ef-  
ficere hæc verba, vel ita ut leguntur,  
vel transpositione : hoc verum, illud  
non. Idem anonymus poeta : ἄλλ' Ἀχιλ-

λεὺς καὶ πλεόν Δεινὸς θεωρεῖν τῶν δλων  
καὶ τὰς φύσεις, Κίνησιν ἄστρον καὶ φθο-  
ρὰν διὰ ἔρος. Proponit recte Cramerus  
vir d. legendum φορὰν δι' ἄερος. In apo-  
grapho meo, quod raptim scripsi nec  
ad codicem exegi, reperio φθορὰς δι'  
ἄερος, quod corrigebam φορὰς. . . . No-  
mina φθορὰ φορὰ sunt confusa passim.

10. Ignatiana fabula : Ἐβρίψε πέτραις  
καὶ θλάσεν. Reperi in codice : ἤραξε πέ-  
τρα.

11. Ἐκφύχουσα) Quo verbo utitur  
Planudes Boethii versus de Nerone con-  
vertens p. 21 : « Matris effuso maduit  
cruore, Corpus et visu gelidum perer-

« τί γὰρ νεφῶν μοι, καὶ τίς ἡ πτερῶν χρεία,  
« τῇ καὶ χαμᾶζε δυσκόλως προβαينούσῃ »;

## ΡΙΖ'.

## ΑΝΗΡ ΚΑΙ ΜΟΙΧΟΣ.

Νυκτὸς μεσοῦσης ἦδε παῖς τις εὐφώνως.  
Γυνὴ δ' ἀκούει τοῦδε, κάξαναστᾶσα  
θυρίδων προκύπτει, καὶ βλέπουσα τὸν παῖδα  
λαμπρᾶς σελήνης ἐν φάει καλὸν λήην,  
5 τὸν ἄνδρ' ἐαυτῆς καταλιποῦσα κοιμᾶσθαι,  
κάτω μελάρων ἦλθε, καὶ, θύρης ἕζω  
ἐλθοῦσ', ἐποίει τὴν προθυμίην πλήρη.  
Ὡνήρ δὲ ταύτης ἐξανίστατ' ἐξαίφνης·  
ζητῶν ὅπου 'στὶ, κοῦκ ἰδὼν δόμων εἴσω,  
10 μὴδὲν χανών τε, καὶ τὸς ἦλθεν εἰς οἶμον,  
καὶ τῇ συνεύω φησί· « Μὴδὲν ἐκπλήσσου,  
« τὸν παῖδα δ' ἡμῶν πεῖσον εἰς δόμους εὔδειν »·

rans Ora non tinxit lacrymis...» Μητὸς  
αὐ βεύσαντι λύθρῳ διάνθη· Πτώμα τῆς  
ἐκψύξαν ὁρῶν, ὅπως Δακρύοις οὐ βάν-  
τισεν... Conjecit editor τῆσδ' pro τῆς,  
citra necessitatem. Est τῆς pro ταύτης,  
melius pro ἧς.

13. Avianus : « Tum quoque subli-  
mis, quum jam moreretur, in auras In-

gemuit votis hæc licuisse suis, Atque  
ait : Exosæ post hæc documenta quietis  
Non sine supremo magna labore peti. »  
Aliter distinguere placet : « Atque ait,  
exosæ post hæc documenta quietis,  
« Non sine... ». Scilicet, post tam  
manifesta documenta magis pretii quo  
esset habenda ea quam male oderat

« Quid enim nubium opus, quidve alarum mihi, quæ humi  
« quoque ægre progredior »?

## CXVI.

## MARITUS ET MOECHUS.

Canebat nocte media juvenculus quidam voce canora. Quem  
ut audiit mulier, e lectulo exsilit prospicitque de fenestra.

Tum, conspecto juvene cujus faciem formosissimam lunæ  
jubar splendidæ collustrabat, virum linquens vinctum somno,  
e conclavi descendit, et, progressa foras, libidinem explevit.

Ast maritus repente surrexit, quærensque uxorem ubi sit  
loci, nec eam intus videns, ore muto et ipse eandem carpsit  
viam. Ac conjugii « Ne conturbator » ait; « sed puero per-  
« suadeas domum ut ingrediatur nostram dormiturus ».

quies, dixit, serius sapiens, « Non sine...

13. Post hunc versum lacuna est, cum notula : λείπει. Deest scilicet affabulatio.

Fab. CXVI. Non reperio fabulam similem. Similis obscœnitatis narrationem verbis, ut solet, curiose elaboratis extendit Apuleius Metam. I, 9, p. 195.

7. A, τῇ προθυμίῃ πληρῇ. Scripsi τῇ προθυμίῃ. Sæpe iota adscriptum et litteræ ν, ς, permutantur. Oracula Sibyllina de Nerone 5, 29 : Δεινὸς ὄφις, φουσῶν πόλεμον βαρὺν, ὃς ποτε χεῖρας Ἦς γενεῆς τανύσας ὀλέσει. Propono ἢ γενεῇ, vel ἢν γενεῇ, quod capiendum de fratre.

12. A, πᾶσιν. Vide ad F. 106, 30.

- ὄν καὶ λαβὼν παρῆγεν. Εἶτα χάκεινος,  
 ἄμφω θελόντων δρᾶν τι, τῇδ' ἐρράθυμει.  
 15 Τουτὶ μὲν οὕτως· ἔμφασις δὲ τοῦ μύθου,  
 κακὸν ἐπιχάριεν ὅταν ἔχη τις ἐκτίσαι.

## ΡΙΖ'.

## ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ.

- Νεὼς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,  
 ἰδὼν τις ἔλεγεν ἄδικα τοὺς θεοὺς κρίνειν·  
 ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,  
 πολλοὺς σὺν αὐτῷ μῆδ' ἐν αἰτίους θνήσκειν.  
 5 Καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει,  
 πολλῶν ἐπ' αὐτὸν ἐσμός ἦλθε μυρμηκῶν,  
 σπεύδοντες ἄχνας πυρίνας ἀποτρῶγειν.  
 Ὑφ' ἐνὸς δὲ δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πλείους.  
 Ἐρμῆς δ' ἐπιστάς, τῷ τε ραβδίῳ παίων·  
 10 « Εἴτ' οὐκ ἀνέζη » φησί, « τοὺς θεοὺς εἶναι  
 « ὑμῶν δικαστάς, οἷος εἰ σὺ μυρμηκῶν »;

Ὁ λόγος διδάσκει ἡμᾶς μῆδ' ἐν ψέγειν τὰς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς

14. Α, τῇδ' ἐραιθύμει, et accuratius τῇδ' ἐρράθυμει. Interpretatio est difficilior. Esse mihi videtur χάκεινος de marito intelligendum, qui, ut ipse ab uxore veniam nefandæ libidinis acciperet, illi

se facilem adulterii lentumque testem præbuerit. Cepi ἄμφω θελόντων de uxore et amasio extemporalii. Est δρᾶν τι veracunde dictum. Eumathius Hysm. 4, p. 141 : καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτε-

Quem et prehensum manu deduxit. Dein ille etiam, quum ambo vellent facere aliquid, in uxorcula lentus patiensque fuit.

Res ita peracta fuit.

Fabulæ autem hæc est significatio, hominem lætari qui malum queat malo rependere.

## CXVII.

## HOMO ET MERCURIUS.

Nave quondam ipsis demersa cum vectoribus, spectator quidam deos arguebat æquos non esse iudices: uno si quidem impio ratem ingresso, innocentes plurimos una cum illo interirent.

Quæ dum loqueretur, simul, ut fert casus, multarum ad ipsum accessit agmen formicarum, paleolas properantium rodere triticeas.

De quibus una quum momordisset illum, plurimas pede proculcavit.

Tum adstans Mercurius, et hominem virgula feriens, « Dein-  
« ceps non patieris » inquit, « deos esse vestrum iudices, qua-  
« lem te præbes formicarum »?

Docet nos narratio, non esse culpandum incomprehensi-

pov. Quem conferat lector et p. 150, 241.

16. A, ἐπίσαι. Intelligo κακὸν ἐκτίσαι, in sensu malum pro malo reddendi, quod non est sine exemplo dictum.

Fab. CXVII. Conf. Coray. Fab. 364, p. 237, 410; Knochius Fab. 6.

5. A, λέγοντες. Fabula collata recte λέγοντος.

7. Suidas: ἄχαι, λεπτὰ ἄχυρα.

9. A, Ἑρμῆς τ' ἐπιστάς. Summi δ' ex fabula collata. Sic permutatæ literæ τ' δ' Fab. 108, 24.

ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους οἰκονομίας, καὶ ἄδικοι τοῖς ἀπαιδεύ-  
τοις δοκοῖεν εἶναι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

ΡΙΗ'.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΔΙΚΑΣΤΑΙΣ ΣΥΝΟΙΚΟΥΣΑ.

- Ξουθὴ χελιδὼν, ἡ πάροιχος ἀνθρώπων,  
ἦρος καλιὴν ἠϋθέτιζεν ἐν τοίχῳ,  
ὅπου γερόντων οἶκος ἦν δικαστῆρων·  
κάκει νεοσσῶν ἐπτὰ γίνεται μήτηρ,  
5 οὐπω πετέρισκος πορφυροῖς ἐπανθούντων.  
Ὀφίς δὲ τούτους ἐρπύσας ἀπὸ τρώγλης  
ἅπαντας ἐξῆς, ἔφαγεν. Ἡ δὲ δειλαίη  
παίδων ἁώρων συμφορὰς ἐπεθρήνει,  
« Οἶμοι » λέγουσα, « τῆς ἐμῆς ἐγὼ μοίρης!  
10 « ὅπου νόμοι γὰρ καὶ θέμιστες ἀνθρώπων,  
« ἔνθεν χελιδὼν ἡδίκημένη φεύγει ».

Κατὰ δικαστῶν ὁ λόγος, βοηθεῖν δυναμένων τοῖς μηδὲν κακὸν  
πράξαι, καὶ τούτοις ὑπὸ μειζόνων ἀδικουμένοις μηδεμίαν ἀνά-  
ληψιν παρεχομένων.

In affabulatione δοκεῖν. Orationem  
esse hominis christiani monstrat id no-  
men οἰκονομία.

Fab. CXVIII. Conf Coray. Fab. 286,  
p. 187, 398.  
10. Α, θέμις τε. Scripto τῶν potuit

bilia dei circa homines consilia, licet injusta ignaris esse videantur.

## CXVIII.

## HIRUNDO JUDICUM CONTUBERNALIS.

Vaga hirundo, hominum vicina, vere novo nidum disponebat in pariete domus; quæ domus seniorum erat iudicum.

Atque ibi pullorum fit mater septenorum.

Quos, flavescentibus nondum pinnulis florentes, adrepens anguis e latebra cœpit vesci singulos ex ordine.

Ast misella natorum immatura deflebat fata, « Hei mihi »! dicens: « heu fatum triste meum! Ubi enim vigent leges hominum, minumque jura, illinc hirundo injuriam passa fugit ».

In iudices narratio, qui quum reis queant insontibus opitulari, illis contra fas oppressis a potentioribus nil præbent auxilii.

versus constitui, sed quam debiliter! Poetice magis scripsi, et verissime etiam, ni fallor, θέμιστες.

In affabulatione A, τούτους... ἀδικουμένους. Permutatio est solita finium, propter compendia.



## ΡΙΘ'.

## ΑΓΑΛΜΑ ΕΡΜΟΥ.

- Ξύλινόν τις Ἑρμῆν εἶχεν· ἦν δὲ τεχνίτης·  
 σπένδων δὲ τούτῳ καὶ καθ' ἡμέραν θύων,  
 ἔπρασσε φαύλως. Τῷ θεῷ δ' ἐθυμώθη·  
 χαμαὶ δ' ἀπεκρότησε τοῦ σκέλους ἄρας.  
 5 Χρυσὸς δὲ κεφαλῆς ἐρρύη καταγείσης,  
 ὃν συλλέγων ἄνθρωπος εἶπεν· « Ἑρμεία,  
 « σκαῖός τις εἶ, καὶ φίλοισιν ἀγνώμων,  
 « ὃς προσκυνοῦντας οὐδὲν ὠφέλεις ἡμᾶς,  
 « ἀγαθοῖς δὲ πολλοῖς ὑβρίσαντας ἡμείψω.  
 10 « Τὴν εἰς σὲ καὶνὴν εὐσέβειαν οὐκ ᾔδειν ».  
 Καὶ τοὺς θεοὺς Αἴσωπος ἐμπλέκει μύθοις,  
 βουλόμενος ἡμᾶς νοθετεῖν πρὸς ἀλλήλους·  
 πλεόν οὐδὲν ἔξεις σκαιὸν ἄνδρα τιμήσας,  
 ἀτιμάσας δ' ἂν αὐτὸν ὠφεληθεῖς.

Conf. Coray. Fabula 128, p. 70,  
 71, 330.

6. Eadem forma Ἑρμεία Fab. 48, 3.

8. A, ὠφελεῖς· quod et propter se-  
 quens ἡμείψω, mutavi.

10. A, κενήν. Metrum scribere suasit

## CXIX.

## STATUA MERCURII.

Ligneum homo quidam habebat Mercurium : erat autem opifex.

Cui quum libaret quotidie et sacra faceret, erat ipsi domi mala res. Irascebaturque deo, et arreptum crure afflixit humi.

Tum e disrupto capite effluxit aurum, quod colligens homo sic est fatus : « Mercuri, perversus es deus et ingratus adversus « amicos, qui adorantes nos nullo afficiebas beneficio, at « bona plurima contumeliosis rependisti. Istam erga te novam « ignorabam pietatem ».

Deos etiam Æsopus implicat fabulis, monere nos volens de mutuis officiis. Stolidum si coles hominem, nihil lucraberis; quem si tractabis injuriosius, inde percipies lucrum.

καὶ νῦν, quo et sententia valde juvatur. Ejus permutationis exempla vide in Xenophontea Critiæ oratione Hell. 2, 3, 17; in Notit. Mann. t. 6, p. 313; in Anecd-

tis græcis t. 2, p. 321, t. 5, p. 71, 112.

12. Suspicio hic excidisse verbum, quo sensus verborum πρὸς ἀλλήλους fiebat explicator.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

ΡΚ'.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Ὁ τελμάτων ἔνοικος, ὁ σκιῇ χαίρων,  
 ὁ ζῶν ὀρυκτοῖς βάτραχος παρ' εὐρίποις,  
 εἰς γῆν παρελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις,  
 ἱατροὺς εἶναι φαρμάκων ἐπιστήμων,  
 5 οἷων τάχ' οὐδείς οἶδεν, οὐδ' ὁ Παιήων  
 ὃς Ὀλυμπον οἰκεῖ, καὶ θεοὺς ἱατρεύει.  
 « Καὶ πῶς » ἀλώπηξ εἶπεν, « ἄλλον ἦση,  
 « ὃς σαυτὸν οὕτω χωλὸν ὄντα μὴ σφῆζεις » ;

Πρὸς ἄνδρα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον, ἄλλους παιδεύειν ἐπαγγελλόμενον.

Conf. Coray. Fab. 135, 300, p. 77, 196, 401; Knochii fragm. 52; Avianus Fab. 6.

1. Suidas : τέλματα, τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. — Ionico σκιῇ usus est et F. 79, 3, 4. Inde rescribatur σκιῇν pro σκιάν, quod imprudens reliqui F. 43, 3; ut nonnulla id genus alia.

2. A, εὐρίποις.

5. Suidas : Παιήωνος, ἱατροῦ τῶν θεῶν. De quo deo Heyn. ad Il. 5, 401.

7. Corayus in fabula metrica p. 402 : Καὶ πῶς, φησὶν ἀλώπηξ, τοὺς ἄλλους σφῆσεις, Σεαυτὸν χωλὸν ὄντα μὴ θεραπεύων; Sic putat vir optimus ἀρχαῖον στίχον restituisse. Scribendum fuit, numero po-

## CXX.

## RANA MEDICA.

Limi incola, quæ gaudet umbra, et effossas vivit prope  
lacunas, rana in terram progressa, cunctis aiebat animantibus  
esse medica remediorum peritissima, qualia forsitan noverit  
nemo, ne Pæon quidem ipse, qui Olympum habitat et facit  
medicinam deis.

« Et quo alios sanabis modo », vulpes inquit, « quæ ipsi tibi  
« adeo claudæ non mederis »?

In hominem indoctum et ignarum qui alios docere profitetur.

litico, quod exstat in Matthiæ Miscell.  
t. 1, p. 47 : Καὶ πῶς δὲ, φ. ἄλλ., ἄλλους σ.,  
Σαυτὸν δὲ χ. δ. μὴ θεραπεύων; Inveni in  
cod. 1696 A : Σαυτὸν δὲ χ. ὄντα μὴ θερα-  
πεύεις; Nam μηδαμῶς quod ibi exstat,  
pro μὴ, lapsus est calami. Corayanæ  
versus est primus : Ὅντος δὲ ποτε βατρά-  
χου ἐν τῇ λίμνῃ· quem meliorem exhibet

codex : Ὁ τῷ πηλῷ δὲ συζῶν βάτραχος  
οὕτως. Est ejus fabulæ alia recensio poli-  
tica in eodem codice : Βάτραχος ἡὕχει  
πᾶσιν ἐν ζόφοις ἔχειν Ἰλύϊ συζῶν φαρμά-  
κων γνῶσιν ἔχει (male repetito verbo  
lapsu calami; forsitan ἔλην), Ὡς ἱατρὸς  
ἀριστος. Ἀλώπηξ δ' ἔφη· Καὶ πῶς σεαυτὸν  
οὐκ ἰᾶ τὸν χλωλόπουν;

## ΡΚΑ'.

## ΟΡΝΙΣ ΚΑΙ ΑΙΛΟΥΡΟΣ.

Ὅρνις ποτ' ἠσθένησε. Τῇ δὲ προσκύψας  
 αἰλουρος εἶπε· « Πῶς ἔχεις ; τίνων χρήζεις ;  
 « Ἐγὼ παρέξω σοι πάντα· μόνον σῶζου ».  
 Ἡ δ' « Ἐὰν ἀπέλθῃς », εἶπεν, « οὐκ ἀποθνήσκω ».

Πρὸς τοὺς πονηρᾷ διαθέσει χρηστότητα ἐπιδεικνυμένους ὁ  
 λόγος εὐκαιρος.

## ΡΚΒ'.

## ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ.

Ὄνος πατήσας σκόλοπα χωλὸς εἰστήκει·

Fab. CXXI. Conf. Coray. Fab. 152,  
 p. 92, 347; Plutarch. Frat. am. 19; Phæ-  
 drus 6, F. 18.

1. Α, προκύψας. Mutata præpositione,  
 feci molossum. Est et προκύψας in fa-

bula collata : "Ὅρνις δὲ ποτε κατακλιθεὶς  
 ἡβρώσται, Εἰς δὲ αἰλουρος προκύψας ἔφη  
 ταῦτα. Sed nil interest quo modo parti-  
 cipium scribatur, quum sint syllabæ  
 numeratæ tantum. Aliud exemplum

## CXXI.

## GALLINA ET FELIS.

Gallina quondam morbo languebat.

Cui propior accedens felis « Quomodo habes »? inquit. « Qua re tibi fit opus? Cuncta præbebo tibi. Tantum salva fias ».

Ast illa « Si abieris » ait, « jam non morior ».

In eos qui, mala indole præditi, benignam præferunt mentem, narratio est opportuna.

## CXXII.

## ASINUS ET LUPUS.

Qui claudus erat ob calcatum surculum, asinus restiterat.

præbuit mihi fabula quam ineditam reperi inter Ignatianas codicis 2991 A: Ἐπεὶ προκύψας τοῦ Λυκόφρονος λύκος Ἄττει πρὸς ὄρνεν ταῦτα τοῦ φράσαι χάριν Ἡ δ' αὖ, μαθητὴν ὡς εἶδε κεχηγνῶτα, Τείνει πτεροῖσι πρὸς φυγὴν ἡπειγμένη. Non dis-

pliceret προκύψας, lupus videlicet eruditior, qui in legendo Lycophrone profecerat; « un loup quelque peu clerc », ut ait Fontanius.

Fab. CXXII. Conf. Coray. Fab. 259, p. 170, 171, 390; Knochii fragm 25.

- λύκον δ' ἰδὼν παρόντα καὶ σαφῇ δείσας  
 ὄλεθρον, οὕτως εἶπεν · « ὦ λύκε, θνήσκω,  
 « μέλλω δ' ἀποπνεῖν · σοὶ δὲ συμβαλὼν χαίρω.  
 5 « Σὺ μᾶλλον ἢ γύψ, ἢ κόραξ, με δειπνήσεις.  
 « Χάριν δέ μοι δὸς ἀβλαβῆ τε καὶ κούφην,  
 « ἐκ τοῦ ποδός μου τὴν ἄκανθαν εἰρύσας,  
 « ὥς μου κατέλθῃ πνεῦμ' ἀναλγές εἰς ἄδου ».
- Κἀκεῖνος εἰπὼν, « Χάριτος οὐ φθονῶ ταύτης »,
- 10 ὁδοῦσιν ἄχροις σκολοπα θερμὸν ἐξήρει.  
 Ὁ δ' ἐκλυθεὶς πόνων τε κἀνίης πάσης  
 τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,  
 ῥῖνας, μέτωπα, γομφίους τ' ἀλοιήσας.  
 « Οἴμοι »! λύκος « τὰδ' » εἶπε, « σὺν δίκῃ πάσχω.
- 15 « Τί γὰρ ἄρτι χλωλὸς ἠρξάμην ἰατρεύειν,  
 « μαθὼν ἀπ' ἀρχῆς οὐδὲν, ἢ μαγειρεύειν »;

Ὅτι οἱ τοῖς μὴδὲν προσήκουσιν ἐπιτηδεύειν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦντες, βλάβην ἑαυτοῖς ἐπιφέρουσι.

5. A, δειπνήσει. Bona quidem temporis forma, scilicet ab δειπνήσομαι, sed terminatio non illius scriptoris. Poterit scribi δειπνήση, facillima correctione, propter iotacismum. In Theodoro Hyrt.

Ep. 36 scriptum est δίψει, superaddito η· et Ep. 77, δίψη, superaddito ει· electione libera. Malui tamen corrigere δειπνήσεις, quum futuro activo passim usus sit Babrius, v. c. F. 16, 4; 95, 7; 107, 1; 108, 4.

Lupum vero conspiciens proximum ac manifestam reformidans necem, sic est loquutus : « Lupe, morior, jamjamque  
 « expirabo animam. Te quod habeam obvium, gaudeo. Tu  
 « potius quam vultur, quam corvus meas cœnabis carnes. Ast  
 « mihi officium præsta non damnosum tibi, idque leve, meo  
 « scilicet ex pede extrahens spinam, qui possit spiritus absque  
 « dolore ad Ditis domum descendere ».

Et ille « Hoc tibi officium non invideo » dicens, tepidum summis dentibus surculum evellebat.

Tunc asinus, jam cruciatibus et omni liberatus dolore, hiscentem ferum calce verberat, ac nares extundit frontemque molaesque, et se proripit fuga. « Hei mihi! Talia » lupus ait, « merito patior. Quid enim claudis cœpi modo facere medicinam, qui nullam ab initio didicerim artem præter coquinariam ».

Quod illi, qui res ad se nullo modo pertinentes aggrediuntur, merito careant successu, damnumque sibi creent.

7. A, άκανθα.

11. A, και άναιδείης. Sumsi meliorem lectionem Suidæ in Κνηχίας, ό λύκος· Βάβριος έν τοῖς μυθικοῖς· 'Ο δ' έκλυθείς πόνων τε κάνίης πάσης, Τδν κνηχίαν χά-

σκοντα λακτίσας φεύγει. Lectio codicis sensu caret. Adde n. ad Fab. 95, 70.

12. A, κναχίαν χ. λακτήσας. Suidam sum sequutus. Confer Fabula 113, n. 2; 115, n. 8.



ΡΚΓ'.

## ΟΡΝΙΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ.

- Ὀρνιθος ἀγαθης ὡὰ χρυσᾶ τικτούσης,  
 θησαυρὸν ὤεθ' ὁ δεσπότης ἐνευρήσειν  
 ἐν τῇσδε πλεῖστον ἐγκάτοις ἀγερθέντα ·  
 κᾶκτεινε ταύτην, ἀθρόον μέλλων λήψει.
- 5 Εὐρὼν δ' ὅμοια τᾶνδον ὀρνέοις ἄλλοις,  
 ὥμωζε πολλὸν, ἐλπίδων ἀτευκτήσας ·  
 πλείονος ἔρωσ γὰρ ἐστέρησε τῶν ὄντων.

Conf. Coray. Fab. 136, p. 77, 335;  
 Avianus F. 33.

4. Corrigendum videtur λαβεῖν μέλλων.  
 Nam mirabilis forma futuri λήψει in  
 auctore bonæ ætatis ac castigatissimo,  
 quique F. 67, 6; 94, 9, usus est meliore

λήψομαι. Potuit μέλλων λήψει a librario  
 male reponi, cui displicebat aoristus  
 λαβεῖν cum verbo μέλλων. Joannes Mo-  
 nachus Vita Barlaami Anecd. Gr. p. 178,  
 10, μέλλουσιν ἀπολαβεῖν, variante codice  
 1128 μέλλ. ἀπολαμβάνειν. Christodorus

## CXXIII.

## GALLINA OVA PARIENS AUREA.

Bona quum gallina ova pareret aurea, thesaurum putavit dominus reperturum se in ejus visceribus amplissimum, eamque jugulavit, paratæ auri copiæ manum injecturus.

Ast intimum ceteris avibus ventrem similem cernens, ingemiscebat valde, spe excidens sua. Habendi etenim plura cupido, præsentibus illum privavit bonis.

11 : ἐμελλε δὲ μαινομένη χεὶρ Ἀνέρος ἀντιθίστο κατὰ χροὸς ἄορ ἐλάσσαι. Planudis est mala lectio ἐλάσσειν. Euripides Rheseo 657 : τι μέλλετε ... σῶσαι βίον; Inutilis est conjectura Elmsleyi σώζειν. Vide ibi Vater., collato Matthiæo ad Orest. 534, Androm. 408; Schwebel. ad Ones. p. 53.

Sanissima est Sententia Singularium 310 : Μενεῖ δ' ἐκάστω τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν. — Inter quærendum versum Rhesei offendi ad Scholium v. 813 : βρίζαι τὸ μετὰ βορᾶς κοιμηθῆναι· imo μετὰ βοράν.

6. Suidas : ἀτευκτῶ, γενικῇ· ἀποτυγχάνω.

# ΒΑΒΡΙΟΥ

## ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

### ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΟΝΟΣ.

Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη  
ὄνος τις οὐκ εὖμειρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,  
ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανουργοῖσιν  
πεινῆς ἄκος δῖψης τε καὶ κακὴν τέχνην.

Conf. Coray. F. 241; Knoch. Fragm. 43; Phædrus 4, 1. — Desumta hæc est fabula ex Tzetzæ Chiliadibus 13, 257, qui ipsa servavit poetæ verba: Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὥσπερ Βαβρίας γράφει, Ἐν μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω, ... Εἰς ὄνον θέντες εἰδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς Ῥέας Τυμπάνοις περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες. ... Ἀκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χολῶν ἰάμβων ἄ Γάλλοις. ...

3, 4, debentur Natali Corniti Mythol. 1. 9, c. 5 de Rhea, p. 968, qui fontem unde hauserit non indicavit. Tzetzes

post versum secundum: Εἶτα παρελθὼν καὶ κατωτέρω λέγει· « Οὗτοι δὲ. ...

3. Comes, ὅστις πέρη. Sic et Knoch. post Bentleyum Diss. de Æsopo § 7; Tyrwhitt. p. 54. Scripsi φέροι cum Corayo, Schneidero; Levisio Mus. Philol. t. 1, p. 303. Citat Knochius φέρει Neveleti, malam lectionem. Vulgo πανουργοῖσι.

4. Comes: πεινῆς σάκος δῖψης τε καὶ κακῆς τέχνης. Nec est σάκος mendum typorum, quod statim putabam; vertit enim latine: « Scutum ut ferat famis sitisque mendicis His et dolosis, artis et malæ vasa ». Neveleto placuit σάκος.

# BABRII

## FRAGMENTA.

### GALLI ET ASINUS.

Gallis circumforaneis fuit in rem communem venundatus asinus, non felix, ast infortunatissimus, qui mendicabulis istis veteratoriis bajularet famis sitisque remedium, artis et malæ instrumenta.

Certatim scripserunt alii : πείνης ἄχος ... κακὴν τέχνην. Est ἄχος certum; F. 94, 4 : πόνων ἄχος. Κακὴς τέχνης vix probabile est, quum non pateat quid velit ἄχος κακὴς τέχνης. Comes convertit liberius, « artis et malæ vasa »; liberius quidem, sed forsan recte. Potest enim κακὴν τέχνην significare artis malæ instrumenta, tympana et cymbala, cultros, flagra talis ovium tessellata tæniisque lanosis fimbriata, libellos canticorum, tabellas pictas, ceteraque scruta ac

lacrum. Nam id erat in sarcinis impuræ factionis præcipuum, ac « deæ gerulus » Apuleio dictus est gallorum asinus ob tale ministerium Met. 8, p. 173. Atque inde mihi fere videbatur reddi posse κακὴν τέχνην per « vile deæ simulacrum »; quum sumatur non semel τέχνη, πόνος, κάματος pro ipso artis opere, meminerimque Mercurii Scopæ dicentis de se in Epigrammate : εἰμὶ γὰρ τέχνη Σκόπα. Et ita reddidissem, ni me retineret epithetum κακὴ de deformitate sic nude dictum.

- 5 Οὔτοι δὲ κύκλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην  
 περιόντες ἔλεγον πολλά. Τίς γὰρ ἀγροίκων  
 οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὥς ἐπηρώθη;  
 Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων  
 ἀγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης; \*\*\*

## Α'.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτοιτε,  
 οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

## Β'.

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης. . . .

## Γ'.

Σοφῆς ἀράχνης ἰστὸν εὔρε κωλώτης,  
 καὶ λεπτὸν ἐνέδῳ φᾶρος ἐκτεμῶν τοίχου.

6. Tzetzes, Comes et Corayus : περι-  
 ὶόντες ἔλεγον, τίς . . . quarto pede mutilo.  
 Bentleyus : περιόντες ἔλέγοντο . τίς . . .  
 Quod non explicabat; nec explicabat,  
 qui id repetebat Tyrwhittus. Eos se-  
 quutus Knochiuss ἔλέγοντο videtur ce-  
 pisse pro latino « dicebantur ». Sed quid  
 inde sit lucri? Scripsi περιόντες ἔλεγον  
 cum Dobræo Add. ad Plutum p. 135,  
 cui paret Levisius; et inserui πολλὰ e  
 conjectura, implendo versui. Corayus  
 ἔλεγον, post Comitem, habebat pro « di-

cebant »; nam sequentia τίς . . . Ῥείης  
 commatibus marginalibus sepivit dire-  
 ctam velut orationem. Equidem ἔλεγον  
 cepi pro « colligebant », et περιόντες pro  
 περιόντες, cujus scripturæ sunt exem-  
 pla. Τοῦ ἔλεγον pro συνέλεγον signifi-  
 catio est obvia. Suidas : λέγω, . . . καὶ τὸ  
 συλλέγω.

7. In latinis sequutus sum quod ma-  
 lim legere εἶδεν, pro οἶδεν. Quorum  
 temporum tanta oculis et auribus pari-  
 litas est, ut sæpissime permulentur.

Isti autem per omnes circum pagos vagantes plurima corradebant.

Quis enim paganorum non spectavit fœminea Attin albedine decorum, quo mutilatus vulnere? quis non primitias leguminum et frugum casto non dat lubens Rheæ tympano? \*\*\*

## I.

Si vos enim, arbores, manubria cuncta non gigneretis, domi securim non haberet agricola.

## II.

*Hirundinem* illam quum audiisset tenui zinzilulantem modulo....

## III.

Doctæ telam araneæ reperit stellio, et tenuia induit stamina, de pariete resecta.

Nocet οἷδεν sententiæ. Si Attidis fabulam pagani noverant, pauci accedebant; sed erant oculis curiosis omnes, illi etiam quibus fabula sordebat; ac pictum Attin nemo non volebat spectare, præsertim ob vulneris locum.

FRAGM. I. Apud Knochium p. 183, ex Suida v. στελεόν, τὸ τοῦ πελέκειως ἔζυλον· « Εἰ μὴ... τίκτετε... εἴγε ». Βάβριος φησιν ὁ μυθογράφος. Conf. Coray. Fab. 356, cujus lectionem τίκτοτε recepi post Knochium. In fine scripsi εἴ-

γεν. — Responsum est Jovis arboribus apud ipsum querentibus, quod secarentur.

FRAGM. II. Apud Knoch. p. 185, ex Suida v. τιττυβίζετε, ποιὸν ἦχον ἀποτελεῖτε. Καὶ Βάβριος ἐπὶ Χελιδόνας· « Τάυτης... » Conf. Coray. F. 248, p. 385. Juventini sumsi barbaram onomatopœiam.

FRAGM. III. Apud Knoch. p. 172, ex Suida v. κωλώτης, ὁ ἀσκαλαβώτης· Βάβριος· « Σοφῆς... τοίχου ». Est lacer-

Δ'.

Ὦνω τις ἐπιθεὶς ζόανον εἶχε κωμήτης.

Ε'.

Κρεῖττον τὸ φροντίζειν ἀναγκαίων χειρῶν,  
ἢ τὸ προσίσχειν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις.

Σ'.

Χῶπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,  
ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.

Ζ'.

Ἄ σοι πέπρωται, ταῦτα τλῆθι γενναίως,  
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεὼν γὰρ οὐ φεύξῃ.

tae species, araneæ hostis. Dicitur Græcis et τοιγθάτης.

FRAGM. IV. Apud Knoch. p. 173, ex Suida v. κωμῆται, καὶ οἱ γείτονες· Βάβριος· « Ὦνω... » Conf. Coray. Fab. 256. Corayus pro εἶχε scribendum monet ἦγε, et est ἦγε in fabula collata, quod placuerat etiam Hemsterhusio. Bentleyus Diss. Æsopica § 7, cognita varietate ἦγε, non loco movebat alteram. Potest quidem ἐπιθεὶς εἶχε comparari syntaxi Herodotæ, τοὺς ἄλλους εἶχε καταστρεφόμενος et Babrianæ F. 88, 3; idque servavi. Placet tamen magis ἦγε.

FRAGM. V. Apud Knoch. p. 98, ex meis Anecdotis Gr. t. 1, p. 48, ubi:

Βαβρίου· Κρεῖττον... ἢ τὸ προσέχειν τέρψεσι καὶ κώμοις ». Quod correxi. Proposui etiam : ἢ τὸ προσέχειν νοῦν τέρψεσιν τε καὶ κώμοις. Levisius malebat : ἢ νοῦν προσίσχειν τέρψεσιν τε... Prætuli quod visum est corruptæ scripturæ propius; nam τὸ φροντίζειν fere poscit, ut τὸ servetur in altero versu. Codex Georgidianus τοῦ Μηνᾶ viri doct. nomen Βαβρίου omittit, exhibetque τὸ προσέχειν. Pertinuerunt illi duo versus ad fabulam de formica et cicada, quam claudabant. Cf. Coray. Fab. 134, p. 334.—Sententiæ memini christianæ de abstinentia in Epiphani Physologo c. 7: μὴ θέλης γαστριμαργίᾳ σχολάζειν, ἵνα

## IV.

Asino paganus quidam simulachrum imposuerat.

## V.

Satius est de rebus victui necessariis curam habere, quam deliciis indulgere et comissionibus.

## VI.

Et ut haberet levamen quoddam mœstitiæ, appendit parietibus varias animalium picturas.

## VII.

Quæ sunt tibi destinata fato, ea perfer generose, nec calidi quid doli comminiscitor; fatalem enim non effugies legem.

μη ἀποβάλλης τὴν τῶν μ' ἡμερῶν νηστείαν. Melius scriberetur μὴ θέλε. Sed id in Epiphanio præsertim non urgendum.

FRAGM. VI. Ex Suida in Βουκολήσας, ἀπατήσας· καὶ βουκόλημα, τὸ θέλγητρον. « Χώπως... ἐνέθηκε... ζώων. Recepi ἀνέθηκε ex Scholio Pacis 153 ed. Aldinæ. Babrii nomen abest quidem; sed quis de auctore dubitabit? Pertinet distichon ad fabulam Corayanæ p. 393, quam quum ait vir optimus ἐκ τοῦ πεζοῦ (Furianæ) εἰς τὸ στιχηρὸν ἀποκαταστήσαι, egregie lusit operam, ni intellexerit τὸ στιχηρὸν de numeratione syllabarum politica.

FRAGM. VII. Ex Etymologico M. in Περιωμένον· Βάβριος· α' Α' σοι... φεύ-

ξη ». Est affabulatio ejusdem fabulæ poetica, quod monstrat fabulatoris collati oratio prosa: ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι, ἃ μέλλει συμβῆναι· τινι, τούτοις γενναίως ἐγκαρτερεῖτω, καὶ μὴ κατασοφίζεσθω· οὐ γὰρ ἐκφεύξει. Recepi, pro κατασοφίζετω, Corayi conjecturam. Sententia est pervulgatissima. Alciphron 1, 25: ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθεύδων αὐτὸν τηρεῖ· ἐνεργὸς γὰρ ἡ ἡμέρα ἐκείνη καὶ τὸ πεπωμένον ἀφυκτον. Codex bonus quem contuli: πᾶσιν ἡμῖν... ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθ. τηρεῖ. Et sic apud Demosth. Cor. § 28, expressum a sophista, ad cujus locum vide Bergleri notam.



## Η'.

Οὕτω δὲ καιρός ἐστιν ἥϊ' ἀλλύειν.

## Θ'.

Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας·  
 « Πόθεν μαθήσῃ πόσσον εἰς ἔω λείπει,  
 « τὸν ὠρονόμον θύσας με »;

## Ι'.

Ταῦτα δ' Αἴσωπος  
 ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοὶ  
 ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

FRAGM. VIII. Suidas : ἤτων ἀχύρων  
 . . . Βάβριος· « Οὕτω δὲ καιρός ἐστιν ἥϊα  
 λύειν. Recepi, post Knochium Fragm.  
 21, Tupii emendationem. Conf. Fab. 88,  
 11, ad quam versum retulit Schneiderus  
 parum quidem probabiliter.

FRAGM. IX. Suidas : πέταυρα, τίγνα·

Βάβριος· « Ὁ δ' ἐκ π. . . εἶπε βοήσας . . .  
 θύσας με »; Pro βοήσας ex collata Fa-  
 hula Coray. p. 265, Knoch. p. 124, cor-  
 rectio facta fuit. Forma πόσσον non mo-  
 rabitur qui τόσση viderit et similia  
 n. 11 ad Fab. 45.

FRAGM. X. Apud Knoch. p. 26, 135,

VIII.

Nondum tempus est palearum manipulos solvere.

IX.

*Gallus* autem *gallinaceus* ex pertica acuto dixit cum clangore : « Unde disces quantum temporis ad auroram usque  
« supersit, quum horæ nuntium me mactaveris » ?

X.

Hæc autem *Æsopus* dixit *Sardianus*, quem *Delphi* recitantem fabulam non bene exceperunt.

ex Apollonii Lexico v. *ᾄδει*, ut est optime emendatus a Tyrwhitto. Non nominat quidem Apollonius mutilus Babrium; sed vix dubitari potest ob argumentum metrumque, et poeticæ orationis bonitatem, quin versus revera sint Babriani. Verba *ᾄδοντα μῦθον* con-

ferri queunt cum ultimo versu prologi alterius ante literam M, *τὴνδε βίβλον ᾄειδω*. Quam male tractatus fuerit *Æsopus* a *Delphis* qui, ejus loquendi libertatem non ferentes, illum de rupe *Hyampeia* præcipitaverunt, narratum a *Platone* est, *Suida*, *Plutarcho*, aliis.



## ADDENDA ET CORRIGENDA.



Pag. 3, col. 2. Cum locis, qui monstrant appellatione liberorum usos esse magistros de discipulis, conferri potest Choricus in Procopium § 36 : ὅσων γέγονε παιδευτῆς, τοσούτων ὑπῆρχε πατήρ, ἴσα καὶ τέκνων τοὺς φοιτητὰς ἀγαπῶν. Codices quos vidi duo, ἴσα καὶ τέκνω, scilicet ἴσα καὶ τέκνω, quod recipiam, quamvis expectetur potius τέκνοις. Sed si unicum habuerit filium Procopius, jam τέκνω unice probum est.

P. 4, 6 : ἐπὶ τῆς δέ) Ad collocationem conjunctionis neminem offendere posse, utique debere reor. Sic F. 43, 5 ; 86, 2.

P. 5, 5. Legendum, « pinique folia ». Ennius quidem Euripidis verba initio Medæ, τμηθεῖσα πεύκη vertit « cæsa abiegna trabes »; sed imitatore se ferebat, et suo poetæ jure utebatur. Fidus magis interpret fuit Phædrus, cui nominatur « Pinus Thessala ». Latinorum abies est Græcis ἐλάτη, pinus πεύκη. Et hodieque iisdem nominibus eas arbores Græci vocant.

Fab. 6, 6. Vide F. 51, n. 6.

Fab. 11, 5. Conf. Knoch. Fragm. 51.

Fab. 16. Conf. Knoch. Fr. 56.

P. 39, col. 2, 6. Lege ἐλπίσω pro ἐλπίδιν. Sæpius fugiunt visum, inter legendum specimina, mendæ prægrandes, quæ in plagulis nitidioribus, neque jam sub prelo reponendis, statim quasi insiliunt oculis eosque lædunt. Sic nuper in Anecdosis Novis, quum jam emissa volarent irrevocabilia, obstupui incidens p. 100, n. 1, in παθήματα παθήματα, pro παθ. μαθή-

ματα. At me consolor ipse domi reputans quam sæpe viri multo me eruditiores et magna meritissimaque diligentia laude florentes eo peccaverint modo. Alicubi errata id genus quum emendarem mea, negligentiam redempturus, pro menda unaquaque correctionem loci alicujus offerebam criticam. Quod et hodie faciam. Florus 2, 2, 31 : « Quantus o tunc triumphus tempestate intercidit, quum opulenta præda classis, adversis acta ventis, naufragio suo Africam et Syrtes, et omnium ripas gentium, insularum litora implevit »! Verba « omnium ripas gentium » e conjectura Grævii editiones ingressa sunt pro lectione codicum « omnium imperia gentium ». Et qui id recipiunt se textum aiunt restituisse. Sed puto Florum non adeo fuisse jejunum ut ripas jungeret ac litora. Propono quod videtur mihi quidem melius, facilius saltem, « emporia ».

Fab. 18, 1. Avianus : « Immitis Boreas placidusque ad sidera Phœbus Jurgia cum magno conseruere Jove, Quis prior inceptum peragat mediumque per orbem Carpebat solitum forte viator iter . . . . » Quæ valde contorte sunt dicta et obscure. Forsan : « Quis prior inceptum peragat. Mediamque per urbem carpebat » . . . ; Ut sit « que » pro transitione, pro « autem »; vel « mediam ecce per urbem . . . »; vel, servato « orbem », sensus erit viatorem iter carpere per medium terrarum orbem, qua sol est ferventissimus.

Fab. 18, 3, 13. Bis σιούραν anapæstum posuit in quarta sede, non sine symmetria quæsitâ. Sic F. 22, 13, 16, τὰλλόμενος δακνόμενος tribrachos faciunt quartæ sedis, repetitis non infacete numeris.

Pag. 42, n. 4. Est ἐσλήθη epitritus primus F. 78, 5.

Fab. 19, 7. Adde Burges. ad Eumen. 861; ac de verbo βουκολέω Babrii fragm. 6, p. 246.

Fab. 22, 8. Scrib. ἀκμαίη. Conf. Add. ad Fab. 98, 1, p. 257.

F. 22, 9. Suidas cum A consentiens exhibet ἔτιλλεν. Ait Knochius Suidam exhibuisse ἔτεμεν ante Kusterum, qui e codicibus recte ἔτιλλεν prodiderit. At fuit olim ἔτεμεν, non ἔτεμεν, testibus ipso Kustero, et Gaisfordio; et alio viro d. qui Suidæ principem editionem diligenter contulit, monetque sibi ἔτεμεν videri præferendum. Sed admissio ἔτεμεν, versus pessumdatur; animadvertendumque insuper non resecandos fuisse capillos, at avellendos, et ἔτιλλεν confirmari vv. 10, 13.

Pag. 54, n. 4. Cf. p. 59, n. 6; 74, n. 3.

Fab. 26, 10. Conf. pag. 182, col. 1.

Pag. 59, n. 6. Cf. p. 74, n. 3.

Fab. 31, 9, 10. Hos versus sibi ex Suida notos male referebat Knochius Fragm. 13 ad Fab. Canum et luporum, mihi Fab. 85.

Fab. 33. Conf. Knoch. Fab. 5.

Fab. 33, 3. Qui contulit locum Suidæ, νεὸς, ἡ νεωστὶ ἡρο-  
τριασμένη γῆ. « Καὶ τις γεωργὸς πυρὸν εἰς νεὸν σπείρας Φύ-  
λασεν ἐστῶς », Knochius, anteposita ejus auctoritate Vaticanæ  
lectioni ἐφύλαττεν, scripsit φύλασεν. Augmentum, quod et  
inveni in A, fuit omnino præferendum. Vide n. 15, et ad Fab.  
62, n. 2. Et ipse, quod spondæum mei codicis νεῖδον, Suidæ  
iambo νεὸν prætulerim, non videbor ei culpandus qui legerit  
nótam ad F. 95, 70.

Fab. 33, 8. Vide ad F. 62, n. 2. Vir d. qui ἡτῆχει esse dixit  
in Vaticano, memoria fallebatur. Esse ἰθύχει in Vaticano tra-  
didit editor Florentinus.

Fab. 36. Legendum : at nos incurvescimus

Fab. 38, 1. Velim rescribi ionice ἀγρίην, collatis Fab. 61,  
5; 82, 1.

Fab. 43, 3. Pro σκιὰν reponas σκιήν, ac vide F. 120, n. 1. Id

non est revera typographicum mendum, sed pariter redimetur, ac mulcta non una, quum sit mei proprium, nec possim illud cum compositore literarum lectoribusve communicare. Sibylla 4, 15 : Καὶ γῆ, καὶ ποταμοί, καὶ ἀνείων πόμα πηγῶν. Inserendum τε· ποταμοί τε καί. Rursus 8, 467 : Αὐθις δ' εὐφράνθη καὶ ἰάνθη κέαρ αὐδῆ. Lego, εὐφράνθη τε καί. Infra 478 : Σπαργνωθὲν δὲ βρέφος δείχθη θεοπειθέσι φάτνη. Sic editum est e conjectura pro σπαργανωθείς, σπαργανωθέν. Propono σπαργωθέν. Fuit σπάργω, esse σπαργῶ potuit.

P. 91, n. 9. Verbum αἰθριάζω est activum in epigrammate christiani poetastri inter Anecdota Paris. t. 4, p. 320 : Ἐρως ὁ δεινὸς ἐκτυφλοῖ μου τὰς φρένας· Ἄλλ' αἰθριάζει σὸς πόθος με, Χριστέ μου. Id olim edideram in Anecdotis Græcis t. 2, p. 56, et nuper repetivi in Anecdotis Novis p. 175, cum lectione meliore αἰθριάζοι. Sunt eodem Anecdotorum Gr. loco versus alii quos reperies et in Parisiensibus; quos inter distichon mihi εἰς τὴν ὑπαπάντην (imio ὑπαπαντήν), mendoso lemmate in An. Paris. p. 309, εἰς τὴν ὑποπαντήν. Est ὑπαπαντή nomen liturgicum festi Purificationis vel occursus Symeonis. Sunt inter Anthologiæ χριστιανικά duo εἰς τὴν ὑπαντήν disticha, 46 et 114. Repræsentavit editor compendia codicis eo modo, ut ὑπαντήν bonam esse lectionem videatur; sed in apographo Spalettiano bis est integrum nomen εἰς ὑπαπαντήν. Esse credo utramque formam in usu, sed hanc frequentissimam. Acta Eliæ Junioris p. 186 : πρώτη φεβρουαρίου μηνὸς ἥτις ἐστὶ πρὸ μᾶς τῆς ὑπαντῆς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Potius dicere debuit τῆς ὑπαντῆς τοῦ Συμεῶνος. Sed solemnis est festi appellatio, ἡ ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου, ἡ ὑπαπαντή τῆς Θεοτόκου. Textum editum a me allegabo potius quam alterum, qui sine ulla distinctione prostat horridior : Εἶδες, γέρον, βρέφος με· δεῦρο πρὸς πόλον, Ἰδεῖν τὸν αὐτὸν δημιουργὸν τοῦ χρόνου. Alloquitur Jesus Sy-

meonem, ut et in Anthologiæ Epigr. 46. Posteriorem versum conferam cum Epigr. 114 Anthologiæ : Ὁρώμενος νῦν χειρὶ πρεσβύτου βρέφος Παλαιός ἐστι δημιουργὸς τῶν χρόνων. Collato Luca 2, 25 . . . , Allatio De Symeonibus p. 3. . . , nil erit in sententia poetastrorum obscuri. Adde de festi nomine græco Reisk. ad Constantini Cerimonias p. 87 B; Possin. Observ. ad Pachym. t. 1, p. 690; Labb. ad Novellas p. 146; Metrophan. in Meurs. p. 94; Junium ad Curopal. p. 331; Biblioth. Gr. t. 9, p. 117, 164; et c. Non finem imponam notæ jam paulo longiori quin vindicaverim lectionem Epigrammatis 46 : Πρεσβύτα, παῖδα δέχαιο, Ἀδὰμ προγενέστερον ὄντα, Ὃς σε βίου λύσεις καὶ ἐς βίον ἄφθιτον ἄξει. « Rectius » vir doctus ait, « scripseris λύσει τε ». Rectius recto inimicum est. Optativus pro futuro placuit valde poetis recentioribus, valde Sibyllæ. Sibylla enim 5, 193 : Συήνην δ' ὀλέσειε μέγας φῶς. Rursus 3, 520 : Ἑλλησι δ' ὀπόταν πολυβάρβαρον ἔθνος ἐπέλθῃ, Πολλὰ μὲν ἐκλεκτῶν ἀνδρῶν ὀλέσειε κάρηνα. Πολλὰ δὲ πύονα μῆλα βροτῶν διαδηλήσονται ... Δώματα δ' εὐποίητα πυρὶ φλέξουσιν ἀθέσμως. Apte scripsit e codicibus Alexander vir d. ὀλέσειε pro ὀλέσεις. Illis qui conjecerant ὀλέσουσι propter sequens διαδηλήσονται, opponit editor præcedens ἐπέλθῃ. Variavit numerum poeta suo jure.

Fab. 47, 2. A, εἶχε.

P. 101, col. 2, 1. Serius doceor non fuisse editum a Fixio viro eruditissimo alterum Gregorii Nazianzeni volumen, quod curavit presbyter quidam parisiensis, cujus nomen ignoro.

Pag. 104, n. 1. Sæpe veteres ornatus poetici causa epithetis utuntur quæ vacarent omnino. Epithetum ἄρρενες de tauris noto quidem, sed non sollicitandum putaverim. Euripides Hel. 360 : σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατώμοσα τὸν ὑδρόνεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν. Qui meminerim dixisse poetas veteres ὑγρὰ

κύματα, ὑγρὸν ὕδωρ, πέλαγος ὑγρὸν, ὑγρὸν Ἰσμηνοῦ ῥέεθρον, facile fero ὑδρόεντα δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν. Sed quum duo epitheta dentur Εὐρώτα, nullum δόνακι, non displiceret legi, τὸν ὑδρόεντι δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν.

Fab. 55, 3. Augmentum plusquamperfecti, quod dedi Babrio, auferam lubens Sibyllæ sic editæ 1, 34 : θεῶ γὰρ πάντ' ἐμεμῆλει. Prætulero varietatem πάντα μεμῆλει. Sed ibi est et aliud quod animadvertatur. Agitur de primis generis humani parentibus, vitam adhuc innocuam in Paradiso agentibus. Visa repente Eva pulcherrima, Adam μέγα θυμῷ Θαυμ' ἔχεν ... οἷον ὁρᾶται Ἀντίτυπον μίμημα · σοφοῖς δ' ἡμείβετο μύθοις Αὐτομάτοις ῥέουσι (θεῶ γὰρ πάντα μεμῆλει). Οὔτε γὰρ ἀκρασίῃ νόον ἔσχεπον, οὔτε μὲν αἰδῶ Ἄμφεχον, ἀλλ' ἦσαν καρδίαις ἀπάνευθε κακοῖο. Est καρδίαις, pro vulgato καρδίης, conjectura editoris qui sensum vidit, correctionem facillimam prætervidit : scilicet scribendum fuit καρδίης. Sed et me ἀκρασίῃ impedit. Forsan, ἀφραδία. Est εὐφραδία sermonis elegantia; poterit esse ἀφραδία silentium.

Fab. 58. Vide Burges. Diario classico t. 25, p. 25.

Pag. 116, col. 1. Ellipseos adjectivi πλήρης exempla videsis et F. 27, 2; 34, 3.

Fab. 61, 7. A, αἰί. Cf. p. 88, n. 1; p. 120, n. 4.

Pag. 129, n. 8. Ferme hic anceps est optio pronominis τοῦτο vel ταυτό · at non in isto Pselli loco apud Millerum v. d. ad anonymum de Coma p. 69 : θαυμάζω δὲ ὑμᾶς ὅτι, πολλάκις ταῦτα πεποιηκότες ἢ πεπονθότες ἔμοι, . . . οὐ πρὸς τὸ μέλλον ἐσωφρονίσθητε. Omnino rescribatur ταῦτά.

Pag. 129, col. 2, 1. Non importunum erit apponere quæ tantum indicavi Joannis Chrys. verba, quum occasionem suppedient variantes lectiones e codice proferendi nondum collato. Joannes igitur Chrysostomus homilia post reditum : τί



λαλήσω; ποῦ σπείρω; οὐκ ἔχω χώραν ἔρημον. Codex 3087 recentissimus quidem, sed ex Vaticano antiquo descriptus: τί ποιήσω; τί λαλ. . . Idem paulo superius: ἤλθομεν οἱ διωχθέντες πρὸς τοὺς ἐλαθέντας· ἡμεῖς ἐπεβουλεύθημεν, ἐκεῖνοι ἠλάθησαν. Codex, ἐλασθέντας, ἠλάσθησαν. Quum sit utraque forma æque in usu, ex peculiari oratoris usu electio fiet. Statim: ἤλθομεν πρὸς τὰ σώματα ἅγια τοῦ Χριστοῦ βαστάσαντα τὰ στίγματα. Codex, τὰ σώματα τὰ ἅγια. Et sic latina conversio. Mox, διὰ τοῦτο παρακαλῶ, οὐχ ὡς δεομένων ὑμῶν διδασκαλίας, ἀλλ' ἵνα δείξω τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην γνησίαν. Codex, δεόμενος. Tum orationis in ipso fine: ἐνταῦθα δὲ καταπαύσωμεν τὸν λόγον εὐχαριστοῦντες ἐπὶ πᾶσι τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ ᾧ δόξα κτλ. Codex: καταπαύσω μου τὸν λόγον. — Εὐχαριστοῦντες . . . Sic dividit sententias codex, ut εὐχαριστοῦντες sit valedicendi, et concludendi orationem formula elliptica. Et id ex usu oratoris judicabitur.

Fab. 72. Confer Burges. Classico Diario t. 25, p. 27; Knoch. p. 25.

Pag. 136, n. 22. In Ignatii Fabula nomen δῶρον, de plumis a cornicula subreptis, valde est improprium. Propono φῶρον, quod convenit sententiæ, nec repugnat analogiæ.

Pag. 140, n. 4. Est formula δέ γε in Sibyllinis Oraculis 1, 228, de Noe arca: ἔτεμεν δέ γε μυρίον ἄφρον Στεῖρα, κινυμένων ὑδάτων κελαρυζομενάων. Legendum στεῖρα· non habendum enim στεῖρα pro casu recto, qui sit στεῖρα, pendetque ἔτεμεν a præcedente nomine οἶκος θεσπέσιος.

Fab. 75, affabul. p. 142. A, ἐχόντων. Syntaxis postulabat ἔχοντας, quod scripsi.

Pag. 146, n. 2. ἰχανῶσα) Vide Pearsoni Adversaria Hesychiana p. 395; quæ nuper summo criticorum studiorum bono in lucem protulit vir rever. et eruditiss. Th. Gaisfordius.

P. 167, n. 5. Est hiatus relictus in versu Sibyllino 5, 289 :  
Αἶ αἶ, Λαοδίαια, καλὴ πόλις ὥς ἀπολείσθαι. Propono πόλις.

Fab. 91. Conf. Knoch. fragm. 49. — 6. In sententia, γνώση  
Πόσον τράγου μεταξὺ καὶ πόσον ταύρου, est nonnihil inconcinni,  
ut in versibus Horatii : « bellum incidit inter Hectora Priami-  
den animosum atque inter Achillem . . . Nestor componere  
lites Inter Peliden festinat et inter Atriden » Qui rectius alibi :  
« Est inter Tanain quiddam socerumque Visellî ».

Fab. 92, 12. De hoc versu an sit Babrianus dubitationem  
auget illud ipsum participium ἐπιδεικνυμένους ab affabulatore  
prosaico adhibitum F. 121.

Fab. 97, 12. Versus, ut fuit a librario scriptus, est iambicus  
politicus, quem in choliambicum mutationibus non improba-  
bilibus converti. Qui Babrium multum versavit, Suidas nomen  
μαγειρεῖον inseruit Lexico.

Fab. 98, 1. A, ώραίας. Scripsi ώραίης, memor Fabulae 91, 1 ;  
95, 19, ubi ἐρημαίην, Fab. 95, 1, ubi πετραίην, Fab. 86, 1, ubi  
ἀρχαίην, Fab. 108, 25 ; 109, 3 ; ac similia. In Fabula 22, 8,  
recipere debuissim ἀχμαίην, pro lectione codicis ac Suidæ  
ἀχμαία, illudque rescribat lectorem rogo; et Fab. 72, 21, Ἀθη-  
ναίην pro Ἀθηναία.

Pag. 208, v. 3. A, πρὶν πότ'.

Fab. 115. Indicavi conferendum Knochii fragm. 30, non  
quod Babrianum esse crederem, sed illustrationis tantum causa.

Fab. 115, 1. Animadvertendum est de Μηνᾶ conjectura λι-  
μναίαις esse λιμναίους in eadem versus sede F. 24, 3.

Fab. 121, 1. A, ὄρνις πότ'.

# ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ.



Ἀγαλμα Ἑρμοῦ, Μῦθ. ριβ'.  
 Ἀηδὼν καὶ χελιδὼν, ιβ'.  
 Ἀθηναῖος ἀνὴρ καὶ Θηβαῖος, ιε'.  
 Αἰλουρος καὶ ἀλεκτρυὼν, ιζ'.  
 Αἰπόλος καὶ αἶγες, με'.  
 Αἰπόλος καὶ αἶξ, γ'.  
 Ἀλεκτορίσκοι, ε'.  
 Ἀλιεὺς αὐλῶν, θ'.  
 Ἀλιεὺς καὶ ἰχθύδιον, ς'.  
 Ἀλιεὺς καὶ ἰχθὺς, δ'.  
 Ἀλώπηξ καὶ δρυτόμος, ν'.  
 Ἀλώπηξ καὶ πίθηκος, πα'.  
 Ἀλώπηξ ὀγκωθεῖσα, πς'.  
 Ἀνὴρ καὶ μοιχὸς, ρις'.  
 Ἀνὴρ μεσοπολιος καὶ δύο ἐρώμεναι,  
 κβ'.  
 Ἀνθρῶπιος, ἵππος, βοῦς καὶ κύων, οδ'.  
 Ἀνθρῶπιος καὶ ἀλώπηξ, ια'.  
 Ἀνθρῶπιος καὶ Ἑρμῆς, ριζ'.  
 Ἀνθρῶπιος σὺν δυοὶ πῆραις, ξς'.  
 Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς, ξη'.  
 Ἀραψ καὶ κάμηλος, η'.  
 Ἄρκτος καὶ ἀλώπηξ, ιδ'.  
 Βάτραχος ἱατρὸς, ρκ',  
 Βόες, κα'.  
 Βοηλάτης καὶ ἄμαξα, νβ'.  
 Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς, κ'.  
 Βοηλάτης ταῦρον ἀπολέσας, κγ'.  
 Βορέας καὶ Ἥλιος, ιη'.  
 Βότρως καὶ ἀλώπηξ, ιθ'.  
 Βοῦς καὶ ὄνος, νε'.  
 Βοῦς καὶ φρῶνος, κη'.  
 Γαλαὶ καὶ μῦες, λα'.

Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη, λβ'.  
 Γαλῆ συλληφθεῖσα, κς'.  
 Γάμοι Ἥλιου, κδ'.  
 Γέρανος καὶ ταῶς, ξε'.  
 Γεωργὸς δίκηλλαν ἀπολέσας, β'.  
 Γεωργὸς καὶ γέρανοι, κς'.  
 Γεωργὸς καὶ θάλασσα, οα'.  
 Γεωργὸς καὶ πελαργὸς, ιγ'.  
 Γεωργὸς καὶ υἱοὶ, μζ'.  
 Γεωργὸς καὶ ψᾶρες, λγ'.  
 Δάμαλις καὶ ταῦρος, λς'.  
 Δελφίνες καὶ καρχίνος, λθ'.  
 Διὸς πίθος, νη'.  
 Δούλη καὶ Ἀφροδίτη, ι'.  
 Ἐλάτη καὶ βᾶτος, ξδ'.  
 Ἐλαφος καὶ κυνηγέται, μγ'.  
 Ἐλαφος νοσῶν, μς'.  
 Ἐργάτης καὶ Τύχη, μθ'.  
 Ἑρμῆς καὶ κύων, μη'.  
 Ἑρμοῦ ἄμαξα καὶ Ἀραβες, νς'.  
 Εὐνοῦχος καὶ θύτης, νδ'.  
 Ζεὺς καὶ πίθηκος, νς'.  
 Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἀθηναῖα καὶ Μῶμος,  
 νθ'.  
 Ἡμίονος, ξβ'.  
 Ἥρω, ξγ'.  
 Θεῶν γάμοι, ο'.  
 Ἰατρὸς ἄτεχνος, οε'.  
 Ἰκτινος, ογ'.  
 Ἰππεὺς καὶ ἵππος, ος'.  
 Ἰππος γέρων, κθ'.  
 Ἰππος καὶ ἀνθρωπος, πγ'.  
 Ἰππος καὶ ὄνος, ζι'.

Κάμηλος, μ', π'.  
 Καρκίνος καὶ μήτηρ, ρθ'.  
 Κόραξ καὶ ἀλώπηξ, οζ'.  
 Κόραξ νουσῶν, οη'.  
 Κορυδαλὸς καὶ νεοσσοί, πη'.  
 Κύνες καὶ λύκοι, πε'.  
 Κυνηγὸς δειλὸς, ζβ'.  
 Κυνηγὸς καὶ ἀλιεύς, ξα'.  
 Κύων καὶ δεσπότης, ρι'.  
 Κύων καὶ λαγῶς, πζ'.  
 Κύων καὶ μάγειρος, μβ'.  
 Κύων καὶ σκιά, οθ'.  
 Κύων κωδωνοφορῶν, ρδ'.  
 Κώνωψ καὶ ταῦρος, πδ'.  
 Λαγωὶ καὶ βάτραχοι, κέ'.  
 Λαγῶς καὶ κύων, ξθ'.  
 Λέων βασιλεύων δικαίως, ρβ'.  
 Λέων καὶ ἀετὸς, ρ'.  
 Λέων καὶ ἀλώπηξ, πθ'.  
 Λέων καὶ μῦς, ρζ'.  
 Λέων καὶ νεβρὸς, ζ'.  
 Λέων καὶ ταῦρος, ζζ'.  
 Λέων μνηστὴρ, ζη'.  
 Λέων νουσήσας, ζε'.  
 Λέων νουσῶν καὶ θηρία, ργ'.  
 Λέων πρῶτος, ρς'.  
 Λιθουργὸς καὶ Ἑρμῆς, λ'.  
 Λύκοι καὶ πρόβατα, ζγ'.  
 Λύκος καὶ ἀλώπηξ, νγ', ρα'.

Λύκος καὶ ἀρνειὸς, ζς'.  
 Λύκος καὶ ἀρνίον, πθ'.  
 Λύκος καὶ γραῦς, ις'.  
 Λύκος καὶ ἐρωδιὸς, ζδ'.  
 Λύκος καὶ κύων, ζθ'.  
 Λύκος καὶ λέων, ρε'.  
 Λύχνος, ριδ'.  
 Μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικὸς, ρη'.  
 Μῦς καὶ ταῦρος, ριβ'.  
 Μῦς πεσὼν ἐν χύτρῳ, ξ'.  
 Ὄναγρος καὶ λέων, ξζ'.  
 Ὄνος ἄλας φέρων, ρια'.  
 Ὄνος καὶ λύκος, ρκβ'.  
 Ὄρνεις καὶ κολοῖδες, οδ'.  
 Ὄρνις καὶ αἰλουργος, ρκα'.  
 Ὄρνις χρυσοτάκος, ρκγ'.  
 Παῖς ἐσθίων σπλάγχχνα, λδ'.  
 Πεύκη, λη'.  
 Πίθηκοι, λε'.  
 Ποιμὴν καὶ κύων, ριγ'.  
 Προοίμιον, σελ. 2, 208.  
 Σαῦρα, μα'.  
 Ταῦροι καὶ λέων, μδ'.  
 Ταῦρος καὶ τράγος, ζα'.  
 Τοξότης καὶ λέων, α'.  
 Φηγὸς καὶ κάλαμος, λς'.  
 Χελιδὼν δικασταῖς συνοικοῦσα, ριη'.  
 Χελώνη καὶ ἀετὸς, ριε'.  
 Χήρα καὶ πρόβατον, να'.

---

# INDEX FABULARUM.

---



Abies et rubus, Fab. LXIV.  
Agricola et ciconia, XIII.  
Agricola et ejus filii, XLVII.  
Agricola et grues, XXVI.  
Agricola et mare LXXI.  
Agricola et sturni, XXXIII.  
Agricola qui bidentem amiserat,

II.

Ancilla et Venus, x.  
Apollo et Jupiter, LXVIII.  
Arabs et camelus, VIII.  
Asinus et lupus, CXXII.  
Asinus salem ferens, CXI.  
Atheniensis et Thebanus, xv.  
Aves et graculus, LXXII.  
Boreas et Sol, XVIII.  
Bos et asina, LV.  
Bos et rubeta, XXVIII.  
Boves, XXI.  
Bubulcus et Hercules, xx.  
Bubulcus et rheda, LII.  
Bubulcus qui taurum amisit, XXIII.  
Camelus, XL, LXXX.  
Cancer et mater, CIX.  
Canes et lupi, LXXXV.  
Canis et coquus, XLII.  
Canis et dominus, CX.  
Canis et lepus, LXXXVII.  
Canis et umbra, LXXIX.  
Canis tintinnabulatus, CIV.  
Caprarius et capra, III.  
Caprarius et capræ, XLV.  
Cassita et pulli, LXXXVIII.

Cervus ægrotans, XLVI.  
Cervus et venatores, XLIII.  
Corvus ægrotans, LXXVIII.  
Corvus et vulpes, LXXVII.  
Culex et taurus, LXXXIV.  
Delphini et cancer, XXXIX.  
Deorum nuptiæ, LXX.  
Eques et equus, LXXVI.  
Equus et asinus, VII.  
Equus et homo, LXXXIII.  
Equus senex, XXIX.  
Eunuchus et popa, LIV.  
Fagus et arundo, XXXVI.  
Feles et gallus gallinaceus, XVII.  
Gallina et felis, CXXI.  
Gallina ova pariens aurea, CXXIII.  
Grus et pavo, LXV.  
Heros, LXIII.  
Hirundo judicum contubernalis,  
CXVIII.  
Homo duas manticas ferens, LXVI.  
Homo, equus, bos et canis, LXXIV.  
Homo et Mercurius, CXVII.  
Homo et vulpes, XI.  
Jovis dolium, LVIII.  
Jupiter et simia, LVI.  
Jupiter, Neptunus, Minerva et  
Momus, LIX.  
Lacertus, XLI.  
Lapicida et Mercurius, XXX.  
Leo æger et animalia, CIII.  
Leo ægrotans, XCV.  
Leo et aquila, c.

- Leo et hinnulus, xc.  
 Leo et mus, cvii.  
 Leo et taurus, xcvi.  
 Leo et vulpes, lxxxii.  
 Leo mansuetus, cvi.  
 Leo procus, xcvi.  
 Leo regnans æquis legibus, cii.  
 Lepores et ranæ, xxv.  
 Lepus et canis, lxi.  
 Lucerna, cxiv.  
 Lupi et oves, xciii.  
 Lupus et agnus, lxxxix, xcvi.  
 Lupus et anus, xvi.  
 Lupus et ardea, xciv.  
 Lupus et canis, xcix.  
 Lupus et leo, cv.  
 Lupus et vulpes, lxi, ci.  
 Luscina et hirundo, xii.  
 Maritus et mœchus, cxvi.  
 Medicus imperitus, lxxv.  
 Mercurii rheda et Arabes, lvii.  
 Mercurius et canis, xlviii.  
 Milvus, lxxiii.  
 Mulus, lxii.  
 Mus et taurus, cxii.  
 Mus qui in ollam cecidit, lx.  
 Mus rusticus et mus urbanus, cviii.  
 Mustela comprehensa, xxvii.  
 Mustela et Venus, xxxii.  
 Mustelæ et mures, xxxi.  
 Onager et leo, lxvii.  
 Operarius et Fortuna, xlix.  
 Opilio et canis, cxiii.  
 Pinus, xxxviii.  
 Piscator et pisciculus, vi.  
 Piscator et piscis, iv.  
 Piscator tibicen, ix.  
 Proœmium, pag. 3, 209.  
 Puer exta comedens, xxxiv.  
 Pulli gallinacei, v.  
 Rana medica, cxx.  
 Sagittarius et leo, i.  
 Simii, xxxv.  
 Solis nuptiæ, xxiv.  
 Statua Mercurii, cxix.  
 Tauri et leo, xlv.  
 Taurus et hircus, xci.  
 Testudo et aquila, cxv.  
 Ursus et vulpes, xiv.  
 Uvæ et vulpes, xix.  
 Venator et piscator, lxi.  
 Venator pavidus, xcii.  
 Vidua et ovis, li.  
 Vir ætatis mediæ et duæ amasiæ,  
     xxii.  
 Vitulus et taurus, xxxvii.  
 Vulpes et lignator, l.  
 Vulpes et simius, lxxx.  
 Vulpes inflata, lxxxvi.

# INDEX ANNOTATIONIS.



- Ælianus, 33.  
 Æsopus, 249.  
 ætates quinque mundi, 3, 4.  
*aide-toi, le ciel t'aidera*, 46.  
 Alciphron, 247.  
 Alexander Severus, 3.  
 Amaltheæ cornu, 212.  
 Anacreon, 222.  
 anapæstus quintæ sedis, 200, 219;  
     anapæsti duo continui, 171.  
 Anecdota Parisiensia, 117, 188,  
     192, 196, 211, 217, 225, 253.  
 Anecdota Græca, 147, 253.  
 Anecdota Nova, 250.  
 Anonymus De coma, 185.  
 Anthologia Græca, 39, 97, 192,  
     200, 222, 253, 254.  
 Anyte, 97.  
 Aphthonius, 62.  
 Apostolius, 39.  
 Apuleius, 227.  
 arbores loquuntur in fabulis, 5.  
 Arabes, 111.  
 Arcadius, 109.  
 Aristoteles, 6.  
 Arsenius, 39.  
 articulus pro pronomine, 207, 226.  
 Athenæus, 41.  
 Athenienses ingeniosi, 36, 136.  
 Attis, 245.  
 Augmentum, 72, 252, 255.  
 Avianus, 109, 211, 224, 226, 251.  
 ἄγριος ἄγρίη, 252.  
 ἀγρότης, ἀγρώστης, ἀγρώτης, 31.  
 ἀγυρμός, 195.  
 ἄδην, ἄδην, 202.  
 ἄδμης, 78.  
 ἄδρανής, 54.  
 ἄδρος, 193.  
 ἄδω, ἄσω, ἄσομαι, 30; ἄδω μῦθον,  
     249.  
 αἰεῖ, αἰεῖ, 81, 88, 120, 255.  
 αἰειδουσία, 117.  
 Ἀθηναία γυνή, 136.  
 αἰ elisum, 157.  
 αἰγύλλος, 12.  
 αἰθριάζω, 91, 253.  
 αἰκάλλω, 100.  
 αἶρειν τράπεζαν, 68; ἐκ σκέλους, 84.  
 αἶρεῖσθαι χριτὴν, 115.  
 αἶρετίζω, 117.  
 αἰτέω, ἡτήκειν, 71, 252.  
 αἰτία, 26, 98.  
 ἄκος 243; et σάκος, 242.  
 ἄκταῖος, 54.  
 ἀλέη et ἄλλη, 43.  
 ἀλήθεια · ταῖς ἀληθείαις, 142.  
 ἀλητὸς, 62.  
 ἀλίπλοος, ἀλίπλωος, 117.  
 ἀλίσκω · ἐάλωσαν, ἐάλοσαν, 67.  
 ἀλλύω pro ἀναλύω, 248.  
 ἄλλως, 45.  
 ἄλωπεκίζειν, 180.  
 ἀμῆν, 165.  
 ἀβληχρώδης, ἀβληχρὸς, ἀβληχρώ-  
     δης, 76, 172.

ἄμεσος, 206.  
 ἄμητῆρ, 164.  
 ἄμητρος, ἄμητος, 27.  
 ἄμικτος, 190.  
 ἀνά = κατὰ, 192.  
 ἀναξ πέλτης, 203.  
 ἀναξαίνω, 31.  
 ἀνάρβυλος, 117.  
 ἀνασφῆλαι, 141, 147.  
 ἀνατίθημι, 247.  
 ἀνῆκα, 43.  
 ἀνῆκον, 44.  
 ἀνικτος, 190.  
 ἀντίδοσις, 33.  
 ἀντιπελάργωσις, 32.  
 ἀποθνῆσκω, 141.  
 ἄρα, prima longa, 137.  
 ἄρκτος, ἄρκος, 35.  
 ἄρβρενες ταῦροι, 104, 254.  
 ἄσπονδος, 65.  
 ἀτάκτως, 65.  
 ἀτεχνῆς, 141.  
 ἄτολμος, 54.  
 αὐαίνω, 53.  
 αὖθις, αὖτις, 164.  
 αὐτοῦ, αὐτοῦ, 165.  
 ἀφειλάμην, 200.  
 ἀχαιίνη, 182.  
 ἀχθίζω, 21.  
 ἄχναι, 229.  
 Babrius, 2, 5, 9, 252, 257; Valerius Babrius, 2; Balebrius, 2; Babrias, 2; Babrianarum fabularum duæ recensiones, 30, 38, 45, 52, 58, 66, 74, 124, 163, 165, 170, 222; affabulationes prosaicæ non sunt Babrii, 9, 78, 123, 230; fabularum duo volumina, libri decem, 211.  
 Bæoti ingenii tardioris, 36.

Branchus, 3.  
 βαθέη pro βαθεῖα, et similia, 65.  
 βαθύστρωτος, 69.  
 βαθύσχοινος, 92.  
 βάπτειν κῦμα, 132.  
 βλέπω, βλεποίμην, 115.  
 βληχρὸς, 76.  
 βληχῶδης, 172.  
 βουκολέω, 45, 247, 251.  
 βουκόλημα, 247.  
 βρέγμα, 72.  
 βρύχειν ὀδόντας, 180.  
 Callimachus, 34, 64.  
 Cangii Lexicon, 138.  
 Carmen populare Latinum, 69.  
 Cato, 6.  
 Cervus longævus, 95.  
*Chesterfield*, 7.  
 Choricus, 33, 157, 177, 250.  
 Christodorus, 37, 240.  
 Comparativi in ὦν, 97.  
 Concordiæ laus, 160.  
 Cornix longæva, 92.  
 γέρων, ὁ ἡμῶν, 5.  
 γόης, 111.  
 γόμφιος, 170.  
 γριπεύς, 117.  
 γρύζειν, 180.  
 Democritus, 6, 149.  
 Demosthenes, 6, 247.  
 Dio Chrysostomus, 161.  
 Dionysius Halic., 115.  
 Diphthongorum correptio, 6.  
 Dormire super tectis ædium, 223.  
 Dubnerus, 5, 7, 208.  
 δαίτη, δαιτή, 70.  
 δαιτρεύω, 203.  
 δάπτω, 182.  
 δέ γε, 141, 256; δέ et τέ, 229; δέ tertio loco, 250.



- δεδηχώς, 145.  
 δέδιθι, 141.  
 δειπνέω, δειπνήσω, δειπνήσομαι, 238.  
 δεύτερος· ἐκ δευτέρου, ἐκ δευτέρης, 211.  
 δηλέω, 189.  
 διάργemos, 159.  
 δίδωμι, subaudito ἐμαυτὸν, 208.  
 διεβλήθην et διεκλήθην, 143.  
 διῆκα, 112.  
 δραγματοφόρος, 164.  
 δρᾶν τι, 228.  
 δυσήνεμος, 44.  
 δῶμα, 16, 223.  
 Emporium et imperium, 251.  
 Epiphanius, 246.  
 Eumathius, 228.  
 Euripides, 30, 47, 202, 203, 241, 250, 254.  
 Eustathius, 148.  
 Ezechiel, 57.  
 ἐγκάθημαι, 28.  
 ἐγκειμαι et ἔκκειμαι, 185.  
 ἔδρευσις, 158.  
 εἶ — γε, 51.  
 εἶπεν in ellipsi, 95.  
 εἰπὸν et εἶπον, 204.  
 εἰρηνεύω, 82.  
 εἰσεῖδον, εἴσιδον, 11.  
 ἐκκακέω, ἐκκακίζω, 224.  
 ἐκκλίνω, 169.  
 ἐκκύπτω, 183.  
 ἐκπωτάομαι· ἐξεπωτήθην, 28.  
 ἐκπρεπής, 115; F. cxiv, 3.  
 ἐκρουίζω, ἐκρίζω, 223.  
 ἐκτίνω, 229.  
 ἐκτόπως, 35.  
 ἐκφορούμαι, 52.  
 ἐκψύχω, 225.  
 ἐλάτη, abies, 250.  
 ἐλπὶς κενή, 94.  
 ἐν, inter, 94; et ἐκ 185.  
 ἐναγώνιος, Mercurii epithetum, 97.  
 ἐνεδρεύω, 141.  
 ἐνείρω, ἐνειρον, ἐνῆρα, 80.  
 ἐνέχυρον, 192.  
 ἐντίθηναι, 247.  
 ἐξωθῶ, 169.  
 ἐπεντίθηναι, 218.  
 ἐπέχω, 56; ἐπισχὼν μικρὸν, 213.  
 ἐπέχεις, ἐπιείχεια, 200.  
 ἐπιζητῶ, 11.  
 ἐπιπτὰς, 156.  
 ἐπιτρώζω, 213.  
 ἐπύχειρα, 16.  
 ἔργα, sata, culta, 33.  
 ἐρείδω· ἐρείσαι ἀσπίδα, 232.  
 Ἑρμείας, 232.  
 ἐρπετόν, 178.  
 ἐρωτῶ, 186.  
 Ἑσπέρου κῆπος, F. lxxviii, 7.  
 εὖγε, 50.  
 εὐήθης, 11.  
 εὐθύ, 139.  
 εὐρινος, 86.  
 εὐριπος, 235.  
 ἔφηβος et ἔφεδρος, 137.  
 ἔχω· παίζεις ἔχων, ἀπῆλθεν ἔχων, 68.  
 ἔωλος, 160.  
 ζ non semper brevem præcedentem producit, 35.  
 ζεύγλη, 78.  
 ζῆν· ζῆθι in salutatione, 29.  
 ζωγρέω, 105.  
 ζῶον, ζῶον, 5.  
 η et ι, 217, 224, 239.  
 ἦϊα, 248.  
 ἦϊων, 17.  
 Fabulæ Æsopiæ græcæ, 8, 14, 16, 22, 32, 43, 83, 89, 127, 136,

- 146, 161, 175, 185, 191, 227, 234, 236.  
 fagus species quercus, 75.  
 fatum inevitabile, 247.  
 ficus Rhodiæ, Canireæ, 213, 214.  
 Fixius, 101, 254.  
 Florus, 251.  
 Fronto, 25.  
 Gailius, 201.  
 Galli sacerdotes Rheæ, 243.  
 Gregorius Nazianzenus, 6, 28, 69, 101, 174, 203, 216, 254.  
 Hermæ, 96.  
 Heroum cultus, 120.  
 Hesychius, 43.  
 Hieronymus, 7.  
 Himerius, 29.  
 Horatius, 257.  
 θαλάσσιος, 18.  
 θαμινά, 202.  
 θέμιστες, 231.  
 θερινὸν ὕδωρ, 134.  
 θηητὸς, θειητὸς, 146.  
 θηλάζω, 6.  
 θήρ· θηρῶν et θηρίων, 202.  
 θίγω, θίγειν, 44.  
 θνήσκω, 141; τεθνῶσα, 91.  
 θοίνη, 151.  
 θορεῖν, ἔθορον, 153.  
 θριγκὸς, 184.  
 θύρα metaphorice, 209.  
 θωπεύω, 19.  
 Ignatius, 8, 32, 61, 89, 127, 136, 146, 161, 175, 235, 236, 237, 256.  
 infinitivus pro imperativo, 215.  
 Ionica productio finis (η, 204.  
 Isocrates, 7.  
 Joannes Chrysostomus, 255.  
 Joannes monachus Vita Barlaami, 240.  
 Julianus, 68.  
 ἱατρεία, 175.  
 ἰκτινος, 138.  
 Ἰλη, 66.  
 Ἰππευσις, 144.  
 Ἰρις ποδῆνεμος, 134.  
 Ἰτυλος, 28.  
 Ἰτυς, 28.  
 ἰσχυρότατος, non ἰσχυρώτατος, 42.  
 ἰσχύν, penultima longa, 186; Fab. LXXVII, 6; xcν, 7; cxii, 10.  
 ἰχανῶν, ἰχανῶσα, 146, 256.  
 καθήμην, 43.  
 καθιμάω, 174.  
 καινὸς et κενὸς, 233.  
 κακόβρυπος, 24.  
 καλλίπαις æstas, 27.  
 καρκίνος, καρκίνος, 82.  
 κάρχαρος, 175.  
 καταπίνειν οὐσίαν, 154.  
 κατεσκληκώς, 92.  
 κατιθὺς, 179.  
 κατασοφίζομαι, 247.  
 κεντίζω, 46.  
 κέρας, κέρατος, longa syllaba ρα, 156.  
 κερασφόρος, 206.  
 κηρίον μελισταγές, 6.  
 κῆρυξ, 11.  
 κλώψ, 206.  
 κνακίας, κνακὸς, 221.  
 κνίζω, 153.  
 κολοῖος, 71, 135; et κλοῖος, 191.  
 κοπίς λόγων de Phocione, 225.  
 κοσμέω, 66.  
 κοσμικὸς, 123.  
 κορυδαλὸς, 137.

- χρηπίς et κοπίς, 225.  
 χρώζω, 146.  
 κωλώτης, 245.  
 κωμήτης, 246.  
 κωτίλλω, 182.  
*La Fontaine*, 148.  
 Libanius, 29, 66.  
 Longuevillius, 201.  
 Lydus, 240.  
 Lysias, 65, 66.  
 λαθύριον, λάθυρον, 138.  
 λάμπειν, transitive, 222.  
 λαμπρός, 159.  
 λάπτω, 184.  
 λάρος, 224.  
 λέγω pro συλλέγω, 244.  
 λείπεσθαι, λειφθεῖς, 15, 130.  
 λευκός de perspicua oratione, 210.  
 λήψω, λήψομαι, 240.  
 λίαν, 63.  
 λιβάς, 53.  
 Λιβυστικός μῦθος, 208.  
 Λιβυστίνος, 208.  
 λιθουργός, 65.  
 λιμναῖος, λιμνάς, 224, 257.  
 λιπαρὸν γῆρας, 198.  
 λίχνος, 116.  
 λύγδος, λύγδινος, 63.  
 λοιβή, 51.  
 λόφος, 163.  
 λόχος, 66, 208.  
 λόκος χανών, 38.  
 malorum duorum levius eligendum, 48.  
 mellis oppositio et amaræ rei, 7.  
 Menelaus μαλθακός, 177.  
 Mercurius palæstrites, 97.  
 Millerus, 33.  
 Momus Olympo pulsus, 115.  
 Moschopulus, 32, 90, 116.  
 Musa non pedestris, sed curru in-  
   vecta, 209.  
 μακρὰν et μακρὸν, 28.  
 μαλακός et μαλθακός, 177.  
 μαλλός, 43; μαλλὸν et μάλλον, 43,  
   173.  
 μάλλον in ellipsi, 191.  
 μεθύω, metaphorice, 222.  
 μέλας de oratione, 210.  
 μέλλω cum infinitivi aoristo, 240.  
 μένειν, 193.  
 μέρος· ἐν μέρει, 68.  
 μετὰ Θράκην, 29.  
 μή μοι juncta frequenter, 192; μή  
   θέλε, μή θέλης, 247.  
 μητροῦς, 167.  
 μικρέμπορος, 217.  
 μισήσομαι passive, 34.  
 μοῦσα· οὐκ ἄτερ μούσης, 21.  
 μύες, non μῦες, 65.  
 μύζειν, 8.  
 μυθίαμβος, 3, 209.  
 Nemesis, 26, 86.  
 Nicephorus Basilacas, 62.  
 νάπη, 8.  
 νεός, 252.  
 νειός, 71, 252.  
 νείψω, νίψω, 90.  
 νεόσμηκτος, 187.  
 νήπιος, 137.  
 νωθρός, 39.  
 Oppianus, 17.  
 οἰκονομία θεοῦ, 54.  
 οἶδε et εἶδε, 245.  
 οἰκονομία θεοῦ, 230.  
 οἶναρον, 74.  
 οἶνας, 74.  
 οἶος· ἐξ οἶων οἶοι, 63.  
 ὀκλαδιστί, 55.

ὀκλάζω, 145.  
 ὀλκῆ, 102.  
 ὀμφαξ, 46.†  
 ὀνειή, 20.  
 ὄντως et οὕτως, 165.  
 ὀρείνομος, 50.  
 ὀρειφοίτης, ὀρείφοιτος, 168.  
 ὀρμιὰ, 17.  
 ὅτι, ὥς, cum oratione directa, 58.  
 ὅτλος, 78.  
 οὔκουν, οὐκοῦν, 167.  
 ους et ως confusa in fine vocum, 65.  
 Phædrus, 166.  
 Philo, 175.  
 Photius, 68.  
 Planudes, 225.  
 Plato, 197.  
 Pleiades, 71.  
 plusquamperfectum Babrio frequentatum, 32, 112; ejus augmentum, 108.  
 productio brevis ante λ, 206.  
 Psellus, 255.  
 Pygmæi et grues, 57.  
 παθήματα μαθήματα, 250.  
 παῖαν, 52.  
 Παιήων, 235.  
 παῖς, τέκνον, discipulus dictus a magistro, 3, 250.  
 παλαιός· ἐν τοῖς παλαιοῖς, 94.  
 παλαμναῖος, 153.  
 πανθοῖνη, 182.  
 παραπλάττω, 107.  
 παρήγειν, 148.  
 παρορεία, 44.  
 παῖς· πάση προφάσει, τέχνη, μηχανῇ, 24.  
 Πάν νομαῖος, 51.  
 πατρῷος, 151.  
 παῦε, 61.

πέλτη, 202.  
 πέλυξ, 122.  
 πέμπτος et μεμπτός, 4.  
 περιών pro περιῶν, 244.  
 περιλαβεῖν et περιβαλεῖν, 188.  
 πέταυρον, 248.  
 πεύκη, pinus, 250.  
 πίθηκος, 150.‡  
 πίθων, 109.  
 πίνειν χριθᾶς, 154.  
 πιστεύω, 39.‡  
 πλῆθω, 79.  
 πλήρης sæpe apud Babrium, 79;  
 πλήρη ποιεῖν τὴν προθυμίην, 227;  
 πλήρης in ellipsi, 116, 255.  
 ποιῶ et πονῶ, 105; ποιῶ in ellipsi, 56.  
 πολὺ, πολλῶ μείζων, 126.  
 πρῶος et πρὸς, 194.  
 πράσσειν, ποιεῖν τι, 57.  
 πρίεσθαι, 61.  
 πρίω, 185.  
 πρὸ τῆς ὥρης, 66.  
 πρὸς ἀνδρὸς κακοῦ, 152; πρὸς τοῦ ἀπὸ  
 Πανός, 13.  
 προσκύπτω, προκύπτω, 236.  
 προσποιητός, 6, 197.  
 πρῶτος· ἐκ πρώτης, 91.  
 πετρωθεὶς figurate, 189.  
 πύλαι ὀνειρείαι, 64.  
 πυβρίχη, 150.  
 πῶμα, 112.  
 radix doctrinæ amara, 7.  
 repetitiones quæsitæ, 64, 251.  
 ῥαθυμῶ, 228.  
 ῥαπίζω, 222.  
 ῥάων, 141.  
 ῥιπίζω, 222.  
 ῥωγᾶς, 160.  
 Scholiastes Euripidis, 202, 241.

- senex ratione magisterii, non ætatis, 5.  
 Severus Sanctus, 69.  
 Sibyllina Oracula, 204, 207, 214, 215, 223, 227, 253, 254, 255, 257.  
 simiæ amor in catulos, 110.  
 Sophocles, 28, 41, 113, 209.  
 sortes in galea, 128.  
 spondæus quintæ sedis, 181, 252.  
 Suidas, 5, 66, 74, 103, 151, 180, 182, 213, 252.  
 superstitiosi homines ungebant statuas, lapides sacros, 96.  
 syntaxis peculiaris, 179.  
 σ duplicatum : ποσσίν, ἄμεσος, πόσσον, et alia, 6, 31, 91, 248.  
 σάγη, 20, 144.  
 σάινω, 140, 156, 177.  
 σαπρὸς, 24.  
 σεσηρῶς, 100.  
 σηχὸς, 12.  
 σιαγών, 185.  
 σισύρα, σισύρνα, 42, 251.  
 σκιά, σκιή, 253.  
 σπήλυγξ, 168, 197.  
 στελεδόν, 245.  
 συγκρούειν γομφίους, 170.  
 συκοφαντεῖν, 137.  
 σὺλῶ, prima longa, 42, 251.  
 συναγγία, 58.  
 σφενδονῶ, 56.  
 σωρακὸς, 213.  
 σχεδῆτην, 110.  
 σχῖνος, 13.  
 σῶζω, 5; σῶζω in salutatione, 29.  
 Tanagræi galli gallinacei, 14.  
 Tassus, 7.  
 Theocritus, 17, 57, 160.  
 Theodorus Hyrtacenus, 33, 238.  
 Theodorus Prodrumus, 6.  
 tribrachi duo continui, 167.  
 trochaïca clausula, 133.  
 ταφρεύω, 10.  
 ταῶς spondæus, 124.  
 τέλμα, 234.  
 τέρομαι, τερφθεῖς, 201.  
 τερετίζω, 22.  
 τεφρὸς, 124.  
 τέχνη, artis opus, 243.  
 τῆλλω, 252.  
 τιτυβίζω, 245.  
 τόπος et τρόπος, 186.  
 τοῦτο et ταῦτο, 129, 255.  
 τρίτος, 113.  
 τροάζω, 99.  
 τρυγητὸς, τρύγητος, 44.  
 τρύζω, 213.  
 τρώγη, 67, 161.  
 ursus animal omnivorum, 35.  
 versus politici græci, 146; latini, 69.  
 Voltarius, 7.  
 ὕνις, 78.  
 ὑπαντή, 253.  
 ὑπαπαντή, 253.  
 ὑπὸ αἰσχύνης, 15.  
 ὑποβλήδην, 180.  
 ὕπουλος, 88.  
 φάλαινα, 81.  
 φάρυγξ, φάρυγος, 174.  
 Φήμη ἄγγελος, 197.  
 φιλαγρευτής, 206.  
 φορὰ et φθορὰ, 225.  
 φορτίζω, 217.  
 φρενωθῆναι, 194.  
 φριξόθριξ, 152.  
 φρυῖνος, 51.  
 φύζα, 179.  
 φυκίον, 18.

φυκίς, 17.  
 φυσιοῦσθαι, 223.  
 φύω, 122.  
 φώλας, 152.  
 φῶρον, 256.  
 χαλκεύω, 199.  
 χαραδριός, 162.  
 χαυνοῦσθαι, 179.  
 χελιδών, avis Attica, 136.  
 χείρ leonis, vulpis, 177.  
 χέλυμα, 224.  
 χηραμός, 207.  
 χιλός, 92.

χολάδες, 8.  
 χροιά, χροά, 32.  
 χρόνος in ellipse, 94.  
 χύτρα ζώμου, 116.  
 χώρα· οὐκ ἔχω χώραν, 129.  
 ψᾶρες, non ψάρες, 71.  
 Zonaras, 2.  
 ὠκύπτερον, 193.  
 ὦρα juvenilis ætas, 28; ὦρα ἔτους,  
 52; μὴ εἰς ὦρας ἔκοιτο, 106; πρὸ  
 τῆς ὥρας, 66.  
 ὥς ἂν θείης, ὥς ἂν βλέποιτο, 6.  
 ὠχριάω, 170.













